

711.616

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

A. N. MUSEUM
KÖNYVTÁRBEL

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele

MIZZI ANNA MÁRIA, BUDAPEST

71616

Vajdinger Gyuláné méltóságos asszonynak hódolattal ajánlva.

HA TE ENGEM BARNÁ ASSZONY...

Dr Kazatsay Emil verse.

Szerelmesen. Tempo rubato.

Ruttkay Aladár zenéje.

Ének.

Ha te en - gem bar - na ass - szony úgy tud - nál sze - ret - ni,
Ha te en - gem bar - na ass - szony nem tudsz úgy sze - ret - ni,

Zongora.

A - hogy e - zen a vi - lá - gon nemsze - re - tett senki. Az éj - sza - ka sok coil - la - gét
A - ho - gyan még e vi - lá - gon nem sze - re - tett senki. A sok coil Jag maradjon fenn

né - ked mind lehoz - nam, Sa szi - vem - melegyűtt a te lé - bad e - lé szór - nám.
a ma - gas menyek - ben És a szi - vem, vérző szi - vem sze - ked - jon meg csendben.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat ~ Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án
Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-u. 37 (Berlini-tér sarok) ~ Telefon: Aut. 107-23 ~ Előfizetési ár: egész
évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 7 P ~ Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sch. 40 Gr. Franciaországban
6 Fr. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 8 dollár ~~~~~ Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

A magyar ifjúság kenyérharca

Sugarasak a magyar terek, napfény csókolja a vetést, érleli a kalászt, ízesíti a gyümölcsöt, illatosítja a rét virágát. A természet mosolyog. És az ember elborult arccal járja a magyar kálváriát. Aki valahogyan kiharcolta már magának azt a talpalatnyi helyet, ahol lábát megvethette, talán még tud örülni tavasznak, verőfénynek, madárdalnak, virágnylásnak. Aki túl van az élet deledőjén, szelid sóhajjal tekint vissza a megtett útra és talál még valami örömet a megújított természetben, a langyos fuvalmakban, Napisten csodatevő erejében. De hol a fiatalság, hol a tavasznak az a mámoros csapata, amely évezredek óta minden esztendőben megújuló életkedvvel, feszülő izmokkal, rajongó lélekkel megy a küzdelmek elébe, hogy derekas munka után elfoglalja azt a helyet, amely Isten és ember által neki rendeltetett? Hova tűnt a vídamság az ifjúság arcáról, hova tűnt a dal az ifjúság ajkáról, hova tűnt a bizalom és a reménység az ifjúság szívéből? Nem látjátok-e, mily kopottan, vedletlen, milyen szomorú, sápadt orcával, milyen csüggedt tekintettel kóvályognak városaink utcáin, mint összeroskadó árnyak, mint hazajáró kísértetek? ...

Oh, szörnyű látvány! Egy nemzet díszvirága, büszksége, jövődjöje, amint csapzott szárnyakkal, kétségbeesetten ödög az élet csataterén, ahova fiatal energiája, becsvágya, akarata hajtja és nem találja a célt, amelyért küzdenie kell. Hiába rohamozná meg a szembenálló lövészarkokat, — még győzelem esetén sem foglalhatná el, mert azokban a pozíciókban a tulajdon apái és idősebb testvérei tanyáznak. Őket kellene kihajszolni onnan, de van-e kéz, amely le tud sújtani a saját véireire? ... Kicsi a küzdőtér, szűk a porond és kevés a kiépített pozíció. Ime, néhány szóban a mai ifjúság szivertrendítő tragédiája. A főiskolák tömegestül ontják magukból a diplomás jogászokat, orvosokat, tanárokat, mérnököket, gyógyszerészeket, iparművészeket, zenészeket... még ott tolong, küzködik, dulakodik a tavalyi generáció, még százan és ezren ostromolnak egyetlen megüresedő állást vagy munkaalalmat s már nyomukban a friss sereg. Az értelmiségi osztályhoz tartozó ifjúság felduzzadt légiói elárasztják a hivatali és gazdasági élet területét, várva-lesve, hol kínálkozik egy rés, ahol a protekciók legfantasztikusabb módszereinek segítségével beférkőzhetnek.

És száz meg ezer közül csak elenyésző százalék az, amely révbe jut, szegényes révbe, ahol éppen csak hogy kenyeret talál.

Ez a borzasztó élet-halálharc immár tíz esztendeje tart. Eleinte azt hittük: a háborúvesztés átmeneti nehézségeivel, zavaraival állunk szemben. S évről-évre növekedtek a bajok, mert évről-évre szegényebbek lettünk. Maradék javainkat feléltük, új javakat csak drága külföldi kölcsönök révén tudunk termelni s a megcsunkolt ország vérkeringésében súlyos komplikációk támadtak. Elsőknek az ifjak, a pályát keresők, az elhelyezkedni akarók szenvedték meg ezt az egyetemes nyomorúságot. Trianon a legtöbb levegőt az ő

tüdejükből szivattyúzta ki. Kifúlva, verejtékes homlokkal hajszolták azt a célt, amelyet eszményeik és vágyaik tűztek ki lobogó szemeik elé — és sehol sem éreztek szilárd talajt, ahol megállhattak volna. Majd hősie lemondással pályát cseréltek: a mérnök villamoskalauznak, az ügyvéd ügynöknek, a tanár házitánító-rabszolgának, a tisztviselő pincérnek szegődött, hogy az éhenhalástól meneküljön. Micsoda megdöbbenés, milyen országos felzúdulás volt az első eseteknél! Egy öntudatos, de — fájdalom — tehetetlen társadalom siratta nagyraihivatott és kicsinyes életharcba fullasztott, kifosztott lelkű, tiprott reményű ifjúságát. Ma már szomorúan beletörődünk és fel sem tudunk már sikoltani, mikor a fővárosi statisztika utcaseprő-rovatában diplomás emberekről olvassunk. Pedig a fásultság, a közlélek közönye gyorsan vezet egy társadalom teljes összeomlásához. Ezt a katasztrófát pedig el kell hártanunk.

Az a kérdés: hogyan? Arról szó sem lehet, hogy a közép- és főiskolákat végzett ifjúság fölségítésére holmi jótékony akciókat szervezzenek. Meddő fáradság, kilátástalan kísérletezés! A fiatalság krízisének csupán egyetlen diadalmas ellenszere van: a munka. Munkát kell adnunk nekik. És ha nincs munka? Akkor körül kell néznünk, hol lehetne a mások több munkáját okosan, tapintatosan és méltányosan megosztani, hol található a közhivatali és gazdasági tevékenység területén olyan funkciók, amelyeket egy nyugdíjra megérett ember helyett két fiatalemberrel lehet elvégeztetni, vagy hogyan lehetne az egy kézben felhalmozott, túlfizetett és bizonyára csak immel-ámmal ellátott munkából két, három és négy ifjúnak egzisztenciát teremteni? Nem olyan ördögös dolog ez, tessék elhinni. Csak józan ész és érző szív kell hozzá. A józan ész azt parancsolja, hogy egy nemzet ifjúságát nem szabad a vígasztalanság sívár állapotába lökni, mert az elkeseredett lélek és a korgó gyomor szövetsége már sokszor hozott bajt és szerencsétlenséget a társadalmakra. Az érző szív azt parancsolja viszont, hogy ne hagyjuk pusztulni, züllesztébe és öngyilkosságba rohanni fiatal véréinket. Föltesszük a kérdést: mi jobb, mi igazságosabb, mi megnyugtatóbb? Egy örökös kenyérharca kényszerített ifjúság, amely kenyérharcból csak a harcot látja mindig és a kenyeret sohasem, vagy egy félig-meddig kielégített, célhoz segített fiatal nemzedék, amely lelkileg-testileg kiegyensúlyozottan keresi — legitim utakon — a jobb életlehetőségeket? Az első esetben eljutunk — amint már sokszor eljutottak más nemzetek — az anarchiáig, a másik esetben — s ez a mi forró óhajunk! — a társadalmi rend megbolygatatlan nyugalomával végezhetjük tovább nemzetépítő munkánkat.

Azt mondtuk: józan ész és érző szív. A józan ész tiltakozik az ellen a visszásság ellen, hogy míg odalent a mélységben ezek tülekednek egy fatal kenyérért, addig munkanélkül nagy jövedelmeket keleti kényelemben és nyugati fényűzéssel élvezzenek egyes szerencsefiak, akiknek a magyar kultúra és humanizmus érdekében való cselekedeteiről hallgat a krónika.

Anélkül, hogy a vulkánon való táncolás rémképével akarnók megborsóztatni a dúsgazdag állás- és jövedelemhalmazok gondtalan élvezeteit, mégis csak emlékezetükbe kell hoznunk a társadalom túlnyomó nagy többségének irgalmatlan életküzdelmét és legelsősorban a fiatalság kétségbeejtő helyzetét. Mindenkinél kell, hogy kenyere jusson ebben az áldottan termékeny országban. Az erők kötelessége, hogy fölemeljék

a gyengéket. Ez a valódi fajszeretet és a huszadik század nemes hazafiságának követelménye. Az erők is csak addig erők, amíg a talpazat, amelyre hatalmat és vagyont építettek, sziklaszilárd. Ezt a fundamentumot a magyar ifjúság fogja őrizni és támogatni. De micsoda őrsereg lesz az, amelyet rendszeresen koplaltatnak? Kenyeret és helyet a magyar ifjúságnak!

ORBÁN...

Irta: zalai Szalay László dr.

Ezernyolcszázhetvenhárom május 25-én, — Orbán napjára virradóra, — rettenetes fagy jött... Megölte a gabonát, a kukoricát, a szőlőt s a krumplin kezdve az összes veteményeket...

Előző nap borongós hűvös idő volt... Nap-szálltakor metsző szél kerekedett — úgyhogy valamennyien télikabátot vettünk — s az egész tanya népe ott szorongott a hőmérő előtt...

Mikor bealkonyodott, a higany leereszkedett 11 fokról 9 fokra — és ettől kezdve szemlátomást esett... Kilenc órákor már csak 4 fok volt, ami kétségtelemné tette, hogy hajnalban derünk lesz...

Nem volt mire várni; Szuhay kiadta a parancsot:

— Kocsisok, béresek, azonnal befogni! ... Körülhordjuk a szőlőt szalmával!...

A birtok akkor még az anyai nagyapámé volt... Az apámnak csak húsz hold szőlője, meg százegynehány hold gyöngye földceskéje volt... Úgyszólván csak a szőlő jövedelméből éltünk, s abból tanítottak bennünket gyerekek is.

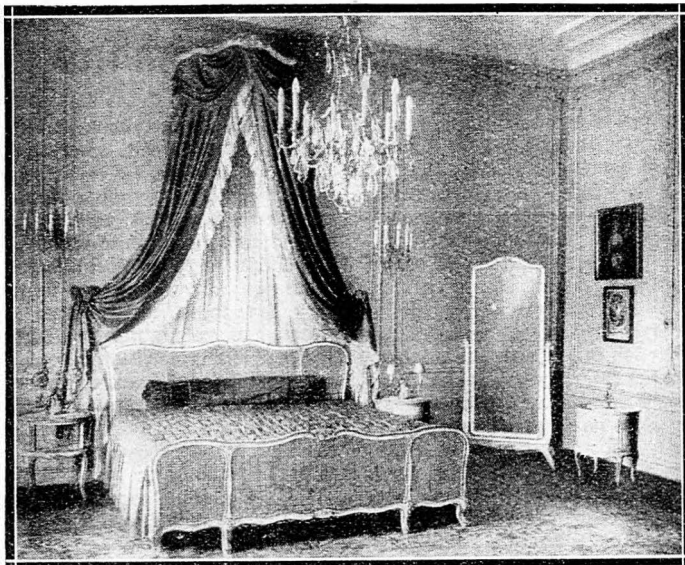
Szuhayt nem kell bemutatni... Béresgazdánk volt: több ésszel és szívvel, mint a legtöbb úgynevezett úriember...

A fagy elleni védekezés annyit ér, mint vak asszony szemén a hályog... körülrakják a szőlőt meg az útjait szalmával, a szalmát behányják trágyával is, hogy lassabban égjen és hajnalban, mikor a fagy jön, a szél felőli oldalon meggyújtják, mire a szél ráteríti a füstöt a szőlőre, s a füst közönbösíti a fagyot... Csak az a bolondság a dologban, hogy a fagy halálos szélesöndben jön — mert ha fúj a szél, akkor nem is lesz fagy...

Pitymallatok elült a szél... Várakozásteljes, halálos csönd lett... Még a pacsirták, pipikék se csattogtak, bogár nem mozdult, fűszál nem rezdült, — mintha minden megdermedt volna...

A nap hályogosan vörösén kelt... S amint a szürkület felolvadt világos színbe, szőlő, vetés, mező, minden behavazottan csillogott a tájon...

A nap gyorsan elverte a hideget... A dér elpárolgott, meg lecsorgott a földre — de a katasztrófa már megtörtént...

Álom és valóság...

köllött az utcán fölszedni őket, akik holtan estek össze, mint akiket lenyilaztak... Megtörtént, hogy a sírásó kiejtette a kezéből a kapát és holtan zuhant a gödörbe — olyan rettenetes erejű volt a járvány...

Az én nagybátyám, Viczián Pál — lelketlen agglegény, mint az agglegények rendszeren — vadászatról jött haza... Mázás ember volt, egymaga ült a bricska farában, amely ott döcögött el előttünk... Belőlem kitört a keserűség: — Hát Pali bácsi!... Maga még most is vadászni jár?... Nem fél a kolerától?... Ráütött szörnyűséges hasára és nyeglén visszavágott: — Ilyen hasba nem üt a kolera!... Egy óra mulva szalad a kocsisa: — Tessék már gyünni, a nemzetes úr meghalt kolerában!...

*

Augusztusban azt mondta az apám: — Mit csináljunk?... Én nem tudlak benneteket ebben az évben iskoláztatni!...

Meghült bennünk a vér...

— A bortermésnek vége; elvitte a fagy. Nekem meg más jövedelem nincs. Egy évig itthon köll maradni.

Édesanyám sírfavakadt: — Az lehetetlen! Egy évet nem veszhetnek el az életükből!

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

VEGYTISZTÍTÓ-KELMEFESTŐ
Gyár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

— Nem veszthetnek el? Hát mit csinálsz? Legföljebb a földből adhatunk el.

— Nem. Nem! Azt se engedem! Majd megpróbálok könyörögni az apámnak.

— Azt ugyan próbálhatod! Kár magad izgatni!

Kegyetlen ember volt a nagyapám, — Isten a megmondhatója. Gyűlölte az apámat, s az apám révén gyűlölt bennünket is, unokákat.

Ott laktunk valamennyien egy fődél alatt, csak ő az épület másik szárnyában. De együtt étkeztünk. S ahol csak észrevette, hogy lehet, irgalmatlanul ránk húzta a vizes lepedőt.

Az apám csak túrte, mert fenemód higgadt, okos ember volt. És Szuhay segítségével mindig az történt, amit ő akart.

Most is megszólalt Szuhay:

— Nemzetes asszonyom, egyetlen szót se az öreg úrnak! Mert attól csak bokrosodik a baj. Majd csak leszen valahogy önélküle is!...

Aztán kiitta a borát, fölállt és elköszönt Mihály bácsi, de a felszeme sarkából odaintett nekünk gyerekeknek, hogy kövessük.

Mentünk hát a magtárszobába, ahol trónolt az öreg és vártuk szívszorongva a következőket...

Elővette nagy mennyiségű palatábláját, meg a »griflit«.

— Hát osztán mit fizettek havonta azon a Halason a kosztér?

— Öt pengőt.

— Háromszor öt az tizenöt, — motyogta az öreg.

— Hát a kovártélyér?

— Az is öt.

— Hármotoknak?

— Hármunknak.

— Az összesen húsz. Hát osztán? Mennyi a tandíj?

— Fél évre hat pengő.

— Hármotoknak?

— Nem. Csak egynek, — makogtuk remegve.

— Az istenfáját!... Ez szörnyűség!... Hármotoknak a tandíj tizennyole pöngő félévre!... Hát a könyvek?

— Könyvet ingyen ad a segélyző.

— Oszt ha jól tanulunk, a második félevi tandíjat is elengedik, — dadogta az ösém.

— Már hogyne tanulnátok jól, — hörrént föl Szuhay

— hászen a vérünket vizitek!...

Ijedten hallgattunk s a szemünk megtelt könnyel. Az öreg észrevette.

— No nem baj. Nem lehet mindenki paraszt... Úrfélének is csak köll lenni, hogy legyen, aki a parasztot kiszolgálja... Legyetek hát csak úrfélék. De azt megmondom, hogy nekem osztán tanuljatok ám rogyásig, mert mi meg rogyásig dolgozunk értetek!... A pénzt majd én kicsavarom a nagyapátokból... Ha szépen nem, hát csúnyán... El az Úr fölöttünk, oszt látja, hogy az én huncutságom mire megyen!...

Másnap a vacsora után — még nagyapám is a verandán ült — egyszerűen csak jön ám Szuhay dohogva:

— Kérek egy golyós stucnit!

— Osztán minek neked az a golyós stucni? — kérdi megvetőleg a nagyapám.

— Minek? Hát csak annak, hogy a mi gulyánkat is kezdi kerülgetni már az a bűdös farkas!... Zsámboki, a páztor, ma alkonyaton már füttykést hajintott rá! Csak annak!...

— Micsoda farkas?

— Micsoda farkas!...

Hát hogy mutassam be? Tán ide híjam?... Az a farkas, amelyik a múlt héten már elhajtotta a Burger Mandi két marháját!...

— Elhajtotta?

— Nem! A hóna alá csapta a hatmázsás tehenet, oszt úgy loholt el vele!... Már micsoda kérdés ez?

— A kutyafáját a hitvány férginek!... Vedd hát csak a stucnit,

oszt résen legyetek ám, de éjjel-nappal...

Másnap vacsora után, ahogy ülünk a verandán, — halálos csönd van, mi is hallgatunk — hát egyszerűen csak kicsap ám a rétből valami elnyujtott, tutuló üvöltés: — Aúú!...

Mindnyájan összerezzenünk, — fordulunk a hang iránt...

Ebben a minutumban másodszer.

— Aúú!...

A kutyák örült ugatásba fognak és rohannak eszevesztetten egy bandában a rét felé.

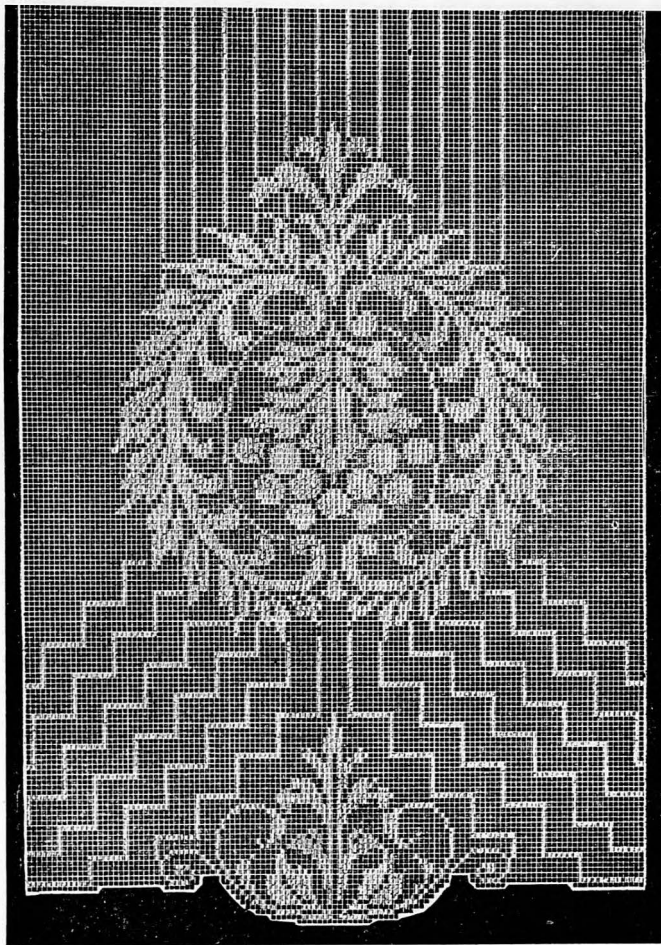
— A farkas! — mondja elképedve a nagyapám.

Mire harmadszor is felüvölt a rét:

— Aúú!...

— De hol csavarog az a Szuhay?...

Ádázul lövés dördül és morogva hullámszik a réten.

Vitrázs (Gottlieb-modell)

Nagyított rajzát lásd csatolt kézimunkamellékletünkön

A megrettent kutyák visszajönnek s megjelenik Szuhay a még füstölgő stucnival hadonászva.

— Ahol van-e! Mit mondtam? Nyakunkon a beste, kerülgeti a gulyát!...

— Nem baj. Holnap összehívod a szomszédokat

meg a csendőröket, meghajtjuk a rétet, oszt agyonlőjük, mint egy koszos kutyát!...

Másnap jelenti Zsámboki, a gulyás:

— Ejféltájt elfőjhősödött, oszt sötét lett, mint a szurok. Ahogy oszt vernyad, a szimentháli szép hasas üszót nem látom ám, de sehol! Nyilván a farkas elhajtotta...

Nagyapám fegyvert kapott Zsámbokira, de az fa mögé ugrott. Szuhay meg egy-kettőre kicsavarta az öreg kezéből a puskát.

Zsömlye, a hasas üszó meg ott legelgetett Burger Mandi gulyájában. Szuhay nyolevan pengő kölcsönt vett föl rá, — ezzel a pénzzel mentünk Halasra, tanulni.

*

Hej, öreg Szuhay, kedves, jó Mihály bátyánk! De sok szomorúságot, de sok álmatlan éjszakát is szerezünk mi neked!... Éjjel és nappal, keseregve és káromkodva, csaltad és loptad a nagyapánkat, hogy mi nyugodtan kanalazhassunk a tudomány bográcsából Halason. Talán most is te taszítod a kezem, mikor ezt írom?... Sóhajtozva kivackoltál a sírból és most

itt állsz a hátam mögött és novellákat diktálsz nekem... Hogy a hónom alá nyulva megint csak segíts rajtam mert megnehezült az idők járása fölöttem...

*

De az édesanyám csak sírt szakadatlanul, szegény.

Siratta a Zsömlyét, — akit a farkas megevett.

Pedig nem is az övé volt a Zsömlye, hanem a nagyapánké. Ő csak nevelte, szeretete, gyönyörködött benne.

Talán nem is a hasas üszóborjat siratta, hanem a maga és mindnyájunk feldúlt, tönkretett életét, — amit szintén elrabolt és felfalt a farkas...

*

Karácsony előtt egy héttel meghalt hirtelen a nagyapám. A pincébe akart menni, de lezuhant a lépcsőn.

Másnap Szuhay megállt az ámbitus előtt, kötélben tartva a hazahozott Zsömlyét, ölben meg a Zsömlye egynapos kis borját.

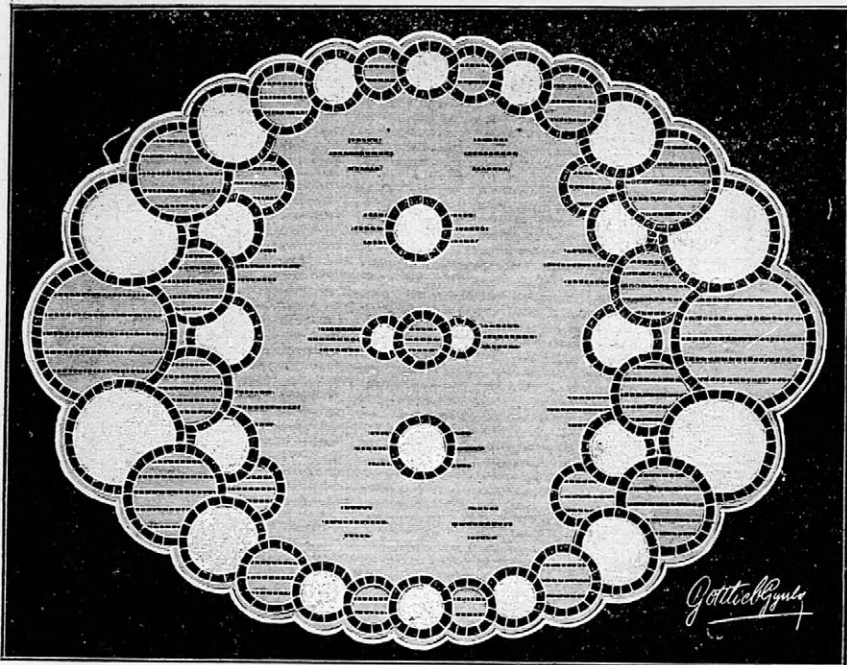
— Nemzetes asszonyom! Tessék már kijönni! Hazajött imhol a Zsömlye, meg ihol az egynapos kis borja is!

Édesanyám futva kijött, átölelte Zsömlye fejét, az meg szeliden elbódult.

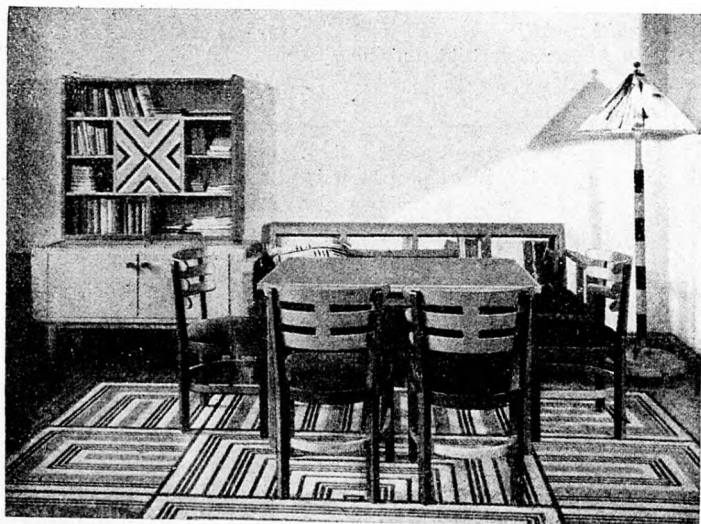
— Zsömlye! Hát mégis csak haza jöttél?...

Aztán tegnap eltemetett édesapjára gondolt és elírta magát:

— Dehát ehhez akkora szomorúság köllött?!

Ovális asztalközép (Gottlieb terve)

Uj stilusú ebédlő szőnyeg

Sétalovaglás

Az asszony és a szolgál

Irta: André Corthis

Mélanie Chatel beszélt. Mi mindnyájan hallgattuk. Senki sem szólt közbe, Mélanie-t érdemes volt hallgatni. Olyan tűz, lelkesedés volt a hangjában, szemjátékában, mosolyában, hogy mindenkit lenyűgözött.

Megint az oroszokról beszélt. Mélabújuk, mélyről nem értette meg őket, nem értette meg őket, nem értette meg, hiszen az ő lelke, vérmérséklete egészen más volt, éppen ezért kereste őket, próbálta megfejteni a lelküket.

— Úgy szeretném elétek varázsolni azt az élményt, amikor először láttam a táncukat. Azt a nyers erőt, azt a durvaság alatt rejtőző törekenységet... Nem, nem lehet elmondani, látni kellene... Gyerekek, nagyszerű ötletem támadt... meg fogjuk hívni... meg... ide... a műterembe...

És felugrott és járkált fel-alá a szobában. Az arca csupa tűz volt. A szemében gyermekes öröm csillogott.

— Meg fogjuk hívni, itt fognak táncolni közöttünk...

Pár nap múlva újra együtt ültünk Mélanie gyönyörű szalonjában. A meghívás éjjel utánra szólt, mert a táncosok csak éjjel után egy órára érhetnek ide... valami lokálban voltak leszerződötten.

Most mi beszéltünk és Mélanie hallgatott. Szemmeláthatólag izgatott volt. Egy percig sem volt nyugta. Minden autózörgésre az ablakhoz rohant. Egy óra tájban már egyre azt hajtogatta:

— Nem fognak jönni, meglássátok, nem fognak jönni... pedig, de borzasztó volna...

Egy óra után öt perccel megérkeztek. Még az autójuk zörgését sem hallottuk... gyalog jöttek, cipőjük legalább arról tanuskodott, bokáig sáros volt. Az inas le sem segíthette még a kabátjukat. Mélanie már betessékelte őket a szalonba.

Hatalmas, marcona férfi állt előttünk. Arca merev, titokzatos ázsiai arc. Szeme mélyenülő, sötét. Levette zsinóros kabátját. Összegöngyölte, a sarokba dobta, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Megállt ott egy helyben, keresztbe fonta a karját, várt. Nem nézett ránk. Mintha ott se lennénk.

Az asszony hihetetlenül karcsú, törekeny teremtés volt. Az arca fáradt, kúszált vonású. Szeme mélyen alá-

karikázott. Csak kissé nagy, vörösre festett szája virított ki az arcából. Nem volt szép nő. Nem volt imponáló jelenlét, mégis a tartásában, lényében volt valami, ami magára vonzotta a tekintetet, amit megdöbögött a férfiak szívével...

Kopott bársonykabát volt rajta. Királynői mozdulattal vetette le, mintha legalább is csincilla-bunda lenne. Halvány sárga satin ruha volt rajta, olcsó anyag, elhasznált, agyonhordott, de rajta, finom kis testén, mégis királynői elegáns volt. Körülnézett. Leült a leghomályosabb sarokban, kibontotta az újságpapirosba göngyölt csomagot, kivette belőle aranyos cipőjét, felhúzta, sáros utcai cipőjét otthagya a fotel alatt...

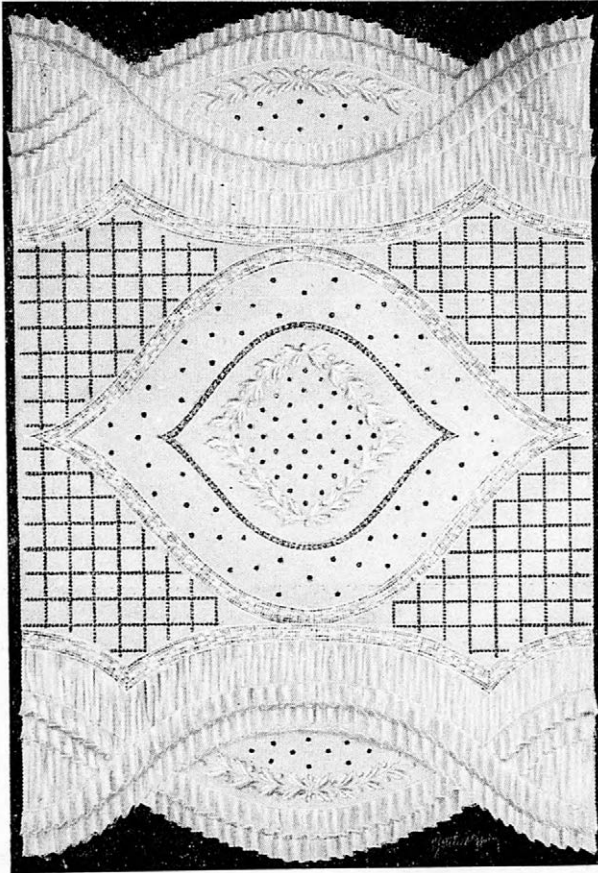
Marcel Bovuier leült a zongorához. Nem volt tanult muzsikus, de első hallásra bármit eljátszott. Mélanie parancsára már egy hete mindennap ott ült a lokálban, ahol Sonja és Petroff táncolt, hogy megtanulja a kísérő muzsikát.

Széjjeltoltuk a foteleket. Mélanie vérvörös spanyolfalat állított a táncosok mögé. Marcel játszani kezdett. Sonja és Petroff nem mozdultak. Petroff állt ott egyhelyben, összefont karokkal, nézte Sonját. Sonja merev testtel állt pár lépésnyire tőle, nézett mereven előre. Egymásra néztünk, csóváltuk a fejünket, nem értettük... csak Mélanie mosolygott.

Ők még mindig mozdulatlanul álltak. A zene is egyhangú volt, egyszerű, szinte ostoba... Nem csináltak semmit, mégis feszült figyelemmel kellett nézni őket. S minél tovább néztük őket, annál több mozgást fedeztünk fel a mozdulatlanságuk mögött. Láttuk a szemük különös játékát, az apró rángásokat az arcon, a testen. Láttuk a szenvedély feltörő lángját a férfi szemében, a megrökönyödést a nő arcán.

A zene egyre vadabb lett. A férfi megmozdult. Táncolni kezdett. Nem volt a táncában semmi lágyaság, semmi hajlékonyság, erő volt benne, nyers, vad ősi erő. Kétr, követelt a mozdulata... a nő felé lendült a karja, megfogta a gyöngö csuklókat, átölelte a karcsú derekat. A nő mint hervadt virág csuklott a vállára... csak egy pillanatra... kisiklott. Nem táncolt, alig mozgott, nem tett egyebet, csak kitért a férfi elől. Olyan volt, mint egy szép halvány szobor, mely előtt az áldozat vad táncát járják. Karcsú testére rásimult a ruha. Nyakig elfedte testét a ruha, de ez a ruha árult, nem takart. Elárulta minden megfeszülő izmát, keblének minden emelkedését, testének minden borzongását... A férfi táncolt s mi a nőt néztük, arcában, a szemében, a teste apró mozgásában ott láttuk a férfi táncát...

Amikor véget ért a tánc — úgy éreztük, a szerelem, gyűlölet tánc — mindnyájan fáradtan roskadtunk ma-

Ágyterítő (Gottlieb rajza)

gunkba. Úgy éreztük, mintha valamennyien velük táncoltunk volna. Valamennyiünket kifárasztott az élmény és olyan mély hatást tett ránk, hogy még tapsolni sem tudtunk.

A férfi félreállt. Keresztbefonta szokása szerint a karját. Nézett egykedvűen a semmibe... arcán a fáradtságnak semmi nyoma. Arca egyenletesen sápadt-barna.

Az asszony kimerülten roskadt egy kerevetre. Pedig ő nem is táncolt, hogyan, mitől fáradt ki? Nagy, kék szeme mintha könnyes lett volna. Szája rángatózott...

Átmentünk az ebédlőbe. Leültünk a zsámolyokra, párnákra, az alacsony asztalokhoz. Sonja egy bíborszínű vánkossra roskadt, már lusta mozdulattal nyult is a pezsgő után, intett, hogy töltsünk...

Öten is ugrottunk egyszerre. Petroff még állt. Mélanie mosolyogva fordult feléje:

— Monsieur, az ön helye itt van mellettem, foglaljon helyet.

Petroff meghajtotta magát s megindult a kijelölt hely felé. De ebben a pillanatban Sonja, a holtfáradt Sonja, mint akit kígyó mart meg, ugrott fel a bíborvánkossról. Szenvedélyes, dühös hangon szólt Mélanie-hoz:

— De Madame, hogy jut eszébe ilyesmi... Petroffnak itt nincs helye...

Mindnyájan tágranyitottuk a szemünket, Mélanienak szinte elállt a lélekzete:

— De... de... hogy gondolja, Madame Sonja...

— Hogyan? Nagyon, egyszerű, Istenem... kimegy a konyhába, a cselédek majd adnak helyet neki... mehet Petroff...

Parancsoló volt a hangja. Alakja kinyult minden izma megfeszült. Már nem a törékeny táncosnő volt... gőgös volt, mint egy királynő...

Visszaült a helyére. Gondosan elbujtatta ruhája alá kopott rojtosodó aranycipellőjét, újra a pohár után nyúlt, újraivott...

Petroff nyugodt léptekkel megindult kifelé a szobából. Szerettünk volna utánaszaladni, visszahívni... senki sem merte.

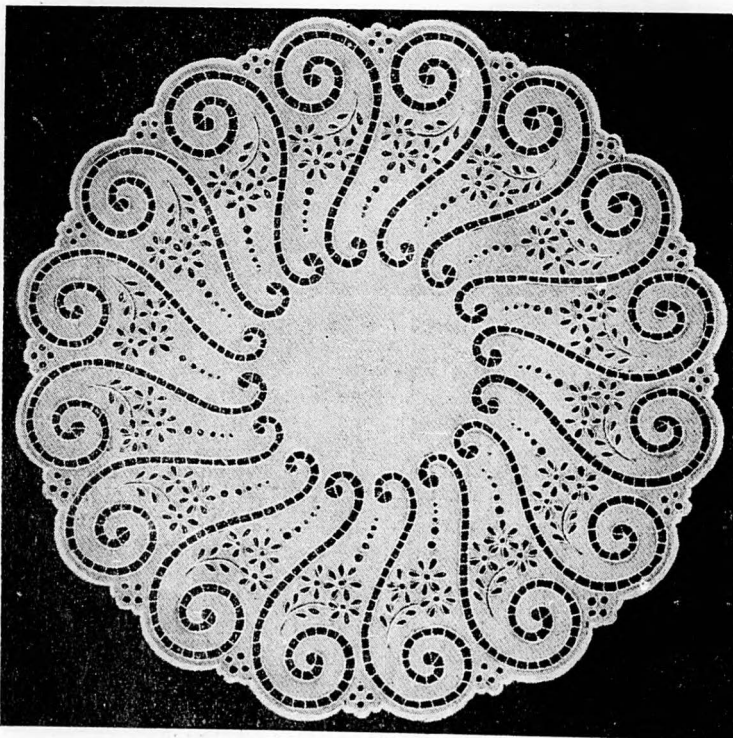
Virágzó almafák Lugánóban

orosz családokkal együtt Párisba jött. Egy ideig fényesen éltek. Az ékszerek sokat értek. Könnyű, szép életük volt, a holnapra nem is gondoltak. Várták a csudát.

Várták, hogy elül ott-hon a vérzivatar... talán még azt is várta, hogy apja, anyja feltámad...

Elfogytak az ékszerek. Mindenki munka után látott. Ugyan milyen munkát találhatott volna ő, hogyan mihez értett? Szép volt, fiatal volt, megtanult otthon franciául, tudott kedvesen társalogni, kicsit zongorázni, szépen táncolni... Istenem, mit kellett mást tudni egy szép, gazdag lánynak?!

Már a ruháit is eladta. Egy ruhája volt csak, amit magán viselt. A harisnyáját már nem győzte foltozni, acipőjének ferde volt a sarka... és valaki azt ajánlotta, hogy táncosnőnek menjen. Egy éjjeli kávéházban táncosnőt keresnek, nem kívánnak valami különöset...

Kerek asztalközép
(Gottlieb terve)

— Táncozó leszek, gondoltam — mondta Sonja — táncosnő akartam lenni és a cipőmnek ferde volt a sarka, a harisnyám rongyos volt, kopott a ruhám... Cipőt kell venni, legalább egy cipőt kell venni. Szerencsére, szép fehér a lábam, talán este nem veszik észre, hogy nincsen harisnya rajtam, gondoltam... Még volt egy kis medaillonom, vékony láncon hordtam a nyakamban, nem akartam megválni tőle, még valamikor az anyámtól kaptam. Éhes voltam, ma holnap kitesznek a lakásomból... keresni kellett. Cipőre volt szükség, hogy táncosnő lehessen. Lakásadónóm ajánlott egy üzletet, valahol a külvárosban, ahol olcsón adtak használt cipőket. Eladtam a medaillont. Elmentem a külvárosi boltba. Egy férfi volt még

az üzletben, amikor beléptem, felém fordult. Rögtön megismert. Szolga volt hajdan nálunk. Moszkvában szoba nem álltam volna vele, elvégre is egy szolgáló... akkor éhes voltam, szegény voltam, szerencsétlen voltam... szinte örültem, hogy találkoztam vele. Beszédbe elegyedtünk. Ő táncos volt egy éjjeli lokálban. Nagyon jól keresett. Hívott, hogy menjek én is oda, ő majd pártfogolni fog. Ráálltam, hiszen olyan éhes voltam s ő kifizette a cipőmet, hiszen az én pénzem oly kevés volt. Este már együtt táncoltunk a lokálban. Jóllaktam. Ruhát vettem magamnak. S ezt neki köszönhettem, a hajdani szolgának, Petroffnak. Együtt táncoltam vele, átölelte a derekamat, Petroff, aki a ruhám szegélyét se merte volna megcsókolni odahaza. Megmentett az éhségtől, nyomortól, kifizette a cipőmet... alamizsnát adott, nekem, a grófkisasszonynak... ő, a szolgáló... a kutya... akit odahaza ostorral simogattak...

Gyűlölet csengett ki Sonja hangjából. Arca bíborvörös volt, szeme villogott. Szinte dermedten néztük... Még egyre mesélt: — Egy este... szörnyű este volt... nagyon egyedül voltam... vihar volt, félttem. Véres árnyakat láttam... Petroff fölöttem lakott a padlásszobájában... lehívtam ma-

gamhoz... hogy maradjon ott nálam... a nyakába borultam, úgy kértem, hogy ne hagyjon el... és ő, a szolgáló ottmaradt nálam... hajnalig...

— És én ezt nem tudom megbocsátani magamnak. Nem tudom megbocsátani neki... hogy ő, a szolgáló emelt föl engem a nyomorból. És lehúzott magához, az ő paraszti mivoltához. Nem... nem akarok leszállni hozzá... nemes, úrikisasszony vagyok... ő szolgáló, jobbágy... ostorral verték a nagyurak... bosszút állok rajta... sokszor meg tudnám ölni... mert az ő fajtája megölte az én fajtámat... Ő nem ölt embert, engem ölt meg, az én büszkeségemet, úri mivoltomat... inkább hagyott volna elpusztulni... hagyott volna a Szajnába merülni... szebb lett volna az a halál, mint ez az élet...

Elhallgatott, megint pezsgő után nyult. Egyszerre felhajtotta az egészét, a végén beleharapott a pohárba. A finom üveg recscent fehér foga alatt. Valamit mormolt oroszul. Valamit értettem ezen a nyelven. Kivettem, mit mond.

Azt mondta: — Még nem késő... még mindig ott a Szajna...

Virradt már, amikor Sonja elhallgatott. Felkelt, megkereste kabátját. Lehúzta aranyos cipőjét, felhúzta az utcait, a sárosat. Hívás nélkül megjelent Petroff. Hatalmas természetén megfeszült a zsinóros kabát. Fején az asztrakán sipka. Köszöntek. Az ajtó becsapódott mögöttük...

Csak akkor ocsúdtunk fel, amikor eltávoztak. Mélanie rohant elsőnek az ablakhoz. Intett nekünk. Mi utána mentünk. Kinéztünk az ablakon, a sáros utcán éppen akkor haladtak keresztül. Egy pocsoljánál megálltak. Petroff gondol-

kodás nélkül karjába emelte az asszonyt, vitte át a pocsolján, sáron. Aztán mentek tovább a járdán összesímulva... nem úgy, mint a grófkisasszony és a szolgáló, nem... úgy, mint az erős férfi és a védetlen asszony...

Fordította: K. Lányi Pirokka

Kézcsók...

Apám két díszes ezüstlap között még ma is őrzi egy fiatalasszony lilátetés jakó leveleit...

A papír már jakó. De amiket a levelek őriznek: a forró szavakat, az életnél forróbban őrzi szívem... Csak lopva merülhettem néha el a gyöngyszemeknek tiszta tengerébe...

Mézédes menyasszonykorából irt bárányfelhőkről... akácjavirágról...

A két díszes ezüstlapot apám ha megpillantá reszkető kezében: a homloka zord redőbe szaladt... és én ilyenkor félve elszaladtam...

Egy téli este megláttam apámat a két díszes ezüstlapra borulva... ott zokogott... és megfogta kezem... és megcsókolta... gyengéden... vi-gyázza...

S én könnytől ködlő szemekkel csodáltam az ezüstlapra bevésést nevet:

Friderikát... szegény meghalt anyámét...

Somlyó Zoltán

Kedves gorombaságok, amikért nem szabad haragudni az asszonyoknak

Annak az asszonynak, aki uralkodni akar a férje fölött, az autózézetéhez is értenie kell. Amikor önagysága a volán mellett ül, kedves férje négy új toalettet is megigér, ha — minden baleset nélkül hazaérnek.

*

A jó Isten négy évszaktot teremtett. A modern asszonynak azonban minden évszakhhoz legalább — négy új toalett szükséges.

Ha udvarias akarsz lenni, így add fel a kérdést:

— Milyen idős a kedves leánykájá?

— Milyen fiatal a nagyságos asszony?

*

(Szerelmes sóhaj, 1930.)

— Emlékszel még, drágám, amikor még szőke volt a hajad... az aj-

kad rózsapiros... és mi először csókoltuk meg egymást...

— Úgy?... Hát te voltál az?...

*

Elragadó, hogy X. úr és a felesége milyen harmónikus házasságot élnek. (X. úr ugyanis teniszbajnok, önagysága korcsolyaművész és csak a boxmeccseken találkozhatnak, hát nem igen lehet köztük nézeteltérés.)

„Ha ellenszegülsz feleségednek: sajátmagadat teszed tönkre!”

(A nő helyzete az ókori Egyiptomban) ~ ~ Irta: Sir Galahad

Érdekes volna hallani, hogy mit szólna az ókor, vagy a középkor asszonya a mai asszonyhoz, különösen az amerikai nőhöz.

— Felfordult világ! — ez volna biztosan a régi Egyiptom asszonyának első megállapítása. — Otthon nálunk, Memphisben, hater ez évvel ezelőtől egészen más állapotok voltak! . . .

Teljes mértékben igaza is volna.

A mai lánynak fokról-fokra kell elérnie azt, hogy férje eltartja őt, mert férje vagyonának mindig csak kis részletét kaphatja kézhez, ezzel szemben az ősi Egyiptomban a völégény minden vagyonát menyasszonya nevére iratta. A házassági szerződés értelmében az asszony joga volt a válás, aki aztán a férjét — ezt a kiváltságos vendéget — minden ellenszolgáltatás nélkül egyszerűen kidobhatta, most már az ő nevére írt házból és vagyon élvezetéből. A házassági szerződés fontos záradéka volt a férj fogadalma, amely szerint feleségének »mindig és mindenben engedelmességgel tartozik.«

— De hát akkor, az ördögbe is. — kérdezheti egy mai férfi — az a fajankó mért egyezett ebbe bele?

Az anyaság joga miatt!

Ez volt egyike a legfontosabb és legtitizettebb jogoknak mindaddig, amíg később az apa joga háttérbe nem szorította. Érvényben volt az ősi Egyiptom ötezeréves története alatt, egészen a birodalom bukásáig: Krisztus születéséig. A legtisztább anyaság joga, amely a természet törvényein alapult, előtérbe helyezte a nőuralmat, amely aztán a gyermek születésének egyetlen fontos szereplőjét az anyában látta. A származás-fa ennek következtében kizárólag a nőt említi meg, a »törvényes« és »törvénytelen« gyermek fogalma ismeretlen, minden gyermek az anya nevét viseli és örökösök is csak az anya lehet.

Szegény egyiptomi férj és férji az utódaival még csak rokonságban sem lehetett, nemhogy örökségben részesíthette volna őket. Csak azt kaphatták az ő gyermekei, amik aztán még életében nekik ajándékozott, hacsak mindent el nem pazarolt a saját kedvteléseire. Gyermekeletlenség esetében pedig a — nővére gyermekei örökölték mindent. Ahol a férj nem alapíthat családot, ott ő kénytelen az asszony kedvében járni. Ennek következtében a természet is egészen átformálta az ókori Egyiptom férfainak lelkületét.

Az egyiptomi férfi legokosabban tette, ha a saját — nővérét vette feleségül, akkor legalább az ő gyermekei lettek az örökösök. Ezenfelül több felesége is lehetett,

mint ahogy az asszonynak is több férje, a válás pedig teljesen magánügy volt. A testvérházasságok voltak a »legkorrektebbek«, különösen a királyi családoknál, amellyel isteni származásukat védelmezni akarták.

Ezért van az, hogy az egyiptomi járaók és az angol versenyparipák a világ legtisztább fajú teremtményei. És a legszébbek is. (Egyébről ne beszéljünk!)

Nagyon természetes, hogy ennek következtében az egyiptomi nő udvarolt a fér-

Szörnyű szél, csak meg ne ártson . . .

finék és kérte meg a kezét. Egy II. Ramses korban élt költőnő például így ír szerelmeséhez:

— Ó, én szép ifjam! Legfőbb vágyam, hogy a hitvesed és vagyonod birtokosa legyek!

Az egyiptomi nő — valljuk be! — sokkal modernebb és előrehaladottabb volt, mint a ma nője. Minden pálya nyitva állt előtte. Papnő is lehetett, ami érseki, sőt bíbornoki jövedelmet és méltóságot jelentett a számára.

Ismeretes egy négy és félezer év előtti fiatal leány teljes élettörténete, aki szegény családból származva, hivatalnokleány lett apja üzletében, később állami szolgálatba lépett, Fajum tartomány helytartója lett, majd a keleti haderők legfőbb parancsnoka. Aztán Kynopolis főkörmányzója és a birodalom keleti felének teljhatalmú úrnője. Mindent a legrövidebb idő alatt és egyéni képességeivel érte el.

A csecsemők természetesen azonnal a férfiak gondozása alá kerültek, akik nagyszerűen tudták betölteni a »nurses-i« hivatást. A dajkaság, különösen a királyi udvarnál, kizárólag férfi foglalkozás volt. A férfi legnagyobb kitüntetése

az újszülött hercegek és hercegisasszonyok fölnevelése. A férfiak mostak, takarítottak, főztek és ők voltak a női szépség ápolói.

Görögország, ahol a klasszikus ókorban férfiuralom volt, gúnyosan csodálta Egyiptomot: a nők országot. Herodotos, a klasszikus történetíró, »megfordított világról« beszél és Sophokles, a drámaíró, így ír:

— Ime, az egyiptomi erkölcsök és szokások mennyire átformálják az életet! Ott a férfi végzi a házimunkát és a nő keresi a kenyeret!

Az egyiptomi férfi valóságos rab-szolgája volt a nőnek.

— Meghajlok a te asszonyi jogaid előtt — szól az egyik dokumentum. — A mai naptól kezdve egyetlen szóval sem fogok ellentmondani neked. Elismerem, hogy a feleségem vagy, de nincs jogom azt mondani: te vagy a feleségem. — Én vagyok a te férjed: ezt is csak te mondhatod. — Bárhova jogod van egyedül menni. A mai naptól kezdve semmi önálló kívánságom nem lehet. Mindenemet neked adom (itt következett a vagyon részletes felsorolása) . . . Minden jogomat reád ruházom. Ha a jövőben is bárhonnán kapok pénzt, az mind téged illet . . .

Ennek következtében az asszony ruházta és öltöztette a férjét.

Beláthatjuk ezek után, hogy a mai nő hosszú esztendőik alatt kivívott jogai még mindig jelentéktelenek az egyiptomi nő »természetes« jogaihoz viszonyítva, amelyeket az ókori törvények támasztottak alá.

Még csak az ókori egyiptomi bölcseségről akarunk néhány szót említeni. A világ talán legrégibb könyvében, a Kr. előtti 3200. évben élt Ptak-Hotep bölcselkedő maximáiban találjuk a következő sorokat:

— Ha bölcs férfi vagy, vigyázz otthonodra, szeresd feleségedet és ne veszedkedj vele! Tápláld őt, ékesítsd fel őt és kend meg illatos olajokkal! Kedveskedj neki és teljesítsd minden kívánságát, amíg csak élsz, mert ő a te legigazibb vagyonod, amely nagy hasznot hoz. Vigyázz arra, mi a vágya és merrefelé hajlanak az érzései! Mert csak így érheted el, hogy meghódítod és megtartod a magad számára! Ha azonban ellenszegülsz neki, sajátmagadat is tönkreteszed!

Mindenesetre leszögezhetjük, hogy a férfinak és férjnek nem volt valami paradicsomi élete az ősrégi Egyiptomban. A nők szempontjából azonban nem merünk kritikát gyakorolni, mert arra csak egy nő lehet hivatást!

A pápa két esete a paraszttal

Ügyvédi mappából ~ Irta: Csermely Gyula

Ha az ember beteg, milyen orvost hívasson el magához és milyen ügyvédhez forduljon, ha bajban van?

Már látom, hogy az olvasó itt jóízűen mosolyog és meginterpellál: — Miért ez a kifejezés: ha bajban van, miért nem kérdezem: ha póre van?

Hát feleljen az igen tisztelt olvasó: nem baj-e csak egymaga a per is? Még az ártatlanabbja is baj, hát még a veszedelmesebb fajtája! Mikor anyósunk közénk és a lánya közé áll, mikor az örökséget perlik el az embertől, vagy a királyi bíróság élénken érdeklődik az iránt, hová tette X börziáner azt a tömérdek pénzt, ami mérlegében minuszként szerepel?

De az ártatlan per is baj, ha ügyvédre kell, hogy bízva az ember (lásd: kötelező ügyvédi képviselő).

Hiszen mondta már az egyszeri magyar is, hogy minden vallás: Istentől való, csak az *ügyvédvallás* nem származik Istentől.

Ezek után még egyszer kérdezem: ha az ember beteg, milyen orvost hívasson el magához és milyen fiskálishoz forduljon, ha bajban van?

Erre is már válaszolt a magyar: orvosból az öregebbjé, mert ennek nagyobb a gyakorlata, tehát többet tud, ügyvédből a fiatalját, mert a fiatal fiskális fürgébb, no meg nem olyan nagy mester a nyúzásban.

Nagyobb városokban, ahol sok orvos van és még több a kliensre váró ügyvéd úr, a: kit hívassak, vagy kihez menjek kérdése nem olyan egyszerű, mint gondoljuk. Mert a kor is nagyon relatív dolog.

Öreg ügyvéd-e már a negyvenöt éves és fiatal orvos-e még a harmincnégy éves? Ösztől tavasz végéig még valahogy eldönthetjük ezt a kérdést, de nyáron, a szalmaövegység idején?! Szalmaöveg korában a negyvenöt éves ügyvéd is még fiatal és az ötven éves orvos sem öreg még.

Boldog Óradnán erről a dilemmáról nem tudtak.

Nálunk Óradnán télen is, nyáron is csupa fiatal fiskális veszélyeztette a közbiztonságot a járásban. Domnu Maláj, domnu Furnea és én, doktor Csermely, harminc—harmincöt évesek voltunk és domnu Utalea és domnu Zsárda negyvenkét éves korukkal sem voltak még öregeknek mondhatók, mert mind a kettő asszony nélkül való életet élt.

A boeskoros komák és bágyék tehát nem kellett, ha

szükségük volt ügyvédre, hogy megnézzék a csikófogát az ügyvédnek. Ki ehhez ment, ki ahhoz (a »bebátorkodott« szót, mint már sokszor használt kifejezést, most mellőzöm) nos, ki ehhez ment, ki ahhoz, nem szívesen ugyan, de ha muszáj volt?!

Buzsilla Jeronim, a szentjózsefi oláh pap, az alábbi két pöréskében énhozzám jött.

Ez a Buzsilla Jeronim nem olyan pápa volt, mint a többi. Nem politizált, nagyon mérsékelt oláh volt, nem fenté a fogát a magyarra, amiről is a kollégái gyűlölték és a radnai oláh ügyvédek kivetkőzött fajtágadónak mondták; nem is uzsorászkodott, mint a többi domnu pápa. Szegény ember volt, szegény maradt is, akárhányszor a magam szemé-

vel is láttam, hogy paraszti ruhába öltözve maga szántotta fel kicsi földjét és szekerezte ki a trágyát arra a pár holdra. Meg is becsülték a parasztjai, szerették is.

Csak Ilován Grigore, a szentjózsefi oláhok egyik Rothschildja, különbözött össze vele kétszeris, aminek az oka egy életunt, kiszáradt kórtefa volt.

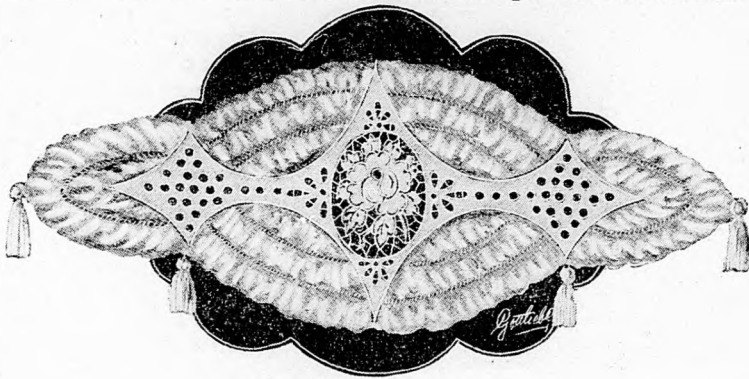
Úgy történt, hogy Ilován bá' kertjében egy kórtefa száradásnak indult és csakhamar egészen el is halt. Már most mit csináljon a fával? — tűnődött Grigore koma egy héten át. (Mert a legegyszerűbb kérdés is nyomós gondot okoz az oláhnak.) — Eltűzelje? A nyitott tűzhelyre inkább puhafa vagy rözse való, mint keményfa. Adja el az asztalosnak? Nincs is Szent Józsefen asztalos — vagy hagyja csak ott, ahol van? Akkor elcsúfítja vele a

kertet. A tűnődés hetének a végén beállított hozzá egyik szomszédja. Ő kivágatja a fát, feszületet eszékából belőle és felállítja valahol a szomszéd faluba vezető út szélén.

Igy is tett és Buzsilla pápa meg is dicsérte a feszületért a szomszédot.

Egy tavaszi nap reggelén Ilován Grigore felkövetkezett szekere bakjára, kezébe vette a gyeplőt és azt mondta a lovaknak: brrr, brrr. Ami kocsis-oláhuul annyit tesz, mint: menjünk. Meg is indultak a lovak és nem messze a paplaktól utolérték a pópát, aki gyalogszerrel igyekezett be Radnára.

— Nem vinnél be engem is? — kérdezte a pápa az embertől, mire Ilován Grigore, pálnikás rosszkedvűen: — hát üljön fel. Pedig tudom, hogy papot vinni: bajt hoz.

Diszpárna (Gottlieb terve)

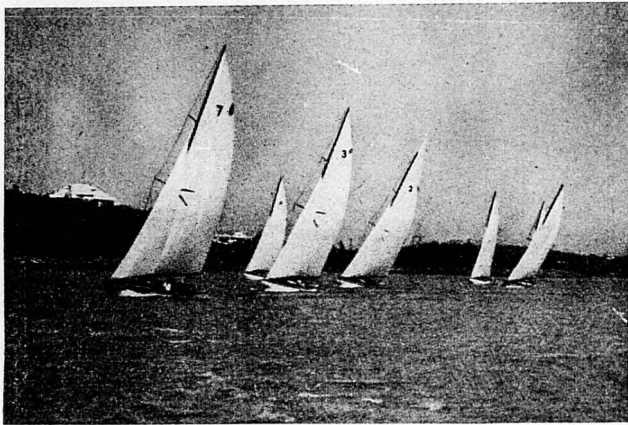
Utcarészlet Moszkvából

Ezeket a palotákat nem rombolták le a vörösök

No, ekkora illedelmetlen parasztság!

A falun kívül állt az út mellett az a feszület, ami az Ilován körtefájából készült. Mikor odaértek a kocsival, a pópa keresztet vetett és áhitattal megsüvegelte, de Ilován koma bizony ujjal se nyúlt oda, ahol bozontos fején a kucsma üt

— Keresztény vagy-e, vagy pogány? — kérdezte a pópa az embertől — hogy nem süvegeled meg azt a kereszt-

Vitorlások versenyben

fát; mire Ilován koma, aki útközben is szopogatott a butykosból, pálinkás hetykeséggel így felelt:

— Megsüvegelem ott azt, akit még körtefa korából ismerek? Én voltam a gazdája, hát úgy illik, hogy ő süvegeljen meg engemet.

— Te istentelen lator! te bitang hitetlen te! — tört ki a felháborodás a pópából. Nyomban le is szállt a székéről és gyalogosan folytatta az útját, de utána kiáltotta még egyszer: — Ördögöktől megszállt gaz lator vagy! Piszok!

— Hát nem úgy van, ahogy mondtam, — dörmögte Ilován Grigore, — hogy papot vinni csak bajt hoz az embernek? No de ez egyszer neki is hoz, adta koldusa, szélhordta pópája!

Óradnán első útja doktor Maláj volt: becsületsértésért feljelentés a pap ellen, s mikor két órával később Buzsilla pópa is Radnára ért s itt találkozott domnu doktor Malájjal, ez kárörömmel elujsgolta neki: — Már be is adtam a panaszt, parintyele. Lesz száz korona pénzbüntetés és perkoltság.

A pópa pedig ijedten be éhhozzám: — Csakugyan így lesz-e, domnule?

— Nem így lesz, — mondtam, mikor megtudtam a tényállást a pópától. — Csak hadd rázza Maláj úr a rongyot; én vállalom a védelmét és fel is fogom mentetni, meglátja.

A tárgyaláson az ártatlan embert adtam. (Ilyen szerepre is fanyalodik a fiskális, különösen ha eredményt vár tőle.) Mindent beösmertem, az istentelen latrot is, a bitangot is, az ördögöktől megszállt gaz latrot is és így folytattam jámborul:

— Ha az után, ami történt, hogy Ilován panaszos arcul csapva minden vallásos érzést, azért nem süvegelte meg a keresztet, mert még körtefa korából ösmerte: ha ezek után bárki is egészségesen nyakon üti a frátyét, jogos felháborodásra hivatkozhatik és kérheti felmentését a vád alól. Mennél inkább egy pap s még ennél is mennél inkább a panaszos lelki atyja, a terhelt! És beszéltem ilyen tónusban tíz percen át, hogy mint az apa nem követhet el becsületsértést a fia ellen, ha megszidja, úgy a pap, az ő háiveinek atyja, sem követhet el becsületsértést s a többi.

Doktor Maláj, aki erre nem számított, doktor Maláj vörös haja már megkékiült, annyit beszéltem, még az Apostolokat is idéztem, s mikor elhangzott az ítélet, Maláj koma vörös haja már zöldült is. Mert az ítélet: felmentés volt, indok: jogos felháborodás vallásgyalázás s a többi.

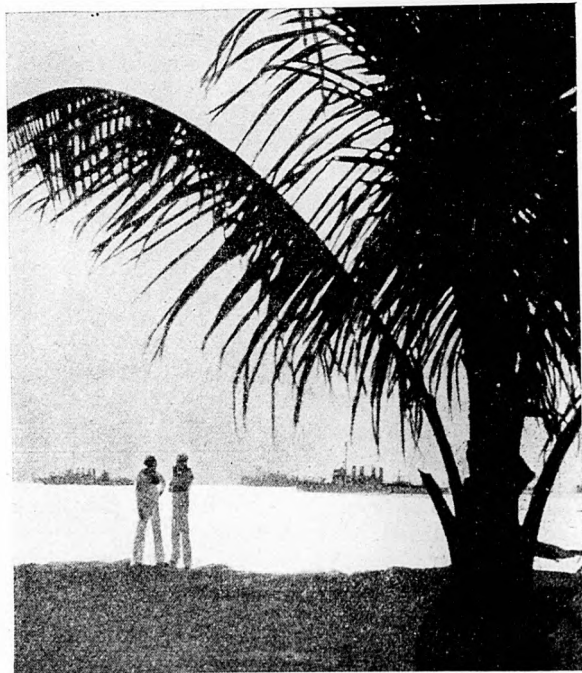
Ez nyár elején történt. Aztán elmúlt a nyár és az ősz, meg a tél fele is elmúlt. Vízkereszt ünnepét ülték meg az óhitű oláhok.

Vízkereszt ünnepén minden oláh pap ornátusban házról-házra jár, minden ajtó előtt megáll, imádkozik és áldást kíván a házra, majd krétával három nagy betűt rajzol fel a szemöldökfára. Három nagy betűt és két keresztet, így: C + M + B. A napkeleti királyok oláh nevének kezdőbetűi ezek: Caspar, Melchior, Balthazar.

Ilován Grigore háza előtt is megállt a pópa, itt is elmondta az előírt könyörgést, majd kivette a krétáját és felírta a három betűt a két keresztrel. De ott állt már mellette a gazda és az istenfélő pópa még az utolsó Bő betűt sem fejezte be, Ilován Grigore már letörölte az egészet egy ronggyal.

— Mit csinálsz, ember? — kérdezte a megbotránkozott egyházi, aki elkísérte körútján a pópát. A pópa pedig nem kérdezett semmit, csak rosszalóan ránézett az emberre és újból csak felírta a három nagy betűt. De Ilován Grigore megint csak elővette a rongyot, belédugta a moslékos dézsába, hogy vizesen jobban fogjon a törlőrongy és egyenesen a pap keze alatt mosta le a szemöldökfárol a formulát.

Mit tett erre a felbőszült pópa? Dühösen kikapta Ilován bá' kezéből a rongyot és amúgy vizesen, szutykosan, erősen az arca közé csapta.

Tengerparton

— Most pedig — mondta — bemehetsz másodszer is doktor Malájhoz, tanut se kell hogy felhatszolja a faluban, mert itt van az egyházi, ő látta.

És Ilován Grigore koma ment is, Buzsilla pópa pedig, hogy megkapta az idézést, éhhozzám jött.

A tárgyalás előtt vagy öt nappal megszólított Maláj kartárs és mosolygott.

— Most csak beáztatom a papodat — mondta. — Könnyű dolgom lesz veled szemben, Gyulukám. Irhat a

pap, amit akar, én meg letörölöm azt, amit én akarok, de a vizes rongyot már mégsem tartozom lenyelni.

— Hát csak várjuk meg a tizenkét órai vonatot — feleltem Tisza Istvánnal a komának.

Be is futott az a tizenkét órai vonat és de nagyot nézett doktor Maláj János úr, mikor ott látott az egyházi mellett két zsidót is. Korcsmáros volt az egyik, kiskereskedő szatócs a másik, én rendeltem be őket úgy kéz alatt. Mit keresnek ezek a vásárban?

— Kérem — mondta a korcsmáros, Zélig úr és ugyanígy beszélt a szatócs is, Dávid úr — az a vizes pofon a ronggyal általános helyesléssel találkozott. Közmegelegedést okozott, bíró úr. Örült annak a faluban mindenki, hogy a panaszos kapta az arcába. Mi zsidók vagyunk, nem oláhok, mégis köteles tisztelettel vesszük, ha a pápa úr a mi házunkat is megáldja. Meg is áldotta tavalyelőtt is, tavaly is és nem töröltük le azután sem az írást, nem-hogy a szeme láttára vetemedtünk volna ilyen csúf tetre. És mi is megérdemeltük volna a rongyot, ha a pap előtt

töröljük le, mert az közbotrány. Nyilvános közbotrány, igenis. Nos, bíró úr — fejezték be a mondókát — az a vizes pofon a ronggyal közfelkiáltással fogadtatott s ha mi lettünk volna a pápa helyében, mi is csak úgy tettünk volna.

S én megint a szent embert adtam és úgy potyogott a szájamból a jogos és legjogosabb felháborodás, mint az érett eper a fáról, ha a szél rázza. Ha máshitű honpolgárt is úgy felháborít az, amit a panaszos tett, mennél inkább a papját s a többi.

És az ítélet megint csak felmentés volt, indok : jogos felháborodás s a többi.

De vége volt-e ezzel? Még nem volt. Mert a bíró ki-mondta ám azt is, hogy az iratok az ügyészséghez teendők át, hogy amennyiben a panaszos tettében vallásellenes vétséget vagy effélet lát, kellő időben indítványt tehesen.

Ez egyszer oláhu is igazsága van a mondásnak : jól megjegyzed azt a napot, melyen megbántod a papot.

Szávitri

Hindu legenda

A Mahabharátából fordította :

Berend Julia

Megszámlálhatatlan ezer év előtt uralkodott Madra földjén Asvapati király. Bölcsen és igazságosan kormányozta országát. Bőkezűen gondoskodott a szegényekről és alázatos szívvel tisztelte az Örökkévalót. A szomszéd királyok irigyelték nagy gazdagságát, de egyik sem merete haddal háborítani, mert tudták, hogy Asvapati király harcos seregnek parancsol és a madrabeliek India legjobb nyíl-lövői. Am Asvapati szívét bű és kétségbeesés gyötörte, mert nem volt gyermeke, aki az idők teljében, ha az ő sorsa beteljesedett, elmondotta volna érette a halottakért előírt szent imákat és áldozatot mutatott volna be az Örökkévaló színe előtt.

Asvapati nap-nap után buzgó imában könyörgött fiútódért az Örökkévalóhoz és egy éjjel álomban fényalak jelent meg előtte és így szólott hozzá :

— Az Örökkévaló meghallgatta kérésedet. Gyermeked fog születni, ám nem fiú lesz, csak leány.

Egy év múlva a királyné leánygyermeket szült és a király a Szávitri nevet adta az újszülöttnak.

Szávitri az évek múlásával szépséges hadadonná serdült. Haja fekete volt, mint az éj, a szeme kék, mint a mennybolt, a hangja édesebb volt a kokila-madár énekénél és Szávitri

Aforizmák a házasságról

~
Sokszor van úgy, hogy két ember nem tudja, hogy egymással miről beszéljen. De a szomszédok mindig tudják.

~
Gyakran mondják, hogy se a férjnek, se a feleségnek nincs már semmi mondani-valója. « Ha azonban jobban megnézzük, mindig csak az egyik fél az, akinek nincsen.

~
Az asszony halászik és csalátnak dob a férjnek. A férfi belekap, hálóba kerül és aztán vergődik a parton, mint a hal.

emberfeletti szépségének és erényének híre bejárta India szent földjét. India királyi vérből sarjadt hercegei és hősei mind feleségül szerették volna nyerni Szávitrit. Asvapati atyai szívét most gond és kétség gyötörte, hogy vajjon sikerül-e neki a legderekabb, legméltóbb férjet kiválasztani a kérők közül. Egy nap Nárada, a nagy bölcs időzött vendégként As-

vapati palotájában és a király tanácsot kért Náradától.

Nárada rövid elmélkedés után így válaszolt :

— Csak leányod tudja kiválasztani azt a férfit, ki méltó szép kezére. Ezért azt tanácsolom neked, szerelj fel egy kocsit mindazzal, ami egy királyi hölgy utazásához szükséges, rendelj melléje bátor, kipróbált hűségű vitézeket, akik oltalmazzák Szávitrit és bocsásd útjára szép leányodat, hogy kiválassza a férfit, kit a sors kijelölt számára.

Így szólott Nárada, a nagy bölcs és Asvapati megfogadta tanácsát. Szávitri útra kelt, hogy beutazza India megszentelt földjét.

Egy év múlva Nárada ismét megjelent Asvapati palotájában, mert jövőbelátó bölcsessége tudta, hogy ezen a napon érkezik vissza nagy útjáról Szávitri. És alig foglalt helyet Nárada a vendég számára kijelölt díszhelyen, midőn belépett atyja csarnokába az útjáról megtért Szávitri, s mély meghajlással köszöntötte atyját és Náradát. Asvapati király örömmel üdvöz-

lázta leányát és így szólott :

— Ime, leányom, Nárada, a szent bölcs és én, királyi atyád, hallani akarjuk szájadból, milyen országot utaztál be és India királyai közül kit választottál ki hites uradnak?

Szávitri arcát pír borította el és beszélni kezdett :

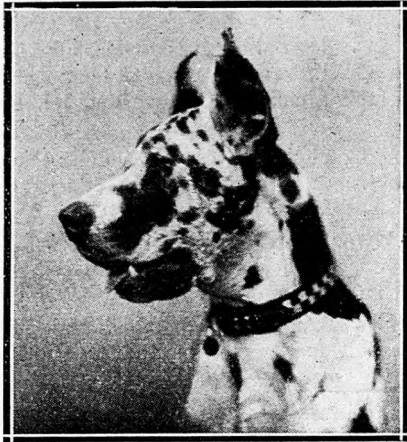
— Bejártam India szent földjét,

KAKAO, CSOKOLÁDÉ ÉS
CSOKOLÁDÉPOR

STÜHMER

HÁZTARTÁSOKBAN NÉL-
KÜLÖZHETETLEN

a Gangesz-mosta országokat. Málava, Csédi, Upaplavja, Pánicsála és Anga ifjú királyai és hercegei hódoltak előttem. Voltam Hasztinápurbán, az Ele-

»Koska« a híres dán dog

fántvárosban is és Hasztinápúr marharádzsája, a nagy király, India őszes királyainak királya is meghódolt előttem.

Asvapati felkiáltott örömeiben :

— Űgy-e, a nagy királyt választottad hités uradnak, Szávitri?

Szávitri megrázta fejét.

— Hallgassad végig leányod útjának történetét, királyi atyám. Hasztinápúr mellett terül el a Kámjaka-erdő. Ebben az erdőben, alacsony kunyhókban, jámbor remeték élnek és a vezeklők között él világtalan apjával és ősz anyjával együtt Sztatjaván, a királyi ifjú. Sztatjaván atyját, Djumatszána királyt, a fivérében megtestesült balsors megfosztotta koronájától és országától, még Sztatjaván gyermekkorában. A gonoszlelkű Nárada, Djumatszána király és az akkor még gyermek Sztatjaván életét is el akarta rabolni, ám ez nem sikerült neki, mert bátyja feleségével és kisfiával együtt elmenekült vérszomjas dühe elől a Kámjaka erdőbe, ahol most jámbor vezeklők közt, maguk is remete módon élnek. És én Sztatjavánt választottam férjemnek India királyfiai közül.

Igy szólott Szávitri. És míg Asvapati szíve bú és öröm között hányódott, felállott Nárada, a jövőbelátó bölcs és így szólt :

— Sztatjaván a legszebb ifjú a halandók között. Bátorsága vetekszik a tigrisével, ereje a széllel, szíve jámbor és istenfélő. Ám mindezen jó tulajdonsága dacára azt mondom : fájdalom és kín jut Szávitri osztályrészéül, ha Sztatjaván neje lesz, mert Sztatjavánnak mához egy évre meg kell halnia.

Asvapati ekkor hangos szóval felkiáltott :

— Balsors bélyegét viselő, rövid életű férfiú neje ne legyen leányom. Az Örökkévalóra esküszöm : nem ünnepelek meg e palotában Szávitri és Sztatjaván frigyét ! Válassz magadnak más férjet leányom, Szávitri !

Szávitri szembenézett atyjával :

— Csak egyszer ez életben szerethet igazán a nő. Légyen bár rövid vagy hosszúéletű, balsorsú avagy szerencsés a választottja. Én Sztatjavánt szeretem és a neje leszek.

Asvapati zavarodottan hallgatott, ám a bölcs Nárada így szólt :

— A királyi szó szent. Ha egyszer kimondódott, vissza nem vonható többé. Szávitri nem ünnepeheti meg nászát atyja házában, ezért jövődjéje atyjának kunyhójában kell ünnepelnie.

A kis vadász

Szávitri meghajolt a nagy bölcs előtt és így szólt :

— Űgy léssen, ahogy Nárada mondotta.

És Szávitri, ki a nagy király királynője lehetett volna, elcserélte arannyal átszótt selyemköntösét a vezeklők vörös faháncsöltönyével és elindult sorsa elé.

Egy évig élt Szávitri tökéletes boldogságban a maga választotta férj oldalán a vadon erdőben. Midőn már csak három nap volt hátra a Nárada jósolta végzetes időponttól, Szávitri térdreborult és három nap és három éjjel étlen-szomjan könyörgött az Örökkévalóhoz Sztatjaván életéért. A harmadik nap reggelén Sztatjaván gyümölcsért és tüzelőfáért indult az erdő belsejébe és a jóslat beteljesedésétől rettegő Szávitri követte urát.

Sztatjaván jókedvűen szedegette a

gyümölcsöt, ám hirtelen megtántorodott és élettelenül roskadt Szávitri lába elé.

Szávitri ölébe vette meghalt férje fejét. A nappalból este lett és Szávitri kimondhatatlan fájdalomba merülve virrasztott férje felett. Egyszerre hatalmas, fekete köntöst viselő férfi lépett eléje a sűrűségből. A gyászalak homlokát fekete korona ékesítette, kezében fekete hálót tartott, a szeme vörösen izzott, mint a parázs és a hangja úgy zengett, mint a távoli mennydörgés :

— Én Yáma vagyok, a Halál. Az én birodalmamba térnek meg földi vándorútjuk végeztével az emberek. Sztatjaván megérdemelte, hogy magam vezessem el országomba és a te tökéletes hűséged és szerelmed méltóvá tett arra, hogy megláss engem, Szávitri.

A Gyászfejedelem lehajolt, megérintette Sztatjaván kihült testét és midőn felegyenesedett, rettenetes hálójában tartotta Sztatjaván lelkét. A Halál elindult távoli országába. Szávitri felkelt és követte Yámát.

A Halál hátrafordult :

— Mit kívánsz tőlem, Szávitri?

Szávitri térdreborult :

— Férjemet, Sztatjavánt add vissza nékem, óh Yáma-rádzsa.

— A Halál hálójából nem szabadulhat a fogoly lélek. Kérj tőlem más kegyet, Szávitri.

— Férjem atyja öreg és vak, s add vissza néki szeme világát, óh Yáma-rádzsa.

— Teljesítem kérésedet, erényes asszony, de most fordul vissza, királyi Yáma lépteit nem követheti tovább földi nő.

Divatkutya

Ám Szávitri nem hallgatott a Gyászfejedelemre. Serény lábakkal futott a Halál után.

— Láthatatlanná teszem magam — határozta el Yáma-rádzsa — ha nem lát, nem tud követni.

Am Szávitri szeme előtt ott lángolt férjének lelke és Szávitri követte a halhatatlan szikrát úttalan sűrűségben keresztül.

A Halál megsajnálta és megállt:

— Hiába követsz, szép Szávitri. Szatjaván lelkét nem bocsáthatom ki hálóból. Am kérj tőlem más kegyet, erényes asszony.

— Férjem atyja elvesztette királyságát, add vissza néki országát, óh Yáma-rádzsa.

— Teljesítem kérésedet, Szávitri. Am most fordulj vissza, Szávitri!

— Miként tetet az árnyék, úgy tartozik követni urát a hűségesen szerető asszony, óh Yáma-rádzsa.

— Csak az élő férjedet tartozol követni — vetette ellen a Halál. — Térj vissza, Szávitri, mondd el férjedért az előírt halotti imákat. Királyi

Yáma lépteit nem követheti tovább földi nő.

Am Szávitri nem engedelmeskedett Yámának. Szerelme szélnél sebesebben hajtotta előre. Bármennyire is igyekezett: a Halál nem tudta elhagyni Szávitrit.

— Még egy utolsó kegyet kérj tőlem, Szávitri, de azután fordulj vissza.

— Visszaadtad férjem atyjának szemevilágát és elvesztett birodalmát. Add vissza néki fiát, Szatjavánt is, óh Yáma-rádzsa. És ha nem teljesítetted ezt a kérésemet, az Örökkévaló nevére esküszöm, nem fordulok vissza, hanem követlek távoli ismeretlen országodba.

A Gyászfejedelem sokáig nézte a nőt. És Yáma érezte, hogy Szávitri ereje nagyobb az ő erejénél, ezért lassan így szólt:

— Legyen, teljesítem kérésedet! Kövesse atyját a trónon Szatjaván! A Gyászfejedelem eltűnt. Szávitri

visszafutott az erdőbe, ahol férje kihűlt testét elhagyta. Letérdelt Szatjaván mellé és kebléhez ölelte fejét. És az igaz szerelem érintése felébresztette halotti álmából a férfit. Szatjaván ki-nyitotta szemét és felült:

— Szávitri, nagyon sokáig aludtam. Álmomban egy rettenetes alak hálójába fogott, még most is érzem borzalmas közelségét.

— A rémalak itt volt, de most már eltávozott és ha elég erősnek érzed magad, térjünk haza e helyről, — válaszolt Szávitri.

Szatjaván felállott. Szávitri oda-símult férje vállához. Megindultak hazafelé. Szatjaván azt hitte, a kunyhójukba, de Szávitri tudta, hogy a kunyhóból tovább mennek a királyi palotába.

És a csillagok leragyogtak Szávitri halhatatlan szerelmére, amely legyőzte a Halált...

REGÉNY AZ ÉLET

Irta: Albert Jean

Lucien, az író, felnyitotta frásztala fiókját. Szeszélyes rajzú teknősbéka-keretben ott feküdt előtte Odette fotográfiája. Kezébe vette a képet és sokáig merült el ennek az asszonynak csodás, finomtszészű arcába, akinek akarat-nélküli rabszolgája volt hat hónap óta. Hirtelen visszadobtá a képet a fiókba, amelyet gyorsan elzárt, mert felesége lépett be dolgozószobájába.

— Zavarlak? — kérdezte halkán.

— Óh, semmiképpen — hazudta a férfi. — Van itt a regényemben egy rendkívül kényes helyzet, amely foglalkoztat.

— Miről van szó?

— Micheline, a hősnőm, kétségbeesik férje hűtlensége miatt és meg akar válni az élettől. Előbb azonban búcsúlevelet ír az urának.

— Nos és?

— Már harmadszor kezdek bele ebbe a levélbe, de nem találom meg az igazi hangot. Egyszer túlhideg, majd túlpátikus, ami még rosszabb. Vannak lelki finomságok, amelyek teljesen idegenek tőlem. Tisztára női idegekkel kellene rendelkezniem, hogy megtaláljam a levél helyes hangját.

Az asszony ránézett a férjére és könnyedén elpirult.

— Ha megígéred, hogy nem nevensz ki, — suttogta.

— Igen.

— Akkor talán megkísérelném, hogy én írjam meg ezt a levelet.

— Te???

— Miért ne? ... Hiszen az imént mondtad, hogy csak egy nő...

A férfi nevetett, ami az asszony zavarát csak növelte.

— Ezt a tehetséget még nem is ismer-tem fel benned!

— Van talán még egészen más valami is, amit nem ismersz rajtam, — felelte az asszony titokzatosan.

Hattyúk a tavon

A férfi felkelt az frásztal mellől és az ajtó felé indult.

— Hova? — kérdezte az asszony.

— Elmegyek sétálni.

Az asszony lehajtotta a fejét. Szemei előtt fájdalmas élességgel elevenedett meg Odette képe. Megadással felelt:

— Jó, jó... Csak ne késsél soká.

Alig maradt az asszony magára, nagy

fehér ívet vett elő és elkezdett írni. Az első soroknál sokat törölt. Aztán egyre könnyebben fűzte a szavakat egymáshoz, a kifejezés folyamatosabb és élénkebb lett:

— Édesem, felhasználom a távolléte-det, hogy búcsút mondjak neked! Az imént, amikor magamra hagytál, hogy mint naponta, szerelmedhez siess, nem vetted észre sem az arcomat torzító kint, sem kezeim reszketését. Istennek hála! Ha megkérdeztél volna, talán nem lett volna erőm, hogy rettentő titkot meg-őrizzem; elárultam volna neked mérhetetlen bánatomat és azt a belső kétségbe-esést, amely attól kezdve, hogy azzal a nővel kötöttem össze magadat, napról-napra mardosta szívemet. Ha ma este hazaérkezel, ezúttal nem kell új ürügyet keresned. Nem leszek már itt, hogy terhes kérdésekkel bosszantsalak. Akkorára visszaadtam teljes szabadságodat. De nem szabad, hogy szemrehányásokat tégy magadnak. Minek is?! Te élted férfiile-tedet, ennyi az egész. Csúf férfiiletedet. És alapjában véve én vagyok a hibásabb, mert nem tudtam a lemondás ama ma-gaslatára emelkedni, amely sok más nőt oly nagygyá tesz... Drágám, ha ezt a levelet elolvastad, jöjj a szobánkba. Ott fogsz találni az ágyamon. Először fog történni, hogy lépteidre nem nyitom fel szemeimet. Remélem, hogy a halál nem fog túlságosan eltorzítani, mert nem szer-etrném, ha csúnya kép maradna rólam az emlékezetemben. Már régen küzdök ezzel a szándékkal. Már több hét óta tartom a fürdőszoba faliszekrényében elrejtve azt a kis üveget, amelyet már üresen fogsz találni...

A dolgozószoba ajtaja hirtelen meg-nyílt és Lucien lépett be.

— Bosszantó, — mondotta, — itt hagyta a kulcsaimat.

Az íróasztal felé tett néhány lépést és aztán így szól:

— Mit csinálsz itt?

Az asszony ráborította az írómappát a levél lapjaira.

— Semmit, igazán semmit...

— Ne hazudj! — odalépett a felesége mellé és elrántotta a mappát.

— Majd megmagyarázom neked, — dadogta az asszony. — Azt a levelet írtam, amelyre a regényedhez van szükséged.

— Igen?

— Ne olvasd! Nevetséges. Csak vázlat! Holnap jobban eltalálok!

A férfi összeráncolta a szemöldökeit és az elmélyedéstől eltorzult arccal futotta át a bánatos búcsúsorokat.

— Te... te írtad ezt? — kérdezte végül elfulladt hangon.

— Igen.

Egy ugrással ott termett az ajtónál.

— Lucien! Lucien! — kiáltotta az asszony.

A férfi már nem hallotta. Futva haladt át az előszobán és rohant a fürdőszobába, a faliszekrényhez. Az asszony zokogott. Amikor a férje felemelte, megriadva látott kezében egy üvegesét.

— Mondd! Felelj nekem... A levél? ... Komolyan gondoltál arra, amit itt írtál?... És ha véletlenül nem jöttem volna vissza...?

Mély sóhajjal bólintott az asszony. És amikor a férfi térdreoskadt előtte, halkán rebegte:

— Lesz talán valami javítani való itt a levélben... És az életünkön... Mert ez már nem irodalom... Nem regény, ami az olvasó számára készül... Ez több, ez minden: ez maga az élet!... A mi életünk!...

ott fekszik annakidején az Európa térképét transzferozó fődiplomáták előtt, sokkal üdítőbb, mosolygóbb és boldogabb arculata lenne most a kontinensnek. Azt hisszük, az elmult tizenkét esztendő tanulságai után — fájdalom, csak a már elkövetett igazságtalanságok és kegyetlenségek után kezdtek tanulmányozni bennünket és szomszédainkat a nyugati hatalmak — belátják, hogy a világtörténelem egyik legnagyobb bűnét követték el azok, akik Erdélyt, az európai kultúrának ezt a keletre kitölt védőbástyáját és a Bánátot meg a Bácskát, ezt a déli hídfőjét a civilizációnak, nyomorult felületességgel és lelkiismeretlen felelőtlenséggel alantas kultúrájú népek kezére juttatták át.

A francia becsületrenddel ékesített magyar soffőr és az idegeneket fegyverrel támadó, fosztogató román haramia nem elszigetelt jelenség. Ott van intő példának egyfelől a magyar közigazgatás puritanizmusa, másfelől a román közigazgatás feneketlen korrupciója, ott van riasztó mementő gyanánt a román igazságszolgáltatás pokoli züllöttsége, szemben a magyar igazságszolgáltatás érinthetetlen tisztaságával, vagy ott van a horvát nemzet vezéreit börtönökben kínzó és nyüző szerb diktatúra, szemben a magyar állammal a szabadelvű felfogásával, hogy minden polgárának biztosítja a politikai, gazdasági és társadalmi jogokat az alkotmány keretei közt. És ha egyéb tanulság is kell Trianon megalkotóinak: hadud mutassunk rá a magyar tudomány, a magyar irodalom és művészetek európai nivójára, sokszáz szellemi kiválóságunknak a Nyugaton is nagybecsült munkásságára és ugyanakkor hadd kérdezzük meg: adott-e együttesen a három szomszéd rablóállam annyi kulturális értéket az emberiségnek, mint *egyedül* Magyarország? Hol vannak a román és szerb Korányi Sándorok, Verebély Tiborok, Csók Istvánok, Iványi-Grünwaldok, Herczeg Ferencek, Móricz Zsigmondok, Molnár Ferencek, Dohnányi Ernők, Bartók Bélák, Hubay Jenők stb.? Legföllebb csak a zene terén vetélkedhetik velünk az ősidőktől muzsikális cseh, de mikor jutnak el az ő művészeik a világsíkernek csak egy morzsájához is akár a drámairodalom, akár a képzőművészetek terén?

Betyárokkal, sajnos, nem szolgálhatunk a felajzott nyugateurópai fantáziának. A Rózsa Sándorok dicsőségét rég átengedtük keleti és déli szomszédainknak, azzal a különbséggel, hogy a Rózsa Sándoroktól csak a rablótempót voltak hajlandók átvenni a balkáni haramiák, de visszautasították azt a zsványbecsületet, amely az Alföld betyárjaiban az idegenekkel és a nőekkel szemben mindig megvolt. Idestova nyolcvan éve, hogy a magyar betyárromantika végleg a ponyvairodalom rekvizitumai közé került. Romániában újraéledt — véresebb, brutálisabb kiadásban. Gyönyörködjenek benne a nyugati diplomaták, a trianoni hóhérok honfitársai! A mi kezünk, a mi lelkünk, a mi igazságunk tiszta. Ezzel a tudattal várjuk, hogy elégtételt szolgáltatnak egy félreismert, meg nem értett, eltiport és megkínzott nemzetnek.

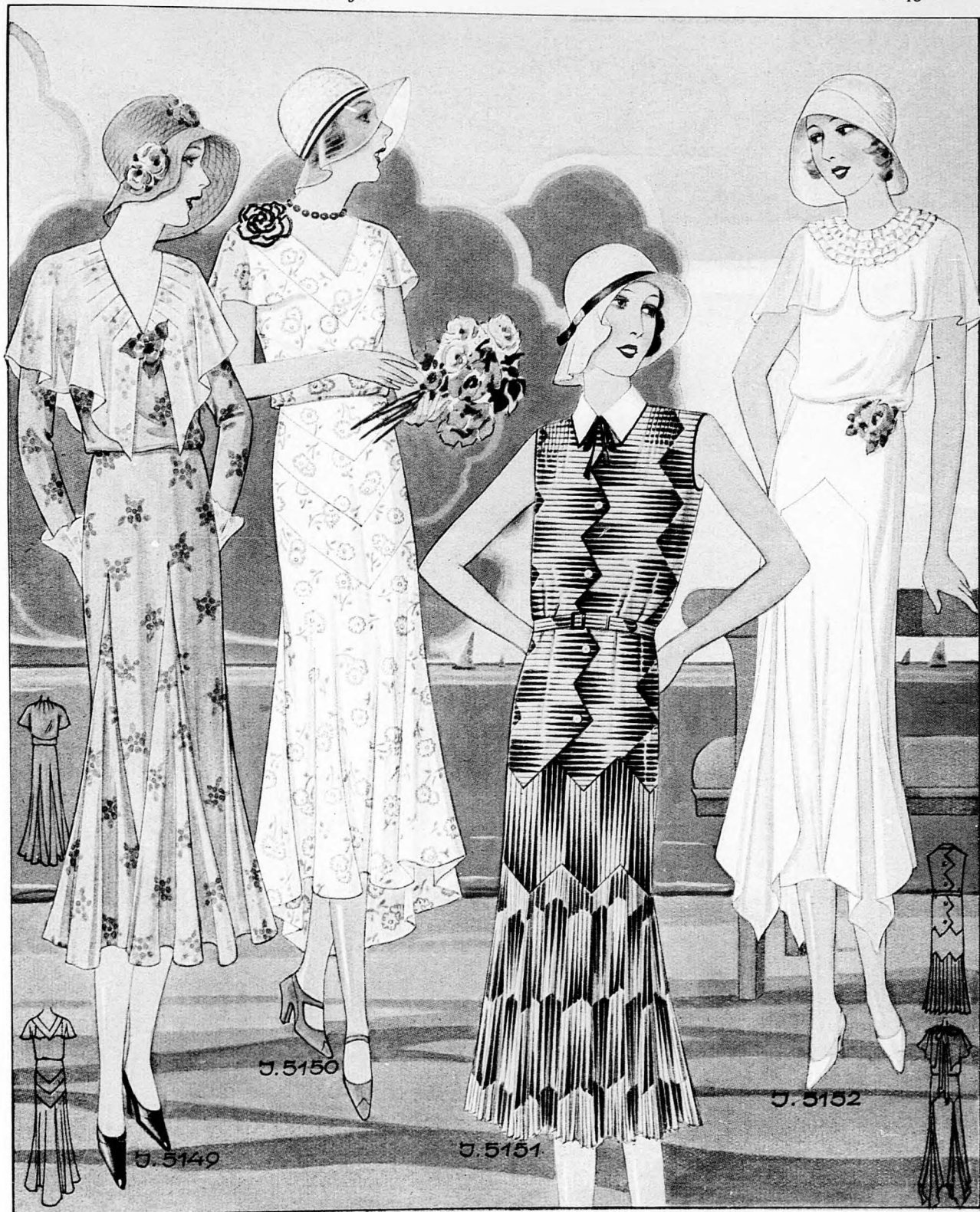
BUDAPEST — BUKAREST

Két történetet állítunk itt egymással szembe, két rendőri hírt, amelynek szenvedő szereplői idegenek s amelynek tanulságait elsősorban nekik kell levonniuk. Az egyiknek de Fleur francia gróf lett majdnem az áldozata, ha a súlyos baleset történetesen nem Magyarországon, hanem — Romániában éri. A másiknak Sembeck grófnő, a bukaresti lengyel követ felesége, Davila washingtoni román követ és Devey, a lengyel kormány amerikai pénzügyi tanácsadója voltak a károsultjai, mert történetesen Románia területén rohogtak át autójukkal és nem — Magyarországon. Egészen rövidre fogva: de Fleur gróffal, akit francia nyelvű olvasmányai és nyilván jóindulatú balkáni ismerősei a »magyar betyárvilággal« rémitgettek, az történt, hogy Debrecen közelében árokba zuhant egy bérelt autón, amelynek szintén súlyosan sebesült magyar soffőre, Subja János nemcsak az életét mentette meg, hanem a nála talált nagy pénzüsségeket és értékpapirokat is biztonságba helyezte. A becsületes és bátor magyar fiút a gróf és a budapesti francia követség kérelmére a francia köztársaság elnöke a becsületrend szalagjával tüntette ki. A három másik külföldinek viszont, akik szintén autón utaztak, alkalma volt megismerkedni azokkal a romániai haramiákkal, akikről nem írnak ugyan rémregényeket a művelt Nyugat nyelvein, akik a »román kultúrfőlny« hirdetőinek szótárában nem fordulnak elő, de annál nagyobb csapatokban tanyáznak a romániai országutak mentén húzódo sűrű erdőkben, talán mint ama bizonyos hódító balkáni kultúrfőlny eleven megtestesítői és gyakorlati bizonyosságtevői. A banditák bizony nem voltak tekintettel sem az amerikai diplomatára, sem a lengyel arisztokrata hölgyre, de még a saját honfitársuk, Davila követ úr »szívhezszóló« intelmeire sem, hanem sortűzzel megtámadták és megállásra kényszerítették az autót és az előkelő utasok mellének szegezett revolverek oltalma alatt az utolsó dollárig

és arany inggombig kifosztották őket. Ime: Budapest és — Bukarest. De Fleur gróf, mikor autót bérelt a budapesti garázsban, azt a komoly aggodalmát fejezte ki, hogy az Alföldön nem bátorságos utazni a »betyárok« miatt. Sembeck grófnő és Devey úr nem nyilvánított efféle aggodalmat Bukarestben. És az eredmény? A »betyárok« országában baleset ér egy idegent és a magyar soffőr a felfordult kocsi roncsai alól véres tagokkal kivonszolja magát, aztán a sebesült és eszméletlen gróft szabadítja ki, de mielőtt vérző sebével orvosért menne a városba, előbb magához veszi a gróf ingóságait és első dolga, hogy a rendőrségen letétbe helyezi. A trianoni kegyencek országában viszont sortűz fogadja az idegent, csak véletlenül az út porába, fordulnak le élettelenül az út porába, azután a »kultúrálte zsványok« mindenükből kifosztják őket. Vajjon nem kívánczik-e oda ez a két, frappánsan ellenétes kép a Trianon-kastély ama paradés termének falára, ahol a nagyhatalmak — francia vezényszóra — a »betyárok« országából kétharmadrészt hasították le a »kultúrfőlny« balkániai kedvéért? Vajjon nem kellene-e ezt a két históriát — egyiket is, másikat is minden kiszínezés nélkül, csupán a rideg tények ismerettségével — odavetetni a trianoni kastély kapujára, hogy a világ minden részéből Párisba özönlő nép látván-lássza és olvassván-olvassa a két nemzet moralitása közt harsogó különbséget?

Azt hisszük, ma már nagyon is tisztában vannak amerikaiak, angolok, olaszok és franciák, kicsoda halalos csapatok mérték Közép- és Kelet-Európa kultúrájára, amikor Versaillesben és Neuillyben, St.-Germainben és Trianonban a haladott szellemű és magasbrendű német, magyar és bolgár nemzetek hátsábol lakatták jól a középkori színvonalnál is mélyebben álló balkáni románokat, szerbeket s egyéb kiforratlan, kapzsi és erőszakos néptörzseket. Azt hisszük, hogy ha ez a két rendőri hír a maga szürke ékesszólásában

J. 5149. Délutáni ruha, mintás crepe de chinéből vállra boruló széles gallérral, melyet a nyaknál szegők tartanak össze. Az alj beapplikált harangrészekkel készített. Az ujj majdnem szorosan simul a karhoz. Anyagszükséglet: 6,60 m, 100 cm széles anyagból.

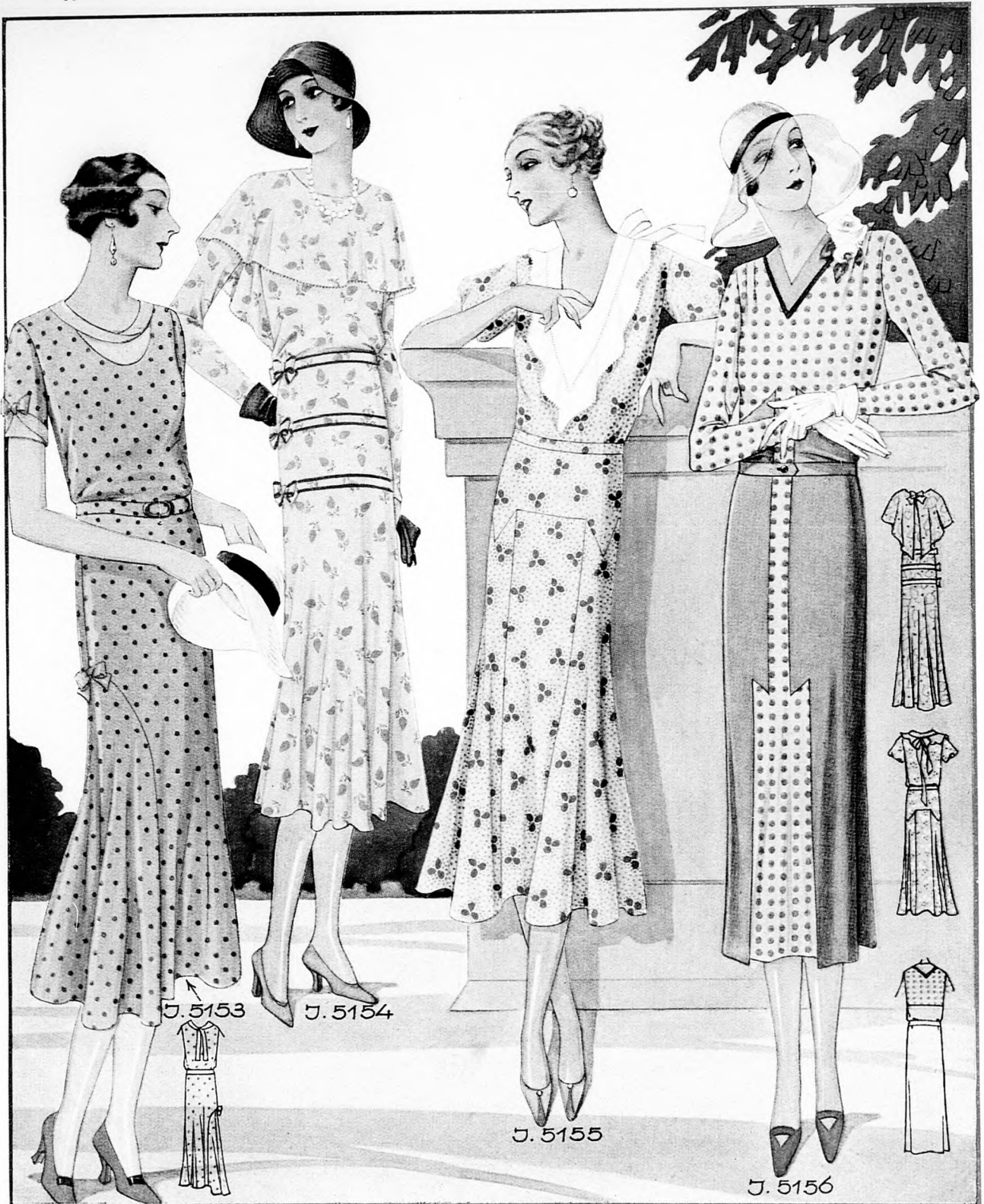
J. 5150. Nyári ruha, sárga mintájú fehér voiléből. A nyakkivágás szegélye

tartja a gallérszerű vállrészeket, amelyek a karra borulnak. Hátul hosszabított harangalj. Anyagszükséglet: 3,75 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5151. Csinos ruha, zöldmintájú műselyemből. A cakkozott minta, valamint a szabás cakkozása hatásosan emeli a ruhát. A hosszított derekat keskeny öv szorítja össze. Az alj berakott. Anyagszükséglet: 3,75 m, 80 cm széles anyagból.

J. 5152. Elegáns délutáni ruha, fehér-selyem voiléből. A karokat fedő nagy gallért a nyak körül még egy kisebb kerek, húzott valencienne-csipkéből összeállított gallér díszíti. Az alj beapplikált harangrészekkel készített. Anyagszükséglet: 4,70 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

J. 5153. Nyári ruha, középzöldpettyes crepe de chinéből. Az alját baloldalt beállított harangrész egészíti ki. A nyakat egyszínű, hátul csokorba kötött pánt díszíti. A rövid ujjakon ugyanolyan felhajtás szalagsokordisszal. Anyagszükséglet: 3,85 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5154. Nyári ruha, divatosszínű mintás crepe de chinéből. A nagy gallér a hátan

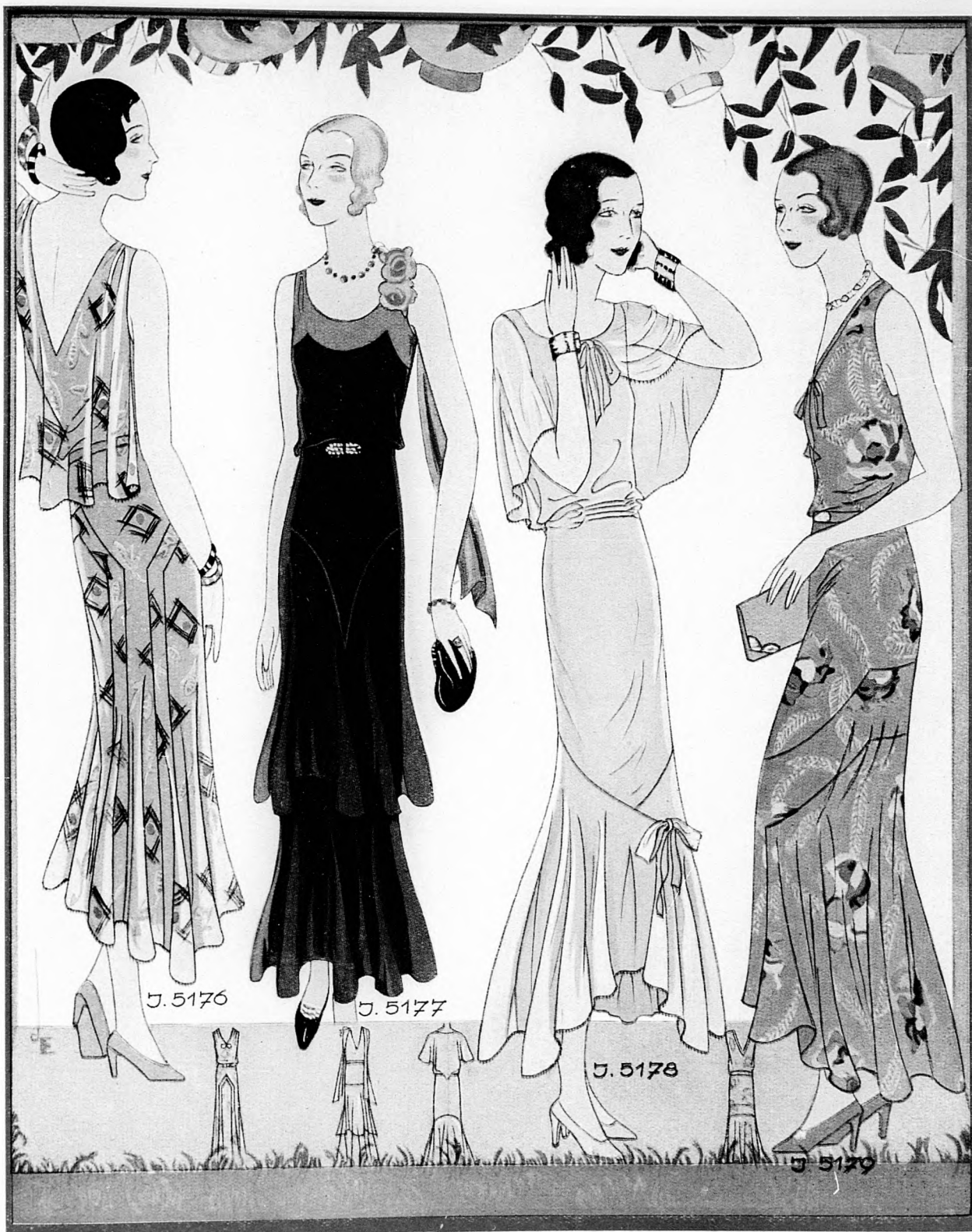
nyitott. A szoros espőrészen pánt és szalagsokordisz, melynek szélé sötétebb anyaggal van beszegve. Harangalj. Anyagszükséglet: 4,90 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5155. Fiatalos ruha, mintás crepe de chinéből. A húzott ujjak és fehér, fodroszegű gallér adják a derék díszét. Az alj kétoldalt harangosan szabott és szorosan szabott espőrésszel készítendő. Anyag-

szükséglet: 4 m, 100 cm széles anyagból. 50 cm anyag díszítésre.

J. 5156. Délutáni ruha, barna crepe de chinéből és beige pettyes anyaggal kombinálva. A nyakkivágás sötétebb pántba szegve. Szoros hosszú ujjak. Anyagszükséglet: az egyszínű anyagból 2,25 m, a pettyes anyagból 1,60 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

J. 5176. Elegáns táncruha, világoskék tarkamintás chiffonból. A háton rövid cape. Az aljba behelyezett harangrészek. A hegyes kivágást elől és az övet gyöngycsattal díszíti. Anyagszükséglet: 9 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5177. Elegáns estélyi ruha, fekete seilyemből. A vállrész és a vállról lehulló

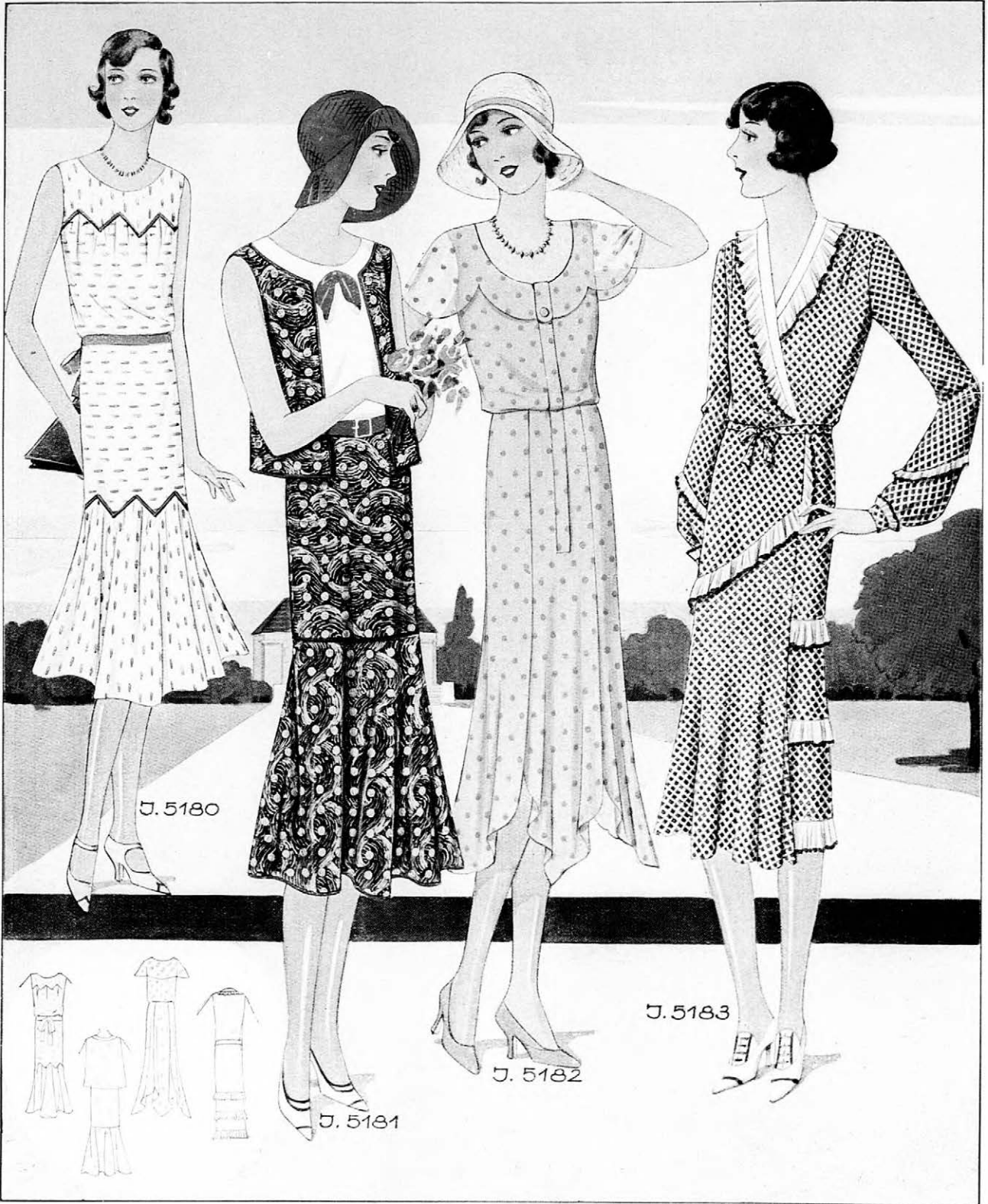
szalagok georgettéből készül. Az alj harangfodrokból áll. Derékon keskeny öv gyöngycsattal. Anyagszükséglet: 4.50 m és 85 cm georgette, 100 cm széles anyagból.

J. 5178. Nyári estíruha, opálos rózsaszín georgettéből. Ugyanolyan színű alsóruha crepe de chinéből. A cape és az alj fodorrésze átvágott aszurral szegve. Az övet

szegő csoport helyettesíti. Anyagszükséglet: 4.75 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5179. Estélyi ruha, tarkamintás mouselinből. Rövid derék, csokorra kötött pánt a nyakkivágás körül. Keskeny öv. Az aljat különleges szabású harangfodor egészíti ki. Anyagszükséglet: 5.10 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

J. 5180. Fiatal leányoknak való ruha, mintás voiléből. A vállrészt és csipőrészt sötétebb szegélyezés díszíti. Öv szintén sötétszínű. Az alj egyrésze harangszabású. Anyagszükséglet: 3.15 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5181. Bolero-ruha, sötét alapon világos mintájú műselyemből. Fehér crepe de

chineből a blúz. A bolero és az alj piros szegődísszel, az öv egészen piros és a blúzon piros szalagsokordisz. Az alj alsó része harangszabású.

J. 5182. Délutáni ruha, fiatal leányok részére. Világoskék sötétebb pettyes voiléből. A nagy gallérral egybe van szabva a nyakszegély, amelyet elől egy pánt tart

össze egész a derékig. Az alj harangszabású és cakkozottan végződik.

J. 5183. Fiatal leányoknak való ruha, fehér-fekete műselyemből. A fehér fodordíszítéseket piros szegély díszíti. Sálgallérral és kötött övvel. Anyagszükséglet: 3.90 m és 1.75 m fehér anyag, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes beküldése ellenében

Melyik ruhámat vegyem föl?

Az előadás kezdete előtt egy negyedórával Melita asszony bement a férje szobájába.
— Melyik ruhámat vegyem föl, drágám?
... A kéket, vagy a zöldet?

— A zöldet?... Micsoda zöldet? — kérdezte a férj.

— Igen... azt a crêpe-georgette-et a paszpollal...

— Paspollal?

— Drágám, úgy beszélsz, mintha soha nem láttál volna még paszpollt! Paspoll... igen... ami a piros ruhámon is van...

— A piros...? Várj csak egy pillanattig!

— Igen... a piros ruhám... az a glöknis...

— Aminek olyan fehér gombjai vannak?

— Dehogy!... A másik!... Az a velour-chiffon... a glöknissel...

— Glöknissel?

— No, igen! Mint az a voile-toaletter!

— Nézd, drágám, vedd fel a zöld ruhádat! De gyorsan!

— Dehát melyik zöldet?

— Hogy-hogy melyik zöldet?

— No igen, a plissée-t, a levarrott-at, vagy azt, aminek szalagujjai vannak, vagy pedig —

— Igen! Azt!

— Mi az, hogy igen?!

A beszélgetés folytatása innen kezdve most már olyan hangnemben történik, hogy Melita asszony idegcsokkot kap és csak a harmadik felvonás végére érnek be a színházba!

hatna, elegáns furdőhelyekre járhatna, akkor bármilyen szépséggel szemben eredményesen versenyezhetne! Dehát mindez nem következhetik be és ennek én iszom meg a levét. Azt kell folyton hallanom, hogy nem törődöm többé vele, mikor pedig sokkal különb férjét választhatott volna. Naponta új udvarlóról mesélget, aki üldözi az ajánlataival és elhalmozza ékszerekkel és virágokkal, amiket ő persze, így mondja legalább, visszaküld. És amikor után pukadozom a dühtől és féltékenységtől, akkor oda van a gyönyörűségtől. Az élete nem egyéb, mint naponta megisméllődő vadászat a legjobb szabónőre, a legügyesebb kalaposnőre, a leghíresebb szőrtérre, fodrászra és parketáncosra. De hát én, hol maradok én? Adjanak nekem egy csúnya feleséget, azzal boldog leszek.

— Meg ne próbálja valahogy! — dünynyögi egy melancholikus hang. — Nekem csúnya feleségem van és már rég elfelejtettem, hogy csúnya, csak ő nem feledkezik meg róla sohasem! Mint csúnya lánynak, örömtelen ifjúsága volt, nincs szín, ami jól állana neki, gyerekkorától kezdve kerültek, ő maga is szökött a fiatalok elől, mivelhogy folyton mellőzötnék érezte magát, nem volt bál, amelyen petrezselymet ne árult volna. Ez elkeserítette, majd megkeményítette a szívét. Azt hittem, hogy aki az ilyen lányt elveszi, a leggondosabb háziasszonyt kapja benne és vonzalmam majd mindazt a virágot bontogatásra juttatja, ami benne a sok évi örömtelenség folytán elcsenevészedett.

Mely kiábrándulás! Mint már mondtam: a csúnya asszony sohasem feledkezik meg róla, hogy csúnya. A dolog még ennél is rosszabb: csúnyaságáért az egész világot okolja és érzékenysége határos az üldözési mániával. Ha valakinél vendégségben voltunk, utólag valóságos titániákat kell végighallgatnom azokról a mellőzésekről, amik érték. Ha pedig nem hívnak meg bennünket, akkor ez csak azért történik, mert sérteni akarják. Ha nálunk vannak vendégek, akkor szerinte senki sem szól hozzá egy jó szót, mindenki elhanyagolta a háziasszonyt. Fellebvalóimat gyűlöl, mert állítólag fűmígálják, a rokonaimról pedig azt mondja, hogy minden alkalmat felhasználnak a megbántására. Ha társaságba vagy színházba akarom vinni, szememre hányja, hogy kerülni akarom az otthon, ha pedig szűkebbre szabom a társaséletünket, akkor arról panaszkodik, hogy be akarom zárni. Hányszor hányja a szememre, hogy csak a pénzéért vettem el, csak azért, hogy szákcánsót kapjak benne! Jaj nekem, ha valamely nőhöz barátságosan közeledek, féltékenysége nem ismer határt és azok a jeleket, amiket csap, megkeserítik az életemet.

Kimerülten hallgattok el és valahány férj a társaságban volt, akár szép, akár középcsinos, akár pedig csúnya asszony volt a feleségük, mind elégedetlen, szomorú arcot vágott. Ami csak annak a bizonyossága, hogy senki sincs meglegedve azzal a sorssal, amely osztályrészüll jutott.

És minden férj a — másik feleséget tartja jobbnak, szebbnek és tökéletesebbnek!...

Milyen kell: szép, középcsinos, vagy csúnya feleség?

Tízet egy ellen, hogyha legényembert lepnek meg ezzel a kérdéssel, ezt feleli: ha már a házasság igájába kell beletörnöm magam, akkor feltétlenül szép asszonnyal, sőt a legszebbel. Csak az ilyen kárpótolhat a szabadságom elvesztéséért. A legényember is büszke, ha szép asszony társaságában látják, mennyivel inkább a férj, akire ez a szépség rá van bízva. A szép feleség növeli a tekintélyét a környezet szemében, amely magában ezt mondja: milyen értékes ember lehet az, akihez ilyen asszony... Becsülik, tisztelik, irigylik. Ennek is megvan a maga gyönyörűsége. Az asszony szépsége olyan, mint egy ékszer, amelynek a férj munkája adja a megfelelő foglalatot. Így aztán van is ám értelme a pénzszerzésnek. Sok mindenre válthatni fel: ruhára, ékszerre és mindenféle drágaságra, ami az asszony bájos alakját, arcborát, hajszínét érvényre juttatja, lakásberendezésre, amely kellő háttérül szolgál stílusának, ünnepségekre, fogadásokra és utazásokra, hogy az egész világ megmámorosodjék a szépségétől és vágyóan tekintsen fel hozzá — míg az asszony maga csak egyet kíván: a férjének tetszeni... Udváriatlanul recsegő nevetés szakítja félbe a fantasztikus rajongót:

— Ugyan kérem, hagyja már abba, hiszen úgy beszél, mint a vak a színekről! Az én feleségem — sajnos — környezetének valóságos díszje és mégis hányszor bántam meg már azt a botorságot, hogy a férje lettem. Nincs nap, amelyen szépsége valamilyen módon kinzó formában tudomra nem jön: ő, csak ő a központ, mindig és mindenhol. Azt hiszi, hogy a világ az ő kedvéért csak valamivel is jobb véleménynyel van rólam? Nagy tévedés! Én mindig csak az ismert szépség férje maradok... És hogy ez vagyok, csak meg nem érdemeltem, sőt igazságtalan véletlen, mivelhogy mások méltóbbak volnának rá. Azt sem tudom, mi az otthon, mert udvarlólótt, akik előzőnk, vagy feleségemet ünnepségről ünnepségre hurcolják, nem látom. Ami közben pihenője esik az asszonynak, azt kiölti szépsége ápolásával. Az asztalomra semmi olyan étel nem kerülhet, amely árthatna a bájainak, hangos szó nem zavarhatja ide-

geit, betegségnek nem szabad a közelében felmerülni. A gyerekek ráműtnék; az ő gyerekeit, mondogatja, egészen másféle-

Legújabb nyári hajviselet

nek: szépek, okosak és jóerkölcsűek lennének. No, jól van, mondja ön ezek után: de hát ott a szép esztétikai élvezete! Ennek, kedves uram, már régen vége. Csak annyit tudok, hogy a keresetem és az igények, amiket ki kell elégítenem, már nem sokáig maradhatnak egyensúlyban és hogy többet dolgozom egy kulínál is. Azt, hogy a feleségem szép, már igen csak a többiek tudják. Ha még egyszer választhatnék — csak egy középcsinos asszonyt!

Valaki erre fejcsóválva mormogja:

— Nagyon téved. Az ilyen még sokkal rosszabb. Az ön felesége igazán szép, az én középcsinos feleségem azonban mindenáron az akarna lenni. Hogy nem sikerül neki, annak csak én vagyok az oka! Meg van győződve róla, hogy semmiben sem maradna a szépségkirálynok mögött, ha ugyanolyan luzust üzhetne, mondja dacosan, ugyanazokat a szépítőszerkeket használná, ugyanolyan fiatalító kúrákat tart-

Különös, furcsa, humoros válókok

Az a közmondás, amely szerint csekély okoknak sokszor nagy következményeik vannak, talán sehol sem válik be gyakrabban, mint a házasságban. Itt van például a párisi ügyvéd feleségének az esete. Ez az asszonyka nyolcévi házasság alatt hatszor festette át a haját, mindenkor az uralkodó divat szerint. Amikor legutóbb, ismét csak a divatnak hódolva, lilaszíne akarta festtetni a haját, a férje megelégedte a dolgot és megindította a válópert.

A bíró békiteni akart és az asszonyka megígérte, hogy rögtön átfesteti haját arra a színre, amelyet az esküvő napján hordott. Ekkor tudta meg az ügyvéd csak, hogy már festetthajú nőt vett el. Minthogy így a hiba valamiképpen az ő részén is volt, kibékült.

Igazi amerikai íze van a következő két esetnek. Nebraskában válókeresetet adott be egy asszony a férje ellen, amiért egy bál folyamán tétlenül nézte, hogy feleségét senki sem hívta fel táncra. Ez, mondta az asszony, a köznevetségnek tette ki. A bíró, aki előbb az asszonyra, aztán a férjére nézett, kimondta a válást. Ennek az ellenkezője játszódtott le Chikágóban. Egy Hunter nevű embert a felesége folyton új táncslágerekkel traktálta. Végül kifogyott a férj türelme: bezárta a feleségét egy szobába és elhagyta a házat. A válóperben, amely megindult, a házasságot az asszony hibájából felbontották és a férjet még tartásdíjra sem kötelezték.

Túlhajtott tudományosság vetett véget Bartsch amerikai biológus házasságának. Válókeresetében az asszony elpanaszolta, hogy férje őt és gyermekét csak tudományos objektumokként kezelte. A lakásuk valóságos állatkert. Minden szobában csigák, békák és rákok mászkálnak. Férje zsebéből gyakran ugrottak ki gyilkos és kis kigyók. Ahogy ezeket az állatokat megfigyelte, szakasztott úgy figyelte meg őt is és fiát. A férje már a mézeshetek alatt könyvet vezetett arról, hogy mikor pirult el az asszony, milyen

hatással volt ez a kis bőrrartériákban végződő idegek működésére esatöbbi. Ugyanilyen kísérleteket végzett a fián is. Amikor megszületett, egész boldog volt, de nyomban kisérelezett, hogy a gyerek kacsója miképpen reagál egy állattal való érintkezésre. A családnak megfigyelési célokra hónapokon át csak cukorral ké-

Lilian Davies

szített ételt volt szabad enni. Az együttélésnek ilyen módját a legnagyobb kegyetlenségnek tartotta az asszony. A bíróság igazat adott neki.

Vannak aztán sokkal ártatlanabb esetek is. Berlinben például nemrég válásra vezetett az a körülmény, hogy a férj nem tudta magát elég gyorsan és helyesen kifejezni. Derék, okos ember volt, csak lassú gondolkodású és nehézkes a gondolatai közlésében. Az asszony azonban

szükszavúsága mögött a legborzasztóbb dolgokat sejtette és annyira félreértette a férje jellemét, hogy otthagya. Bécsben egy férj azért kérte a bíróság előtt a válást, mert felesége bőbeszédűsége teljesen megrontotta az első időkben hiánytalan boldogságát. Az asszonyt takarékosnak, önfeláldozónak mondotta, de — úgy ömlött belőle a szó, mint a zuhatag. A férj maga azelőtt vidám, kedélyes ember volt, ma azonban hallgatag és zárkózott, mert feleségének szóáradata elnémította. Több tanu megerősítette ezt és minthogy az asszony se tagadott, a házasságot közmegegyezéssel felbontottnak jelentette ki a bíró. Ugyancsak Bécsben viszont az asszony kérte a válást, mert a férje, ha délben és este hazajött, egy szót sem szolt, hanem folyton újságot olvasott.

Ebből az utóbbi két esetből mindenestre azt a tanulságot lehet levonni, hogy nem tesz jót a házibékének, ha sokat vagy túlkeveset beszélnek a házastársak. Jellemző adoma szárnyal egy bizonyos házasságközvetítőről, aki a legcsábítóbb színekben akarván a házasságot boldogságát egy férfi előtt vázolni, a többi közt így csalogatta: Mi haszna van magányos legényéletéből? Nézzen rám: ha hazajövök a jölfutott lakásomba, elibém jön a kedves feleségem, csókkal fogad s a vacsora már ott gőzölög az asztalon, felveszem a papucsaimat, vacsora után rágyujtok a pipámra és aztán hozzám ül a kedves feleségem és beszél — beszél — és beszél — hogy az ördög vinné el! A felesége bőbeszédűségére való visszamemlékezés teljesen elfeledtette a derék házasságközvetítővel, hogy tulajdonképpen mi járatan van, dühében kiöntötte a szívét, még ha dugába is kellett dölnie emiatt a házassági tervnek.

Az északamerikai Egyesült Államokban nemrég arra az érdekes megállapításra jutottak, hogy a válások száma a tőzsdéi árfolyamokkal párhuzamosan emelkedik vagy esik. Hossz idején nem győzik az ügyvédek a válást kérő feleket fogadni, bessz idején pedig a már benyújtott válókereseteknek is vissza kell vonni a legnagyobb részét. Ennek a jelenségnek az a magyarázata, hogy Amerikában a válópörök tömérdek pénzbe kerülnek és hogy ennél fogva az emberek, csak ha sok pénzüik van, válnak, különben pedig meggondolják a dolgot és inkább együttmaradnak.

ÁLARCOSAN

Hát rossz vagyok? szótlan? borús?
hideg?
Bocsáss meg érte. Hisz ha tudnám,
A világ minden fényét s melegét
Szórva adnám.

Kastélyokat, pálmákat, táncokat,
Ibolyákat, a téli Rivierát,
Vagy legalább egy-egy dús, összébújt,
Boldog órát.

De most oly nehéz. Most egy sugarat
Se tudok hazudni, se lopni,
Vergődő és fénytelen harcokon
El kell kopni.

Vagy szelíden, míg elborít a könny,
Öledbe hajló arcomról lemállik —
S te ringatsz, ringatsz jó térdeiden
Mindhalálíg.

Az Antikrisztus napjai ezek,
Csillog a világ bűzös arany-szennye,
Röhögő senkik, balkórmű gazok
Szállnak mennybe.

S én lent vergődöm és nem tudja más,
Hogy csöndem éjén milyen jajok égnék.
De légy türelmes. Jön még ideje
Szébb zenéknek.

Csak légy türelmes, maradj míg lehet,
Váró révem, virágos menedékem.
Most álarc van rajtam, zord és hideg —
De letépem.

Toth Árpád

Gyomorsavtultengés ellen Cigelka „István”
forrásvizet igyunk.
Kapható mindenütt.
Vezérképviselet V., Sas-u. 29. Tel.: 120-20.

Hajszálakat acról,

karról utónomok nélkül kiirtja, összes szépséghibák kezelését biztos sikerrel végzi:

POLLÁK SAROLTA

Bpest, VI., Andrassy-ut 38. I. em.
„MIRACLE” hajeltávolító-szer szétküldése
útitással. „Miracle” szeplőkurám hatása
bámulatos. — 25 éves működés. — Kérjen
prospektust. Díjtalan felvilágosítás.

HÁZI KOZMETIKA

Irta: Dr. Földes Miklós
kozmetikus orvos

A napkúráról

A modern strandélet általánossá tette és kellőképpen kiaknázza a napfűrdőzéseket. Tényleg a napkúrázás a legolcsóbb és legjobb gyógy módok egyike. Fokozza a szervezet anyagcseréjét, felfrissíti a testnedveket és a napfénynek közismert erősen dezinficiáló hatása is van. Mindenki tudja, hogy a tuberkulózis gyógyításában mily nagy szerepe van a napozásoknak. De számos olyan szépséghibát ismerünk, melyet a kellően elő nem készített és szertelenül alkalmazott napfűrdőzés idézett elő. A száraz bőr egyénekre oly módon fejthet ki káros hatást, hogy a száraz bőrt túlságosan kiszárítja és az arc bőr hámlóvá, sömörössé válhat. Tehát az ily egyének megfelelő zsíros krém alkalmazásával ellensúlyozzák a nap szárító hatását. A zsírosan pattanásos arcú egyéneknél hasznossá válik a nap szárító hatása és nyáron. Tényleg javulnak ezek a zsíros pattanásos arcok a napozástól.

Azon hajhullásokra, melyek alapja a zsírosan korpádzó fejbőr, szintén gyógyítólag hat, ha a fejbőrt rendszeresen napfény hatásának tesszük ki. A napfény hirtelen, átmenet nélkül, huzamosabb ideig alkalmazva a bőrön, gyulladást idéz elő, mely fájdalmas égési sebnék felel meg és ezen égési seb gyógyulása gyakran barna foltok hátrahagyásával történik. Ezek a barna foltok öszel a strandszezon befejezése után, elég gyakran kerülnek a szakorvos elé. Minthogy többnyire a vállon és karon fordulnak elő, rontják a dekoltázst. Csak megfelelő hámlasztó eljárással lehet őket eltüntetni. Ezért fontos a napozást pár perccel kezdeni és fokozatosan 1—1 perccel emelni az időtartamot. Ily eljárással a bőr egyenletesen fog barnulni és megakadályozzuk, hogy a napfény hatására egyes helyeken tülfestékeség jöjjön létre. Akiknek szeplőre van hajlamuk, megfelelő módon védekezzenek a napfény ellen. Már a piros, barna vagy fekete fátyol és vöröses barna hintőpor is véd a nap sugarai ellen. De legbiztosabban megvédik a napfény hatása ellen a bőrt az 5%-os kinines kenőcsök és puderek.

Az orvos üzenetei:

Egy vidéki előfizető: Bajuszokaját rendszeresen 10%-os hidrogénperoxid ecseteléssel tudja házilag halványítani. Ne huzigálja a szálakat, mert erősödik a hagymájuk és erősebbek lesznek a szálak.

Ibolya: A karról az égési seb után visszamaradt foltot kvarckezeléssel lehet elmulasztani oly módon, hogy igyekezzünk a többi bőrfelülettel egyszínű barnává változtatni. Kérdezett barna foltokat, melyek azonos kezelést igényelnek fivére májfoltjaival, 10%-os bismuth praecipitatos kenőcs éjjelre való alkalmazásával lehet elhalványítani. Olvassa figyelemmel a hajhullásról szóló cikkünket. Tény, hogy a hajhullásra a fokozott szellemi munkának lehet befolyása. Férfjének arczirossága ellen nyáron napkúrát ajánlok.

Údító illata

van a ragyogó nyári napon, gyepen fehérített fehérneműnek. Ilyen lesz ruhája a Radion-mosástól, amely oly egyszerű, mert

RADION

egymaga mos!

Szemtől - szembe

MAGYAR NŐK MŰVÉSZETE, a szemnek tetszetős, cizellált szépségében gazdag kézimunka az ittjáró külföldiek figyelmét egyre nagyobb mértékben vonja magára. A magyar háziiparnak bizonyára legdúsabb és legjellegzetesebb hajtása a kézimunka, a mi szorgalmas asszonyainknak és leányainknak ez a nemes hagyomány. Nemcsak Mezőkövesd és Kalotaszeg, hanem úgyszólván minden második polgári otthon fel tud már mutatni olyan termékeket, amelyek értéküknél és érdekességüknél, főleg azonban nemzeti specialitásuknál fogva az idegenek szemében olyan kíváncsúságosak, mint akár a brüsszeli vagy velencei csipke, akár a lyoni selyem. Öröm és boldogság nézni, amint angol, francia és német hölgyek megállnak egy-egy szebb kézimunkaizlet előtt és rövid szemlélődés után bemennek, hogy a legtetszőbbet kiválasszák, megvásárolják és hazavigyék otthonuk díszül. Ugyebár, nem kell valami különösebb diplomáciai érzék annak a ténynek a felbecsüléséhez: mit jelent, milyen propagatív erőt képvisel a magyar kézimunka X. angol képviselő, Y. francia író, Z. német gyáros londoni, párisi, illetve berlini lakásán. Ha az illetékes körök hallanák, milyen dicsérettel halmozzák el a külföldi asszonyok a magyar nők kézimunkáját, bizonyára sokkal többet törődnének e népszerű és mégis oly disztíngvált háziipar kifejlesztésével. Mert sok tennivaló van még ezen a téren. Elsősorban is meg kell szüntetni azt a szégyenletesen antiszociális rendszert, amely a kézimunka aláértékelésével ennek az annyi gondosságot és fáradságot követelő háziiparnak az anyagi ellenszolgáltatását a minimumnál is mélyebbre szorítja le. Ha tudja az ember, mit fizetnek a kézimunkát forgalomba hozó kereskedők, úgynők és egyéb árusok a szemrontó, hátfájdító munkáért, a legsötétebb kuli-gazdálkodás szörnyűségeire kell hogy gondoljunk. Ezt a keletázsiai munka- és béruzsorát gyökeresen ki kell égetni a magyar szociálpolitikából. Az első lépés: a dolgozó nők megszervezése, mert csak szervezeten lehet fölvenni a harcot az embertelen kiuzsorázás, a nők kiszolgáltatottsága ellen. Gondoskodni kell továbbá megfelelő üzlethelyiségekről is. Forgalmos helyen, a körutakon, sugárutakon és a Belváros frekventált üzletnegyedében tágas, kellemes helyiségekre van szükség, ahol a kézimunkák teljes szépségükben és értékükben érvényesülhetnek. Mindenki tudja, hogy a legszebb, legművészebb festmény is veszíti a hatásából, ha rosszul vagy izléstelenül keretezik. És volna egy szavunk a kultuszminiszter úrhoz is, aki sűrű külföldi utazgatásai közben bizony felhívhatná a figyelmet a művészi színvonalra fejlesztett magyar kézimunkaipar ritka termékeire is. A képzőművészeink külföldi kiállításaival párhuzamosan lehetne talán kézimunka-kiállításokat is rendezni. (Párisban van már egy üzlet, ahol magyar kézimunkákat árúsítanak.) Biztosíthatjuk úgy a miniszter urat, mint kitünő festőművészeinket, hogy az ilyen kiállításnak sokkal több hölgylátogatója lenne, mint a képeknek. Ami nem a képzőművészet lekcinylését jelenti, csupán azt a tényt konstatálja, hogy többen értenek a kézimunkához, mint az ecset és a véső műalkotásaihoz.

• SZLATKY DÁNIELNÉ
**Has-, csipőfűző
és melltartó speciálista**
• BAROSS-U. 66. szám
alatt 24 év óta fennálló
üzletét áthelyezte
V., Pannónia-u. 10. I. 3.
(Vigszínház mellett.)

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

# #

A RÉGI HÁZ

Irta: Erdődy Elek

Istvánkának sokat mesélt az édesanyja arról a szép családi házról, amely — nagyon messze innen — békésen bújik meg az égierő hegyek lábainál. Olyan szép és olyan óriási kert veszi körül, hogy órákosszat lehet fogócskát játszani benne. A ház előtt hatalmas tölgyfa lombosodik, a fa tövében pedig egy öreg, ütött-kopott pad.

Ezen a padon szeretett üldögélni Istvánkának az édesapja, aki szegény már régen meghalt és ott van eltemetve a nagy kert végében, egy szomorúfűz bánatosan ráboruló ágai alatt.

Minden este, amikor Istvánka odabújt édesanyja ölébe, erről a régi házról beszélgettek. Azaz hogy nem is beszélgettek, mert Istvánka szépen hallgatta azt, amit édesanyja mondott neki. Egyetlen kérdéssel, egyetlen közbeszólással meg nem zavarta volna, hiszen olyan szépeket mondott neki anyukája.

Csak az tűnt fel Istvánkának, hogy édesanyja szemében mindig könny csillog, amikor arról a régi házról beszél. Az okát azonban nem merte megkérdezni. Csak úgy a maga kis gyerekfejével próbálta kitalálni: szomorúság-e, vagy pedig öröm az a könnyesebb édesanyja fátyolos szemében?

De nem tudott megfelelni erre.

Hát csak hallgatta szépen, csöndesen édesanyja szavait, szorosan magához ölelte a nyakát és kis arcoeskáját odabújtatta édesanyja vállára.

Amikor pedig édesanyja lefektette őt hófehér kis ágyacskájába, félénken, bátortalanul mindig megkérdezte:

— Édesanyám... mért nem megyünk haza, abba a régi házba?... Mért nem megyünk édesapám sírházhoz?...

Anyja ilyenkor még szomorúbban lehajtotta a fejét és még könnyesebb lett a szeme.

Istvánka mégegyszer megismételte:

— Édesanyám... mikor megyünk már haza?... Mikor megyünk vissza a mi régi házunkba?... Itt olyan rossz és ott olyan szép... Mikor megyünk már haza?...

Anyja lassan felemelte a fejét, két kezét imára kulcsolta és dacos fényt csillant meg a szemében, amikor mondta:

— Talán már jövőre... talán... ha a magyarok Istene is úgy akarja...

Istvánka boldogan aludt el és mindig arról a régi házról álmodott. Amit ő még soha sem látott, de amiről olyan szépeket mesélt az édesanyja...

Mult az idő és újra tavasz lett.

Istvánka megkérdezte az édesanyját:

— Édesanyám... most sem megyünk már haza?... Mikor megyünk már?...

Anyja még szomorúbban lehajtotta a fejét és úgy felelte, szinte sóhajtott:

— Kisfiam, még nem mehetünk... Még most sem...

— De hát miért? — türelmetlenkedett Istvánka.

— Kisfiam, azt te most még nem tudod megérteni...

Istvánkának ugyan nem tetszett ez a felelet, de kénytelen volt ennyivel megelégedni. Eltökélte azonban kis fejcskájában, hogy majd kideríti ő: mi lehet az oka annak, hogy még mindig nem mehetnek haza abba a régi házba...

Aztán Istvánka iskolába kezdett járni.

Az édesanyja sem mesélt már neki annyit arról a régi házról. Mintha belefáradt volna a sok mesélésbe.

Istvánka azonban egyetlen pillanatra sem felejtette el, amit édesanyjától hallott... Képzletében ott játszott fogócskát abban a nagy kertben... ott üldögélt a hatalmas tölgyfa tövében levő öreg, ütött-kopott padon... vagy pedig a kert végében, édesapja sírjánál imádkozott, amely fölé egy szomorúfűz bánatos lombjai borulnak...

Egyszer délben nagyon kipirult arccal és szinte magából kikelve jött haza az iskolából.

— Édesanyám, most már tudom, miért nem szabad nekünk hazamenni abba a régi házba!

— Honnan tudnád, fiacskám? — mosolygott az édesanyja.

— Megmondta a tanító bácsi!

— Megmondta? — kérdezte ijedt hangon az anyja. — És mit mondott?

— Azért nem mehetünk haza, — csengett Istvánka hangja — mert rablók, bitorlók foglalták el a mi ősi, szent földünket!

Édesanyja szomorúan lehajtotta a fejét és alig észrevehetően igent bólintott.

Istvánka hozzálépett, megcsókolta és keményen megszorította a kezét.

— De azért ne szomorkodj, édes anyám!... Hazamegyünk mégis abba a régi házba!... Ha korábban nem, hát akkor, ha nagy leszek!... Esküszöm, édesanyám, hogy hazamegyünk!... A tanító bácsi is mondta!...

Édesanyja forrón magához ölelte a fiacskáját és szinte patakzottak szeméből a boldog reménykedés könnyei...

Azóta elmúlt jó egynéhány esztendő.

Istvánka már régen nagy fiú lett. Már régen gimnáziumba jár.

De még mindig nem válthatta be fogadalmát. Még mindig nem vihette haza édesanyját a régi, régi házba, az édesapja sírházhoz.

Ugy látszik, meg kell várni, amíg Istvánka — meg a többi sokezer Istvánka — férfitá lesz.

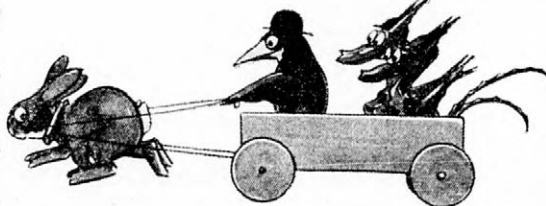
Akkor aztán, ha a jó Isten is úgy akarja, haza fogja vihetni az édesanyját.

Haza!...

Oda, ahol most rablók és bitorlók laknak...

„Janika is hódol a sportnak

KÖZPONTI
TEJCSARNOK

Pasztörözött
PALACKTEJ

Miért boldog az ön házassága?

Jelige: „Eliane“

Kedves Főszerkesztő Úr! Engedje meg, hogy mielőtt a bennünket — asszonyokat — annyira érintő és érdeklő 8 kérdésére válaszolok, letegyem az elismerés pálmáját — íróasztalára! Egy férfi, aki ennyi jóságos megértéssel találja el mindig és illeszkedik be az asszonyi lélek titkos rejtekeibe, olyan elképzelhetetlen ritkaság, hogy minden köszönet és elismerés illeti meg érte. Minden szava hódolat és udvariasság a női nem iránt — anélkül, hogy ez pusztán lapja megkedveltetéséül — mondjuk önérdékből történe. Nem ok nélkül mondom ezt, mert engem például kedves lapja örök barátjaként egy szerkesztői üzenet szerzett meg. Több mint 2 éve, talán már nem is emlékszik reá, melyben egy előfizetőjének, ki az édesanya-kultusz túlságosan elavultnak nevezte — azt felelte: „ilyen előfizetőre nincs szüksége a M. U. L.-nak.“ Ez volt a lényeg — per sze szebben megírva —, de engem a lényeg kapott meg! Valaki, aki az anyagi érdekeit is feláldozza elveit — csak őszinte lélekből lehet udvarias és jó. Most pedig rátérek a tárgyra. Céloom nem az, hogy színes szavakkal tarkított novellát írjak. Ahhoz nem is értek, sajnos: de ha értenék, se tenném. Mert akár a tárgyban, akár leírásában szépítenék valamit rajta — eltérnék a valóságtól.

Tökéletes boldogság? nagy szó — és én mondhatom, nem ismerekilyent. Szeretném, ha legalább egy asszonytársam számolna be ilyenről. Nem irigyléni, csak megcsodálnám. Mert én azt hiszem, több-kevesebb mindenikünknek kijut a bánatból. Viszont az is meggyőződésem, hogy hibát követ el az az asszony, aki csekélységeknek nagy jelentőséget tulajdonít. Szerintem csak komoly erkölcsi és lelki okok lehetnek, melyek a boldogságot károsan befolyásolják, vagy véget vetnek annak.

Én legelőször menyasszonykoromban jöttem rá, hogy nem lesz a házaseletem zavartalanul boldog! Elkényeztetett 18 éves gyerekfejjel! Egy iskolai banketten volt a részvételem robbantotta ki a nagy vihart. Völegényem erős hangon kikelt ellene, hogy bárhol is részt vegyek. Lemondtam neki, de nem azért, mintha nagyon kíváncsi volna társaságba nélküle, hanem mert éreztem, hogy ez az oktalán, féltékeny, szenvedélyes természetem nem hozzám illő. Hasztalan volt a lemondásom! Kért, könyörgött, fenyegetőzött, akart — és győzött. Mert akarni, azt hihetetlenül tud az uram! Talán, ha az évek hosszú során bekövetkezett sok szenvedést mind előre látom, talán erősebb lettem volna — a lemondásban. Ámbár, mint viszont az évek bebizonyították, akkor sem. Túlságosan nő vagyok, tehát befolyásolható, enge-

dékeny, gyenge és megbocsátó, s az uram túlságosan férfi, a megtestesült akarát, sokszor erőszakosság! Egymást érték és érik életemben a bánatos, nehéz napok. Féltékenység, meggyanusítások, megalázások, melyeknél minden alkalommal azt mondtam: tovább nem bírom! És mégis, mindig újra kezdem. Erős hitem, erkölcsi érzésem — és a két gyermekem segítenek ebben! Én ugyan-

Bravuros akadály-ugrás

is örültem szeretem gyermekeimet (már nagyocskák, 14—16 évesek, fiú és leány) s az értük hozott áldozat nekem boldogság, mert ők még soha nekem szomorúságot nem szereztek. Az intézetben, ahol vannak, elsőik mindenben s engem végtelenül szeretnek. Ezzel közbevetőleg el kellett dicsekednem, hogy megmondjam, azért nekem is van boldogságom, amit semmi kincsért el nem cserélnék. De aki nem is szereti így a gyermekeit, de vannak gyermekei, az tartozik teljes önfeláldozással a gyermekeinek. S végeredményben, ha bárhol akartam volna, az uram nem akarta — s az ő akarata erősebb, tehát döntő. Pedig hihetetlen, de mégis úgy van, hogy mindezek ellenére az uramnak egy gépirólánya is belezavart az életünkbe. Engem — őszintén szólva, érzelmileg ez nem bántott, hiszen a sok szenvedés mind nyomot hagyott a lelkemben és én csak a gyermekeimben és nekik éltem és élek. De mindenesetre nagyon megalázott, s ezért szenvedtem, hogy velem szemben, aki külsőleg is mögöttem áll, egy közönséges senki érvényesülhet. Megszabadulnom akkor sem sikerült mégsem, pedig próbálkoztam. Az uramnak talán különös örömet szerzett ezzel is kizönni — gondolta ez úgy lefoglal, hogy neki nem kell más irányban féltennie! Nem tudom, de így képelem! Aztán elmúlt ez is észrevétlenül — s én soha nem emlegetem.

Nyílt offenzívával soha nem akartam célt érni. Szerintem ez csak gyenge, pipogya embernél vezetne célhoz — túlságos nőietlen asszonytól. S megalázott férfit nem bírnek uramnak nevezni. Csendes megadás; ez a nő sorsa. Ravasz asszonyi taktika? Talán némely esetben

Azlatáshoz

Henko

Mosáshoz

Persil

célhoz vezet, én nem alkalmaztam soha!

Mások beavatkozása szerintem csak ronthat a dolgon. Még az édesanyáé is. Megkérdezni, tanácsot kérni valakitől, akiben abszolút bízunk: azt igen. S he jónak látjuk, alkalmazni. De mindent csak ketten maguk közt intézzenek a házastársak szerintem.

Előfordult sok, akkor tragikus eset az életemben, melyeknél azt hittem, itt a jó Isten se segít. De milyen jó az, hogy egyszer minden jelen multtá válik, — s akkor már a fájdalom is elvesztette gyilkos erejét. Persze, hogy minden eset eltörölhetetlen sebet hagyott a lelkemben, de sok lemondással és belenyugvással mindent el lehet viselni.

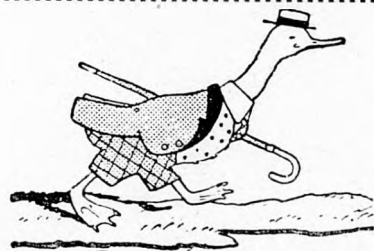
A tökéletes családi boldogság megalapozására igenis van kiforrott nézetem; remélem az én gyermekeimmél sikerül is majd; ez minden vágyam már!

Először is minden anya nevelje — leányát, fiát — egyformán: vallásosnak, gyöngédnek, figyelmesnek, jónak — és egész embernek. Azután a leányt hozzászoktatni, hogy mindenben meghallgassa és kikérje anyja jóakarató tanácsait — s aszerint cselekedjék a völegényválasztásnál is. Az anya pedig nyissa ki jól a szeméit s igazságosan vizsgálva ítéljen. A fiúnál nehezebb a helyzet. Annál nem vizsgálhat minden leányt lelkileg az anyja, kinek a fia udvarol, itt tisztán arra van alapozva minden, milyen irányban van nevelve a fiú. Milyen lányt tart méltónak arra, hogy feleségül vegye. Végül minden lánynak ajánlanám lelkébe vénsi Vörösmarty következő verssorait:

»Nő vagy, s mégis hogy nő lehess, nem könnyű feladat,
Fel kell fognod, s átérezned magas hivatásodat.
S miben áll e hivatás? Megmondom én neked:
Szeretni, boldogítani a kört, mely a tied!

Csak ennyi? mondod könnyedén
Nem több, — de jól vigyázz!
Egész élet munkája ez s neve:

Önfeláldozás!

Kacsafy úr a korzón

Tökéletes és mégis olcsó a

Sanalbin

FOGPÉP ÉS SZAJVIZ

mely a

Magyar Fogorvosok Egyesületének
ellenőrzése mellett készül

Zágony Viola

Dánielné Lengyel Laura új regénye

IV.

És Zágony Viola egyedül vergődik a panzió sötét szobájában, az ismeretlen frónó gépének kattogása mellett. Látja a visszafelé pergetett filmen mindazt, amit ő eddig életnek hitt . . .

A serdülő Viola gyakran van együtt a bérlők fiával, Galambos Sándorral. Galambosné gondoskodik róla, hogy fia mindenütt ott lehessen, ahol Violával találkozhatnak. És erre van alkalma bőven. Igaz, hogy Galambos Ferenc pár esztendővel ezelőtt még ott állt a hentesboltban és túrógyárában, és maga is segítette a sajtot begyúrni a hordóba, de hát Istenem. — mondják Homoródon — a munka nem szegyen. Azonfelül, amint a vagyon növekszik, egyszerre csak előkerül Galambosék nemesi levele, melyből kiviláglik, hogy a familia a szabad székely családokhoz tartozott. A nemes ember pedig mindig nemes ember, ha néha rosszabbul megy is a dolga.

Ezt különösen akkor fedezik fel, mikor jól kezd menni a dolog. És Galambos Ferenc tiszteletteljes levelet ír Bécsbe Lessen grófnak: engedje meg, hogy a bérlői lakáshoz egy traktust építtessen.

A kegyes válasz megjön és a bérlői lakás, kiváltképpen mikor a körülvevő kertet is pesti kertésszel hozatják rendbe, bátran felveheti a versenyt a homoródi kúriákkal.

Most már arról sem beszélnek, hogy Galambos felesége egy közönséges kolozsi oláhnak a leánya. Ha így volt is, derék magyar asszony lett belőle. Ki törődik az ilyen apró, csiri-biri dolgokkal? Galambosné semmisette sem, mert hiszen a nagy ünnepeken a katolikus templomba jár imádkozni.

Mellettük szól még, hogy szerények, csöndesek és visszahúzódók. Az ember teljesen munkájának, a gazdaságnak él, az asszony szerényen meg-megjelenik a társaságokban. A főispánné öméltósága kijelenti, hogy Galambosné egészen »anständigé asszony. És a főispánné követik a többi megyei urak asszonyai is. Csak a főszolgabíró, Zágony Pál felesége marad meg egyelőre hidegnek és merevnek.

Pedig ő utána jár Galambosné a legtöbbet. De Mayer Lotte még tartja magát. Könnyű a két-három prédikátumos asszonyoknak kedvesnek, szívesnek, előzékenynek lenni, de ő, az idegenből ideszakadt nevelőkisasszony . . .

Csakhogy Galambosné a zseniális ravasz hódítók fajtájához tartozik. Türelem, erőszak, gyöngédség, mind-mind ott szerepel a taktikájában. És ott szerepel a tömött pénzesláda is, mert egy este Zágony Pál vacsora után kissé halk, elfogódott hangon mondja feleségének:

— Lotte, szeretném, ha kedves és előzékeny volnál Galambosékhoz, olyan rendes emberek.

Zágonyné kissé bámulva néz az urára. Nem igen tudja, hogy hol, mikor és miként lehetne előzékeny Galambosékhoz,

mikor csak az asszonyt szokta látni és őt is csak ritkán. Igaz, Viola kisebb multságokon, majálisokon sokat táncol a Sándor gyerekekkel . . . De a fiú még nem volt a házukban soha.

És egy hét múlva megjelennek mind a hárman. A köpcös, kerekkepű Galambos Ferenc, az égőszemű, fekete oláh asszony, kinek bőre mintha rá volna aszva csontjaira és fiúk, a Violánál hat évvel idősebb Sándor.

Galambos Ferenc igen keveset beszél, de mindig józanul, okosan. A gazdaságról beszélgetnek Zágony Pállal és hamar kiderül, hogy jobban ismeri Zágony kétszáz hold földjének karakterét, mivoltát és termőképességét, jövedelmezőségét, mint maga a birtok tulajdonosa.

Galambosné Lotte asszonyt veszi körül. Hol Sándor fiáról beszél szerény, de biztos anyai önérettel, hol Violáról olyan rajongással, hogy Lotte asszony hüvös tartózkodása felenged és elismeri magában, hogy Galambosné egész helyes ítéletű, értelmes asszony, akiben sok számítás és ravasság rejtőzik.

A fiatalok kint járnak a kertben. Viola ebben a pillanatban teljesen elfelejti, hogy a volt túrógyáros és oláh asszony fia jár mellette. Csak hallgatja a fiatalember beszédét és közben arra gondol, hogy a homoródi társaságbeli fiatal emberek között egyetlenegy sincs, aki tudásban, műveltségben, kulturáltságban felvehetné a versenyt vele. Sőt, amint végignéz a mellette lépkedő magas, barna legényen, arra gondol, hogy külső megjelenésben, elegánciában sincs senki, aki különb lenne, mint e huszonhároméves fiatalember, aki most mélyen lehajolva szemébe néz és úgy mondja:

— Nem akarok ügyvéd lenni Homoródon. Fojtott, nyomott itt a levegő. Kicsinyesek, szűk korlátúak az érvényesülési lehetőségek. A megyét sem szeretem. Egyelőre Budapesten maradok és a minisztériumban, vagy a bíróságnál próbálok érvényesülni. Aztán, amint lehet, fellepek képviselőnek. Ami tekintélyt ki lehet harcolni, azt én ki fogom verekedni, hogy egyszer szembeállhassak magával, Viola és azt mondhassam . . .

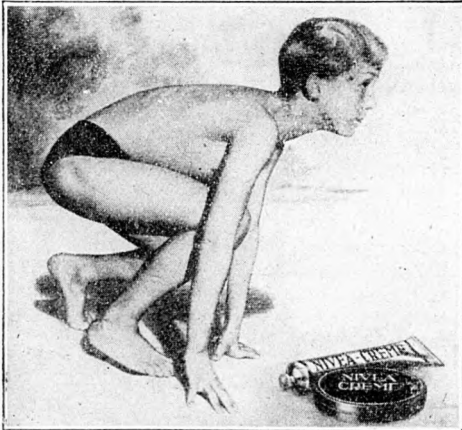
Lotte asszony szava hallatszik, amint leányát szólította és a fiatalok visszafordultak.

Egy hét múlva pontosan visszaadják Zágonyék a látogatást és azontúl gyakran van együtt a két család s Viola maga sem tudja, hogy történik, de egyszerre csak titkos és boldog menyasszonya Galambos Sándornak.

Hogy egyelőre nem nyilvános a jegyesség, annak az az oka, hogy Zágonyék még nagyon fiatalnak tartják Violát és a Sándor gyereket is. Talán várni is akarnak, mit tud Galambos Sándor elérni ott Budapesten?

Nem kell sietni. S ez főként Lotte asszony nézete, ki még mindig nem tartja olyan kitünő partinak a bérlők fiát s csak akkor adja be végképpen derekát, mikor látja, hogy Viola nagyon is komolyan szereti a fiút. Ha szereti, az más . . . De még akkor sem kell sietni. Hiszen Viola csak a nyáron tölti be tizenhetedik évét.

És Galambosék is úgy gondolják, hogy nem árt egy kicsit még várni, míg a fiú apja vagyona mellé megfelelő társadalmi helyzetet is biztosít magának és felemelt fejvel egyenrangú félként állhat a megyei társaság előtt, mint a Zágony-leány férje.

Sporthoz és játékhöz

Nivea-krém! Az eucerit segítségével, amely csak a Nivea-krém alkotóanyaga, ez a krém könnyen beszívódik a bőrebe. Ugyanis csak a jól felszívódott krém fejti ki védő hatását

NIVEA-CREME

megakadályozza, hogy a levegő kiszárita a bőrt, fokozza a fény- és nap-sugarak barnító hatását — még borús ég esetén is — és csökkenti a fájdalmas leégés veszedelmét. Fény, levegő, nap és mindezekhez Nivea-krém!

Mindenütt kapható!

Dobozonkint P —.50-től P 2.20-ig. Tubusonkint P 1-től P 1.60-ig
P. Beiersdorf & Co. A.-G. magyarországi vezérképvislete
Budapest, V., Rudolf-rakpart 10.

Addig pedig, míg az eljegyzést nyilvánosságra hozzák. Viola a megegyezés után apja húgával, Zágony Judittal, Benkő Lászlónéval utazik el egy kis velencei kirándulásra. Judit néni boldog, hogy kis hűgát magával viheti, mert ha annak idején haragba is volt bátyjával a házassága miatt, alapjában véve nagyon szerette hajdani játszótársát, a kis Lottét és Viola születése után Judit asszony örömmel vállalta a keresztanyságot és vállalta, hogy a családot megbékélteti Pál házasságával és ami mindennél fontosabb, megteremti Lotte társadalmi pozícióját a megyei urak és asszonyok között.

Ezzel a Judit néniel indult el Viola tizenhetedik születésnapja után, hogy Velencét megnézzék.

Budapesten meg sem állottak, csak éppen míg a vonatcsatlakozást megkapták, aztán indultak Fiume felé. Viola a tengerről akart először szembenézni Velencével.

A Lidón laktak, ahol mindjárt az első nap magyar társaságra bukkantak. Innét jártak be naponta Veneziába és csak az utolsó vaporettóval mentek haza.

És itt történt egy este, mikor szerenátát hallgattak... Gondolajuk könnyedén, graciózan sikkolt keresztül a gondolabarrikádon, mely a Santa Maria Della Salute templom körülvette. Az okos velenceiek a piazzettáról, vagy a templom lépcsőiről hallgatták a muzsikát és éneket, az idegenek ott tolongtak gondoláikban és figyelték Carmen dalát.

*Ha nem szeretsz, úgy én szeretlek
S ha én szeretlek, jól vigyázz...*

Viola ott ült gondolájában Judit néniel és velük volt a húszéves Benkő Balázs is, a Judit néni jogász fia. A fiú tréfás bókákat mondott unokahúgának és — mint mondotta — Carmen dalának hatása alatt zordul figyelmeztette Violát, hogy valaha az első tánciskolai év folyamán örök hűséget esküdtek egymásnak. Ő egy töltőtollat, Viola pedig egy kékszalagot ajándékozott neki, mikor »eljegyzésüket« ünnepték.

Viola huncutul nevet és azt kérdi unokabátyjától, hány töltőtollat ajándékozott már azóta és hányadik szerelmének jubileumát ünnepli. A kékszalagra egyáltalán nem akar emlékezni. Balázs azonban mord arcot vág és énekelni kezdi a fenyegető Carmen-dalt.

— Igen, jól vigyázz! — mondja Viola — s ne feledd, Balázs, hogy Olaszországban vagyunk. Itt a tengerbe dobálják azokat az embereket, kik hamisan énekelnek.

Judit néni jóízűen nevet a gyerekek tréfálkozásán és most az énekesnő befejezvé dalát, következik a honorárium betányozása a gondolák között. Majd felhangzik a Parasztszünet és Turiddu dalát éneklő egy fiatal énekes.

*Ki érted meghal, feljűt majd a mennybe,
Te nélkülöd meg pohlok kínja életem...*

A lampionos gondolák egészen közel jutnak egymáshoz és Viola hallja, hogy ott, közvetlen szomszédságában, megszólal egy mélycsengésű női hang:

— Ezek a szerenáták... De hát Velencében minden banalitást elfogad az ember...

És Viola egészen biztosan tudja, hogy ő már valaha hallotta ezt a tömörcsengésű női hangot. Hol, mikor, merre?... Fogalma sincs e pillanatban róla, de egészen bizonyos, hogy régi ismerőse ez a mélycsengésű althang, mely mintha tragikus reminiscenciákat verne fel lelkében.

Az asszony úgy ült a gondolában, hogy előre kellett volna hajolnia, ha arcába akar nézni. Ezt valahogy indiszkréciónak érezte. Amellett maga sem tudta miért, de semmiképpen sem akarta elárulni az idegen nőnek érdeklődését.

Az asszony nincs egyedül. Fialat férfi ül vele szemben, ki most egyszerre felemeli az arcát. A nagy, sötét tűzben égő szempár találkozik Viola sűrű szemének tekintetével.

Amerikai diákkisasszony

KROMPECHER - FÉLE

BABY-HINTÓPOR

Csecsemőknek és gyermekeknek kipálás és kisebzés ellen a legjobban bevált higiénikus

GYERMEKGYÓGYHINTÓPOR gyógyít, szárít, puhít, hűsít

Kellemes illatú és olcsó, 1 doboz ára 60 fillér és minden gyógyszertárban, drogériában és illatszertárban beszerezhető. Vásárlásnál ragaszkodjunk a KROMPECHER-gyártmányhoz.

A csecsemő helyes gondozása és táplálása című tanácsadó könyvecskét, mely fiatal anyáknak nélkülözhetetlen, **ingyen** küldi a Krompecher Tápszergyár magyarországi főraktára, Budapest, V., Zrínyi-utca 3. szám.

Hát persze, hogy megismerte... Az első pillanatban megismerte. Pedig azóta sem látta, mióta az eltévedt kis méhről szóló dalt elénekelte neki... De régen is volt már... Több, mint tíz hosszú estendeje... Viola akarata ellenére gyakran gondolt erre a délutánra, melyhez gyermekkorának legkegyetlenebb emlékei tapadtak.

Gyermek volt s mégis azon a délután ismerte meg a latin költő Vergilius mondásának igazságát: »minden emberi dolog mögött könny van«.

A kis leány még nem ismerhette a nagy római poétának a nevét, de Vergilius nélkül is rájött a szörnyű igazságra. S azok az igazi tapasztalatok, melyekért saját könnyeinkkel, saját vérénykel fizetünk.

És nincs hazugabb frázis annál, mely azzal biztat: »gyermek, még majd elfelejt«. Viola sohasem felejtette, amit azon a keserves délutánon és estén tanult, hogy könny van minden emberi dolog mögött. És sok könny, fájdalom s keserűség lehet az ő szüleinek boldog házassátele mögött is.

Később azt is megértette, hogy a könnyek akkor olyan halálosan keserűek, mikor az egyik fél nagyon szeret s a másik akármennyire akarja, akármennyire vádolja is érte a lélek, nem tud eléggé szeretni.

És most ez az a fiatal ember?... Ez volna az a nyomorék fiú, kinek ő elénekelte a gyerekdalt az eltévedt méhről?... Ennek az édesanyja miatt kellett az ő anyjának olyan halálosan szenvednie?...!

Nem mintha harag volna a szívében. Viola már kora ifjúságában tudja, hogy az élet azért olyan kegyetlen, mert az utak és ösvények akaratunk ellenére keresztezik egymást. És jaj annak, ki nem elég ügyes, hogy idejében kitérjen, vagy nem elég erős, hogy a másikat, az útját keresztezőt, el tudja pusztítani.

A leány szeme kíváncsian azt kérde a fiútól:

— Te vagy?

S a fiú tekintete fellobbant, forró, emésztő ujongással feleli:

— Igen, én vagyok!... Megleltelek...

Most az asszony, Domokos Klára is felnéz. Viola bámulva látja, hogy semmit sem változott. Most is olyan ragyogó szép, olyan emberfeletlen gögös, mint akkori találkozásukkor volt. Egy pillanatig figyelmesen, kutatva nézi a leányt, majd fiára téved pillantása és csak az ajaka mozgásán látszik, hogy kérdezi:

— Ismered?

A fiú feleletét már nem lehet hallani, belevész a fináléba, mely jelenti:

»Meghalt Turiddu«...

Ebben a pillanatban vidám hurrázás, hallózás hangja üti meg fülüket. Magyar ismerősök, jóbarátok, kik csak most érkeztek, de amint átöltöztek és az útiport lefördötték magukról, rohantak a Canale Grandéra szerenátt hallgatni.

És a fekete, karcú gondola, melybe a szép, büszke aszszony ült, ki mintha a dogaressák trónjáról szállott volna le egy estére, hogy kegyes leereszkedéssel a velencei népet boldogítsa jelenlétével, eltűnt a gondolatárborból. Eltűnt a büszke szépasszony, kinek sem göggyén, sem szépségén nem tudott az idő erőt venni. Mint egy tovasuhanó kép siklott tovább a gondola Domokos Klárával és fiával együtt.

És Viola szeme mintha őket keresné ott a fényáradaton túl, a sötét lagunák vízében.

Aztán, másnap reggel újra látniok kellett egymást.

Viola korán kelt. Már tegnap kitervezte azt az iskolás-leánycsinyt, melynek úgy örült, mint ahogy a félig-meddig tiltott örömöknek szoktunk.

Hiszen olyan ártatlan, gyermekes dolog, de mennyit kellene Judit névvel vitatkozni, míg beleegyeznek. Mennyi »de«, meg »no de látod kislányom«, »hiszen semmi értelme sincs a dolognak«. Vagy esetleg más, sértődött hangnemben, »nem is tudtam, hogy mi terhedre vagyunk«. Erre aztán nincs appelláta, be kell adni a derekukat.

Pedig ma Viola semmiáron nem akarta beadni a derekát. Már öt órákor talpon volt. Gyorsan, zajtalanul öltözött, hogy a szomszéd szobában alvó nagynéje meg ne sejtse diákos csinyjét. Nem kellett félnie, hajnaltajban kerültek haza s Judit néni még mélyen, csendesen aludt.

És bizonyára alszik, ott egy emelettel feljebb, unokabátyja, a mindig jókedvű Balázs is, kit ha beavat, készséggel szögödik mellé, mert Balázs, a hűszéves Balázs két méter hosszú legény létere ma is síhedő fiú maradt, kinek szemében a világ éppen úgy, mint tacsó korában, két csoportra oszlik: ifjúságra és felnőttekre. Ez a két tábor bármiképpen is szeresse egymást, akármilyen szoros rokoni, vérségi kapcsolat kösse össze őket, állandóan titkos, vagy nyílt harcban áll egymással.

Balázs hát egészen biztosan vele tartana, csakhogy Viola nem akarja, hogy bárki is vele tartson. Egyedül akar lenni azzal, akihez siet.

És minden óvatossága mellett, hogy a szomszéd szobában alvó Judit néni fel ne keltse, a legnagyobb gonddal öltözködik. Azt a pasztelkék ruháját választja ki, mely legjobban illik sötétbarna hajához, szürke szeméhez és kreolos arcbőréhez. Sűrű haját középen választja el és hátul, a tarkóján, kis kontyba tűzi. Aztán felveszi fehér florentinkalapját és sokáig, hosszan nézi magát a tükörben, mint az az asszony, aki nagyon szép akar lenni, mert kedveséhez siet találkozóra.

Zágony Viola csakugyan kedveséhez siet. Azért szökött el a kora reggeli órában Judit néni mellől, hogy egyedül, magában lehessen azzal, aki ebben a pillanatban mindenkinél kedvesebb volt szívének, lelkének: az Adria királynőjével, Veneziával.

Egyedül, magában akart bemenni a Lidórol Velencébe, hogy szentül-szembe láthassa álmainak városát. Hogy egyedül bolyonghasson a Piazzetta oszlopai között, elmúlt századok fátyolos árnyait keresse a San Marcon, aztán beforduljon a Merceria szűk utcáiba és a Dogék-palotája, a San Marco-templom, a középkori épületek után szembetalálkozzék a »mával«, a Mercerián zúgó, tolongó, lüktető léttel.

Egy pár sort írt Judit néni, aztán lassú léptekkel ment le a terras felé, hol még terítetlen asztalok álltak összevisszaságban, egymásra támasztott székekkel. Egy álmos pincér jött ki az üvegajtón, valószínűleg hajnali szolgálatban lehetett.

Ahogy észrevette a fiatal leányt, csodálkozó tekintettel nézett végig rajta és csodálkozása majdnem megdöbbenéssé vált, mikor Viola barátságos mosollyal a reggelijét kérte.

Reggelit?... Öt órákor hajnalban?... Az lehetetlen. A Lidón az lehetetlen.

A nap ebben a pillanatban felragyogott és a fiatal leány, amint ott állt, hasonlított azokhoz az illusztrációkhoz, melyek a nagy képes angol lapokban a tavaszt ábrázolják. Az álmos pincér egy pillanatra felejtette a szemét és azt mondotta: megpróbálkozik a lehetetlenséggel és kerít valami reggelit.

De mikor el akart sietni, Viola megrázta a fejét.

— Köszönöm, ne fáradjon. Nem akarok alkalmatlanságot okozni. Majd a városban reggelizem.

Az első vaporettoval futott be Velencébe és míg a Flórián előtt teáját itta, úgy örült ennek a mai szabad napnak, mint egy kis diák, ki valami hallatlan elmés és ötletes csinyt eszelt ki.

Reggeli után vagy két óra hosszat sétált a Merceria zegzugos utcáin. A boltosok akkor nyitották ki üzleteiket és szapora szóval invitálták befelé a szép idegen leányt, aki mosolyogva védekezett az ostrom ellen. Könnyű volt a védekezés. Nem értvén nyelvüket, Viola német szóval protestált az olasz erőszakoskodás ellen. Aztán megfordult és visszament a San-Marco-térre. A Doge-palota előtt megállt egy pillanatra. Azon gondolkodott, bemenjen-e? Hidegnek és fásasztónak találta a gigantikus méretű csataképet, hivatalos szobrokat, mindazt, ami a dogék rettenetes, véres kulturáltságában és gögben, fenségességben és elvetemültségben, vérben és aranyban tobzózó hatalmát olyan grandiózussá tette. S mégis szeretett a termeken végigmenni, benépesíteni képzeletével, mindazzal a fénnel és mocsokkal, mindazzal a pompázó hatalommal és embertelen elvetemültséggel, mellyel a lagunák városa hatalmát évszázadokon keresztül fenntartotta.

Fáradtan és kissé lehangoltan jött ki a termekből, melyekben — kora délelőtt volt — alig lézengett egypár ember. Aztán...

Az óriások lépcsőjén a Sansovino két gigantikus alakjánál egy ember ült a márványpadon. Viola megállt és mereven nézte ezt a halvány, szenvedő arcú embert, mintha egy szentképet nézne. Ő volt az, a nyomorédi kisfiú, kivel tíz évvel ezelőtt találkozott a homoródi dülülőúton s akinek kedvéért akkor elénekelte: »Hol jársz kicsi méh ily későn e helyen«.

És ő az, akit tegnap este a szerenáta alatt látott, mikor az énekesnő Carmen dalát énekelte.

A férfi levette kalapját, de nem állt fel.

— Jó reggelt — mondta csendesen. — Szabad-e jó reggelt kívánnom, itt a dogék palotájának udvarában?

Viola lehúzta fehér kesztyűjét és úgy nyújtotta kezét a fiatalembernek.

— Jó reggelt. Megismert?

— Az első pillanatban. És most bocsásson meg, hogy nem állhatok fel. de...

Furcsa, zavart mosollyal mutatott a mankóra, mely oda volt támasztva az egyik Sansovino-alakhoz.

Viola, mintha valami gyöngédtelenséget akart volna jóvátenni, mintha ő volna az oka, hogy a mankó az óriás, erőttől duzzadó márványalakhoz támaszkodik, leült a fiatalember mellé a márványpadra.

— Maga nem volt benn a palotában? — kérdezte Viola.

— Nem. minek? Csak kedvetlenséget és unalmat hoz onnan az ember, láttam a maga arcán.

— Hát mit csinál itt?

— Nézem ezt az udvart, a dogék palotájának udvarát, melynél harmónikusabb, nyugodtabb helyet nem ismerek a világban. Nekem ez a hely az otthonom Velencében. Nemcsak magának az udvarnak megvizsgálom békességéért, hanem mert arról beszél, amiről mindig a legszívesebben hallok. A szellem

Triznyai, Szabó, Török

vászon, fehérnemű és kelengye raktára

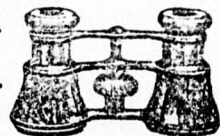
Bpest, IV., Petőfi Sándor- (volt Koronaherceg-) utca 3.

Telefon: Automata 897—17.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látszóvegek, szemüvegek, orrcsipegetők.
Fényképezési készülékek és cikkek
Barométerek, hőmérők.

diadalról a test felett és arról, hogy a művészetet csak megfizetni lehet, de nincs olyan hatalom, amely elég erős volna és nincs olyan kalmár nép, mely elég gazdag volna szolgájává alacsonyítani.

Viola úgy nézte a fiatalember keskeny, vértelen, átszellemlült arcát, mint nézte valaha, mikor Firenzében járt, az Uffizi-ban Boticelli szent képeit. És arra gondolt, — hiszen sok mindent megtudott ő már azóta a rettenetes délután óta — ez az ember annak az asszonynak a fia, kit az apám mindenkinél jobban szeretett, ki miatt az anyám nem tudott soha igazán boldog asszony lenni.

És minden más helyen talán keserűség fogja el a szívét, itt csupa békesség, csupa nyugalom minden és béke és csönd és nyugalom van a szívében is, míg a fiatal Lessen Tamás gróf beszédét hallgatja.

— Én, — folytatja a fiatalember, — mikor Velencében vagyok, mindig, minden nap eljövök erre az udvarra. Szeretek itt üldögelni a Sansovino óriásai előtt. És nézni a csodálatos kutat, melyhez hasonlót a régi, középkori angol apátságokban láttam. Ezek a dogék, fejedelmek, főpapok, császárok megvették a művész munkáit, és azt hitték, hogy megvették egyben a művészetet. Pedig hát a művészet sokkal szuverénabb, mint minden dogék, pápák, császárok együttvéve. Csak saját-magát tudja szolgálni és soha senki mását... Képzeld, ha valaki a Napistennek, Phoebus Apollónak paripáit teherhúzásra akarná befogni... Összetörné a kocsi, az embert, mert hogy ők, az isteni táltosok, csakis arra valók, hogy a világosságot, a fényt, a meleget, a termékenységet szülő tüzes napolyót az égre felhajtsák... A művészet mindenekelőt lebíró erejét szimbolizálja itt ez az udvar, az óriások lépcsője alatt.

— Ez? — kérdezte halkán Viola.

— Igen. Mert, látja, a művész, miután felépítette azt a márványcsodát és beleépítette Velencének és urainak minden hatalmát és minden erejét, minden pompáját és minden gazdagságát, minden ragyogását és minden sötétségét, minden államalkotó erejét és minden bukásba vívó gyöngeségét, minden kifinomult kultúráját és minden eredendő, lebírhatalatlan barbárságát, beleépítette érényeit és bűneit, természeti csodáit is,

a gyöngyszínű lagunáktól kezdve egészen az álnok, alattomos sirokkóig, akkor azt mondta: »nos, fenséges és nagyhatalmú urak, eleget tettem megbízatásuknak, most pedig jövök én, a művész. És megépítette ezt az udvart, a béke, a nyugalom, harmónia, az élet megértésének udvarát, a saját lelkének gyönyörűségére. Mi, akik ezen a forró júliusi délelőttön itt ülünk egymás mellett a márványpadon, most egy halhatatlan művész lelkével nézünk szemtől szembe.

Viola nem felelt. Eddig még nem érzett megindulást vett erőt a lelkén és a fiatalember folytatta:

— Ez a művész is elmondhatta halála percében a költő versét, minden igaz alkotó ember vallomását az utolsó órákban. És Lessen Tamás halkán mondta a verssorokat:

*Az egész világnak szívében van tükre.
E csodatűkörnekek most vége örökre.
Nem életem siratom, mely semmibe vész el,
De a világ képét, mely vélem enyész el.
S hogy ami tőlem fennmarad,
Csak néhány tört tükördarab.*

És Lessen Tamás nagy, széles mozdulattal mutatott végig Velence dogéinak udvarán:

— Itt van néhány tört tükördarab...

Hangos, nagy társaság jött le s az ólomkamrákról cserélték ki szakavatott nézeteiket.

Lessen Tamás halk, fáradt hangon mondta:

— Talán, ha nincs terhére, menjünk...

És felvette a mankóit és a dogék udvarának magyarázója, minden művészetek szuverén hirdetője nem volt más, csak egy szegény nyomorék, kinek mankója ott kopog egy szép, fiatal leány oldalán.

És Viola emberfeletti erővel csak azért harcolt, mintha csak azért hozta volna el virágzó, pompázatos, tizenhétéves ifjúságát a gyöngyszínű lagunák közé, hogy egy nyomorék emberrel elfelejttesse a keresztjét.

— Én ma megszöktem hazulról, — mondja mosolyogva — volna-e kedve velem egy kicsit körülnézni, mielőtt reám találnak és visszavisznek?... (Folytatjuk)

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: Gottlieb Gyula kézimunkaspeciálista Budapest, IV., Hajó-u. 12—14. Nyílt üzlet az udvarban. T.: Aut. 911-26.

Faliszőnyeg, vagy drapéria, szmirna, perzsa vagy kelim kivitelben, 170 cm hosszú és 70 cm széles.

Előfestve szmirna kivitelben... P 17.—

Előfestve perzsa kivitelben... P 19.—

Előfestve perzsa lenalpra... P 23.—

Előfestve kelim kivitelben... P 12.50

Utánvétel rendelésnél 80 fillér portót számítok.

Rece-vitrázs, 120 szem széles, 480 szem magas. A szemek nagysága az ablaktábla szélességétől függ. 1/2 cm nagyságú szemekből 60 cm széles vitrázst nyerünk. 4 mm-es szemekből 48 cm szélességű vitrázst kapunk.

Nagyított leolvasható rajza... P 2.—

Teljesen készen 2 drb rece vagy horgolt kivitelben... P 110.—

Utánvétel rendelésnél 80 fillér portót számítok.

Dupla-ágyterítő cérnagrenadinból, magashímzéssel, kevés madeirával és kézi húzott aszurrall, rece betétekkel.

Teljesen készen 220/330 cm nagyságban... P 210.—

Készen varrva, rece betétekkel és előrajzolva... P 90.—

Hozott anyagra rajzolva... P 6.—

Szűrt sablonja... P 6.—

Utánvétel rendelésnél 80 fillér portót számítok.

Kétszemélyes ágyra alkalmazandó díszpárna, kevés hímzéssel, középmotívum venicével vagy filével pótolható.

Teljesen készen, selyemmel montirozva, pehely-

lyel töltve... P 55.—

Felsőlap előrajzola batiztra 90 cm hosszú... P 3.—

Hozott anyagra rajzolva... P —.60

Szűrt sablonja... P 1.20

Utánvétel rendelésnél 80 fillér portót számítok.

Kerek millió 80/80 cm nagyságban angolmadeira és madeira kivitelben, elsőrendű lenvászonra raj-

zolva... P 8.—

Elsőrendű lenbatusztra rajzolva... P 11.—

Elsőrendű batiztra rajzolva... P 4.—

Hozott anyagra rajzolva... P 1.20

Szűrt sablonja... P 2.—

Kézihímzés munkabére... P 28.—

Gépihímzés munkabére... P 16.—

Utánvétel rendelésnél 80 fillér portót számítok.

Különleges ovál terítőcske 90/60 cm nagyságban angolmadeira és kézi aszurrall. A világos részek dupla alátéttel.

Előrajzolva lenbatusztra... P 11.—

Hozott anyagra rajzolva... P 1.20

Előrajzolva finom batiztra... P 4.—

Szűrt sablonja... P 2.—

Készen hímzeve lenbatusztra... P 28.—

Teljesen készen batiztra... P 21.—

Utánvétel rendelésnél 80 fillér portót számítok.

ERNYŐK

FRITZ TERÉZ BUDAPEST,
IV., PILVAX KÖZ 7.

„RIVIERA“ élővirágüzlet

AZ ORSZÁG LEGNAGYOBB KOSZORU
ÉS CSOKORKÖTÉSZE

BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-U. 2 (Rákóczi-ut sarok)

MIT FŐZZEK?

Július 1. Kedd. *Paradicsomleves vajgaluskával, rántott csirke zöldbabfőzelékkel, meggyfelfújt.* **Vacsora.** *Hirtelen sült rostélyos szeletekbe sült burgonyával, kovászos uborka.*

Július 2. Szerda. *Gombaleves piritott zsemlyével, vagdalt pecsenye salátafőzelékkel, rácsostészta.* **Vacsora.** *Párolt libamell burgonyakörítéssel, uborkasalátával, gyümölcs.*

Július 3. Csütörtök. *Zöldborsóleves, sertéskaraj egyesítve, kapros tökfőzelék, omlott tészta.* **Vacsora.** *Tormás virsli körített liptói, gyümölcs.*

Július 4. Péntek. *Halikraleves, kirántott hal, burgonyasaláta, leveles túrósbéles.* **Vacsora.** *Tükörtojás, burgonyakroket, kovászos uborka, sajt, gyümölcs.*

Július 5. Szombat. *Libaprótlékves, hús a levesben tálalva, káposztás palacsinta.* **Vacsora.** *Sertésmáj tüzdelve, burgonyapüré, fejes saláta, gyümölcs.*

Július 6. Vasárnap. *Paradicsomos csirkeleves, töltött gomba, kovászos uborka, fiatal libapecsenye sült burgonyával, uborka és fejessaláta, jégtorta.* **Vacsora.** *Pisztráng olajba citrommal, hideg sült, uborka, sajt, gyümölcs.*

Július 7. Hétfő. *Húsleves, velőscsont piritott zsemlyével, főtt hús rizzsel és párolt karottakörítéssel, meggy mártás, tejszeles pogácsa.* **Vacsora.** *Borjúpörkölt galuskával, fejessaláta, sajt, gyümölcs.*

Július 8. Kedd. *Spárgaleves gerstlivel, csirkebecsindlt zöldborsóval, cseresznyés rétes.* **Vacsora.** *Beafsteak tükörtojással, vegyes körítés, uborkasaláta, sajt, gyümölcs.*

Július 9. Szerda. *Egresleves, borjúnaturselet, zöldbabfőzelék, főtt metélt.* **Vacsora.** *Rakottcsirke, kovászos uborka, gyümölcs.*

Július 10. Csütörtök. *Paradicsomleves, töltött káposzta, diós palacsinta.* **Vacsora.** *Kirántott borjúláb tartármártással, sajt, gyümölcs.*

Egyszerű étlap

Július 1. Kedd. *Paradicsomleves, kirántott sertésszelet, babfőzelék, gyümölcs.* **Vacsora.** *Finom rántotta kovászos uborkával, gyümölcs.*

Július 2. Szerda. *Borjűbecsindltleves zöldborsóval, cseresznyés rétes.* **Vacsora.** *Vagdalt pecsenye burgonyasalátával.*

Július 3. Csütörtök. *Gombaleves, sertéscomb egyesítve, kapros tökfőzelék.* **Vacsora.** *Aludt tej, vajaskenyér, gyümölcs.*

Július 4. Péntek. *Halikraleves, túrós csusza.* **Vacsora.** *Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.*

Július 5. Szombat. *Burgonyaleves, töltött paprika.* **Vacsora.** *Sertésmáj tüzdelve, burgonyapüré, fejessaláta, gyümölcs.*

Július 6. Vasárnap. *Csirkeaprótlékves, rántott csirke, sült burgonya, uborkasaláta, piskótatekeres tejszínhabos málnával töltve.* **Vacsora.** *Magyar sonka, tojás, kovászos uborka, sajt, gyümölcs.*

Július 7. Hétfő. *Húsleves eperlevéltésztával, főtt hús burgonyakörítéssel, egres mártás.* **Vacsora.** *Borjűpörkölt galuskával, gyümölcs.*

Július 8. Kedd. *Spárgaleves, töltött kalarabé.* **Vacsora.** *Körített liptói, reték, gyümölcs.*

Július 9. Szerda. *Egresleves, káposztás palacsinta.* **Vacsora.** *Lecsó, uborkasaláta, gyümölcs.*

Július 10. Csütörtök. *Paradicsomleves, töltött káposzta, gyümölcs.* **Vacsora.** *Tormászirsli, sajt, gyümölcs.*

Virágos Budapest ~ Virágos Magyarország

Erkélyek, ablakok virágdíszítése. Alkalmi csokrok, koszorúk és esküvői díszítés. Kertépítés és átalakítás egyszerűen és legolcsóbban:

Kiss Béla és Társa mű- és kereskedelmi kerteszt Budapest, II., Hídegúti-ut 3. üzlet: I., Krisztinaváros körút 111. új vásárcsarnok. — Telefon: 644-02. Lapra hivatkozónak kedvezmény!

HÁZTARTÁS

Leves. Fél liter egrest megtisztítunk, megmossuk és egy jó kanál friss vajban, kevés vízzel addig pároljuk, míg jól megfő. Ekkor egy kanál lisztből tejjel habarást készítünk, vízzel feleresztjük és a megfőtt egreshez adjuk.

Négy-öt személy részére készíthetünk belőle levest. Felforrás után szitán átörjük, azután ismét tűzre tesszük. Egy deci tejjel egy tojás sárgájával elkavarunk és tálalás előtt a levesbe öntjük. Kissé sózzuk és cukrozzuk.

Pudding. (Előétel.) Egy jó kanál vajat felolvasztunk, 5 deka liszttel elkeverjük, de csöppet sem pirítjuk, azután feleresztjük 4 deci tejjel, felfőzzük, lehűtjük és megsózzuk. Négy tojás fehérjéből kemény habot verünk, összevegyítjük 4 tojás sárgájával és az előbbi masszához keverjük. Ezen keverékbe adunk még jó két borospohányi párolt zöldborsót, apró kockára vágott karottát, karfiolt kis darabokban, spárgafejeket, párolt sampinyón gombát. A spárgát, karottát és karfiolt sósvízben kell megfőzni. Mindezeket teljesen kihűtve keverjük a tészta közé. Puddingformát vajjal kikenünk, a masszát beletöltjük és egy órán át gőzben kifőzzük, kiborítjuk, reszelt pármai sajttal meghintjük és forró, olvasztott vajat tálalunk hozzá.

Mártás. Két-három szép almát meghámozzunk, szeletekre vágjuk és egy kanál zsírral megpároljuk. Egy kanál lisztből kevés vízzel habarást készítünk és az almát felengedjük vele. Kevés levestel hígítjuk, kissé megsózzuk és íz-

lés szerint cukrozzuk. Tálalás előtt egy tojás sárgáját 4 kanál tejföllel eldörzsölünk és a mártásba belekeverjük.

Csirke káposztával. Egy káposzta felét finomra meggyaluljuk, azután forró vízzel leforrázzuk. Tesztünk a lábasba 20—25 deka zsírt, megforrósítjuk, egy reszelt hagymát, 10 kockacukrot megpirítunk benne, a káposztát a vízből kivesszük és beletesszük a zsírba. A megtisztított csirkét szokás szerint felaprítjuk, beletesszük, ízlés szerint megsózzuk, két-három kanál ecetet öntünk bele és fedő alatt pároljuk. Öntözhetjük jó fehér borral. Ha úgy a káposzta, mint a csirkehús megpuhult, felhalmozuk lapos tála. Már előbb 4 tojást keményre megfőzünk, hosszú cikkekkel felvágjuk és ezen cikkekkel körül tüzdeljük.

Töltött borjuszelet. Szép vastag borjűcombot megtisztítunk, jól kiverjük, úgy hogy ujjnyi vastag legyen, azután törött borssal, sóval, apróra vágott zöldpetrezselyemmel, sampinyóngombával és szintén apróra vagdalt szalonnával meg-

Művészalososok kiállítása
Bppest, VI., Liszt Ferenc-tér 9

UJDONSÁG:

szab. **KÁRTYATARTÓ**, kényelmes, tartós, higiénikus. Kártyajátéknál nélkülözhetetlen.

KUNSTÄDTER VILMOS
Bppest, VIII., József-körút 7.

Legfinomabb úri és női gyapjukelmék
FISCHER és KOHN
60 éves cég
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 12
Kicsinybeni eladás en-gros áron

híntjük. Öt-hat tojást keményre megfőzünk, megtisztítjuk és a végéből egy kis részt levágunk. A hús közepére rakjuk egymásután a tojásokat, a levágott végeiket összeillesztjük, azután összegöngyöljük és cérnával összevarrjuk a két végét is. Egy hosszúknak tepsibe teszünk egy jó kanál zsírt és két kanál gyöngyecettel meglocsoljuk. Körülbelül másfél óráig sütjük és mindig egy kevés vizet öntünk alá. Ha kész, kivesszük a tepsi-ből, hűlni hagyjuk és egyenlő szeletekre felvágjuk, természetesen a varráshoz használt cérnát kiszedjük a húsból. A szeleteket hosszúknak tátra szépen elrendezzük, fehér aszpikkal bevonjuk s ha megfagyott, citromszeletekkel, céklával és uborkával díszítjük. Tartármártást adunk mellé.

Velőkrokot. Egy borjúvelőt sós vízben 10—15 percig főzünk, azután kivesszük, szítán áttörjük, adunk hozzá három deka vajban pirított zöldpetrezselymet, egy tojást, egy kanál pirított morzsát, egy kanál tejfölt, ízlés szerint sőt s mindezt jól elkeverve, rudacsákat formálunk belőle, tojásba mártjuk, morzsába megforgatjuk és zsírban kisütjük. A burgonyapüré készítését már ismertettük.

Tudnivaló.

Nyáron összegyűlt tojásokat ruhákosárba tesszük és az udvaron, vagy mosókonyhába elhelyezett két téglára, vagy fára állítjuk. Vizet forralunk és fővő állapotban a tojásokot leöntjük vele. A víz azonnal lefolyik a tojásokról és ismét leöntjük. A kosarat azután kiállítjuk levegőre, hogy a tojások megszáradjanak. Szellős kamrába eltehetjük és egy évig is eláll, sőt habot is lehet a fehérjéből készíteni, mert a forró víztől a tojáshéj apró lukacsai betömődnek s így a levegő nem érheti. Igen kitűnő módja ez a tojások eltevésének.

RECEPTEK

Jogász torta. Hét tojás sárgáját 15 deka cukorral habosra keverünk, adunk bele 15 deka finoman őrölt diót vagy mogyorót, 7 tojás keményre vert habját és egy kanál süteménymorzsát. Három lapba kisütjük és a következő töltelekkel összeállítjuk: hat tojás sárgáját 12 deka cukorral és 2 jó kanál erős feketekávéval gőzben sűrű krémmel főzzük, azalatt míg kihűl, 15 deka írósvajjat habosra keverünk és a kihűlt krémmel összevegyítjük, a tortát összeállítjuk vele és annyit krémet hagyunk, hogy a tetejét is bevonhassuk.

Csató Endréné.

Vadkülönlegességek

Kizárólag Bugram vadkereskedőnél, Bpest, Közp. Vásárcsarnok 39. Tel.: A. 864-90.

Látványosság!

a Műbutoripari R.-T-ban tömörült műasztalok modern

lakásberendezési kiállítás

Budapest, VI., Liszt Ferenc-tér 9. sz.

Próbálja ki ez új ruhafestéket

a tökéletes hatás biztosítva

Most már beállítható a legnehezebb szövetanyagokat, selyem és műselyem keverékeket is csodálatos könnyűséggel és biztos hatással sok változatot Tintex-színárnyalatban. Ugy használjuk a Tintex-et, amint vásároljuk, semmit sem kell hozzátennünk, nem piszkos munka, nem piszkítjuk be kezünket. Járjunk el a dobozban található használati utasítás szerint és nem tévedhetünk. Semmi sem könnyebb, mint a mai kor ruhafestékének, a Tintex-nek használata.

Tintex 26 gyönyörű színben kapható:

rózsaszín	testszín	barna
őszibarack	ecru	bíbor
halványzöld	sötétkék	hússzín
cseresznye	kakói	kukorica
franciákék	lavendula	kajsi
lila	püderkék	ezüstszürke
világoskék	niluszöld	tengerkék
sötétzörsa	cser	sötétzöld
narancs	fekete	

Vezérképviselő: Kanitz Iván és Társa, Budapest, IV.

Tintex

Tintex házifesték-szériák:

Szürke doboz: selyem, műselyem, gyapjú, pamut, vászon festésére

Piros doboz: sötét színek eltávolítására, ha a tárgyakat világosabb vagy különböző színre akarjuk festeni

Kék doboz: amikor csak a tiszta selyem részeket akarjuk festeni és a csipkét fehérre vagy festetlen akarjuk hagyni.

Fekete doboz: amikor az anyagoknak vissza akarjuk adni eredeti fehérségüket, legyen az selyem, műselyem, gyapjú, pamut vagy vászon.

Szardellás esuka. A csukát megtisztítjuk, ujnyira bevagdossuk és belül is, kívül is megszózzuk és egy félóraig állni hagyjuk. Nyolc-tíz darab szardellát finomra megvágunk és a halat belül és a bordái között jól bedörzsöljük. Egy tepsibe keresztbe vékony pálcákat teszünk, a halat reá helyezük, tejföllel bekenjük és zsemlyemorzsával meghintjük, teszünk alá vajot, vagy zsírt, sütőbe tesszük, szép pirosra megsütjük és feladjuk. Tejfölös burgonyát adunk hozzá.

Turós torta. 12 deka vajot egy tojás sárgájával, 12 deka cukorral és 20 deka liszttel állítsunk össze, hogy jó porha-

nyós tészta legyen. Fél kiló puha túróat áttörve 3 tojás sárgájával, 4 tojás keményre vert habjával, 2 deci tejföllel, 12 deka cukorral és kevés vaniliával vegyítsük össze. A tészta kétharmad-részt nyújtjuk ki félujnyira vastagra, tegyük a tortasütőbe, úgyhogy az oldal is fedve legyen. Borítsuk rá a tölteleket, fedjük be a tészta másik részével és egy óráig süssük. Kincses Vilma.

Leveles torta. Írósvajzas tésztát készítünk, kétfoknyira kinyújtjuk és forró késsel 3 egyenlő nagyságú lapot vágunk belőle. Ezeket tojásfehérjével bekenjük, de nem egészen a széléig. Ekkor 8 kanál mandulát finomra vágunk, vegyítsük el 3 kanál tört cukorral, ezzel a lapokat hintsük jól be és forró sütőben süssük meg. Ha megsültek, egyenkint kenjük be mindegyik lapot más-más lekvárral, tegyük szorosan egymásra és porcukorral hintsük meg a tetejét. Sallay Gézáné.

Csokoládé parfé. Négy tábla csokoládét 7 deci tejszennel főzünk meg, hogy jó sűrű legyen, ha megfőtt, tegyünk bele egy darabka reszelt vaniliát és 14 deka porcukrot. Kavarjuk össze és hagyjuk hűlni. Ha kihűlt, fél liter tejszínből vert habbal keverjük össze és szűz formában tegyük jégre. Néhány óra alatt megszilárdul és akkor kiborítható. Piskótával körítve tálaljuk. Zalay Józsefné.

BEFŐZÉS

Körte. Apró körtét veszünk, meghámozzuk, citromos vízbe áztatjuk, hogy ne barnuljon meg és szép fehér maradjon. Üvegekbe rakjuk, öntsünk rá sűrű szirupot, kötözzük le légmentesen és gőzben főzzük ki.

Finom baracklekvár. A barackot meghámozzuk, megmérjük és ugyanannyi súlyú cukrot veszünk. A törött cukorral a barackot soronként egy edénybe elrakjuk és egy éjjelen át hideg helyen hagyjuk. Másnap reggel kb. 3 óráig folyton keverjük, míg sűrű lesz, azután üvegekbe töltjük és légmentesen leköjtjük. Ugyanezen mennyiséget tízre téve, 20 percig forraljuk, üvegekbe rakjuk és kitűnő jammet kapunk. A barack héjából is jó lekvárt készíthetünk. Megmérjük, félannyi cukrot adunk hozzá, sűrűre elfőzzük és üvegekbe eltesszük. Kelt tésztához, palacsintához igen jó

Vizes uborka. Vegyünk szép közepes nagyságú uborkát, jól mossuk meg. Egy megfelelő nagyságú üveget veszünk, az aljára teszünk vasfűvet, kaprot, apró zöld szőlőt, fölébe rakunk

PURGO CSOKOLADÉ

A hashajtók királya

két erősségben készül:
felnőttek és gyermekek részére

köröskörül uborkát, a szélére pedig hosszú, lemosott és szeletekbe vágott tormát. Annyi vizet forralunk fel, amennyi az üvegezh szükséges. Teszünk bele megfelelő mennyiségű sót, késhegynyi szalicilt és forrón, vigyázva, lassan az uborkára ráöntjük. A 2 üveget pedig marhahólyaggal vagy dupla pergamenttel lekötjük. Nyolc napra tesszük és a tejét vizes rongy-gyal borogatjuk.

Sárgabarack. Kemény sárgabarackot meghámozunk, kettévágjuk, magját kivesszük, üvegekbe rakjuk és azonnal öntsük rá a már elkészített jó sűrű szirupot, hogy a barack ne sötétedjen meg. Az üveget légmentesen lekötjük és gőzben kifőzzük.

Meggylekvár. A meggyet tisztítsuk meg, magvát vegyük ki, tegyük főni addig, míg a levé majdnem egészen elfő. Ezalatt készítsünk sűrű szirupot, az elfőtt meggyet öntsük bele a szirupba és főzzük, míg megsűrűsödik. Melegen üvegekbe rakjuk és az üvegeket másnap kötözzük le.

Tanácsot kérnek

Tisztelettel kérjük igen tisztelt előfizetőinket, kegyeskedjenek lejárt előfizetéseiket megújítani, hogy a lap előállításával kapcsolatos súlyos fizetési kötelezettségeinket eleget teshessünk.

Teljes tisztelettel a kiadóhivatal.

Tanácsot kérek kedves olvasótársnőimtől, szíveskedjenek megüzenni, miképpen lehet zöldborsot szárítással úgy tenni el télire, hogy az főzéskor lehetőleg friss ízű legyen. *B. D.-né.*

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek lapunk útján a csokoládé-, kávé-, rum-tortabevonat receptjét megadni. Különösen olyan receptet kérek, amelyik nem cukrosodik meg és szép fénye van. Azonkívül kérem szíves tanácsukat, miként kell a számcóát és málnát eltenni szirupba, hogy a szemek egészben, épen megmaradjanak és ne ússzanak a szirup tetetjén. *»Teresi asszony.«*

Olvasóink az alábbi dalok szövegének megküldését kéri: *»Erzsike«* jelgére: *»Aranyszörű kis báránka«,* *»Ólmos eső verdesi a legényszobám ablakát«,* *»Négy fekete ló.«* — *»Tótkomlós nótakedvelő«* A cigánybáró c. operettből a *»Ki esketett c. duettet és «* Az alvinci huszárok-ból *»Ott maradt Budán a szívem.«* — *»H. Flóra.«* *»Halvány rózsza, gyógyítsd meg a fájó szívemet.«*

Kedves olvasótársnőim! kérem a rumos meggy eltevési receptjét. Kedves fáradtságukat előre is hálásan köszönöm.

Gy. J.-né.

Címváltozást bejelentő előfizetőinket tisztelettel kérjük, szíveskedjenek azt is közölni, hogy az új cím végleges-e, vagy pedig csak ideiglenes, illetve nyaralócím, hogy könyveinknek annak megfelelően vezethessük keresztül. Késedelem és lapreklamáció elkerülése szempontjából nagyon fontos, hogy a régi cím is közöltessek.

Tisztelettel közöljük igen tisztelt előfizetőinket, hogy a folyó évi első félévben megjellett lapok bekötésére bekötési táblát készítettünk szép, ízléses vászonkivitelben. Ezen bekötési tábla 2.50 pengő összeg előzetes beküldésével kiadóhivatalunkban megrendelhető.

Lapunk 32 oldalas terjedelme a folyó évben szükségessé teszi, hogy félévenként bekötessék, mivel már a mult évi lapanyag több mint négy kilogrammot nyomott és ezen súly következtében a könyv használata nehézkessé és alkalmatlanná vált.

Tisztelettel kérjük igen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek az első félévi bekötési táblát kiadóhivatalunkban megrendelni, illetve a jelzett 2.50 pengő díjat beküldeni, hogy a szétküldést bérmentve pontosan eszközölhessük.

Tisztelettel a kiadóhivatal.

Üzenetek

„Eleki előfizető“-nek küldöm az *»Indianer«* receptjét. Négy tojás fehérjéből kemény habot készítünk s egyenként hozzáadjuk a 4 tojás sárgáját, 14 deka cukrot, 7 deka lisztet. Mindezeket könnyedén elkeverjük és kikent, lisztezett tepesiben megsütjük. Ha a tésza kihült, egy kis üstbe 6 tojás fehérjéből kemény habot verünk s az üstöt egy forrásban levő vízbe tesszük, hol a habot tovább verjük, hozzáadunk 28 deka cukorból készült sűrű szirupot. Ezzel együtt addig főzzük, míg a hab oly sűrű lesz, hogy a habverőn megáll. A habot vastagon a tészára kenjük és a tejét csokoládéjeggel bevonjuk. *ijj. Volent Lajosné.*

„Intéző neje“. *Kaszinó tojás.* Hat tojást keményre főzünk és megtisztítunk. Azután kettévágjuk, a sárgáját kiszedjük és szitán áttörjük. Az áttört sárgájához adunk forró zsirban megforgatott, finomra vagdalt zöldpetrezselymet, kis törött borsot, sót, kevés vaját és 2 evőkanal mustárt. Mindezt jól összedolgozzuk és visszatöltjük a tojásokba. Hideg majonézt adunk hozzá. Majonéz: 3 tojás sárgáját 2 kanál jó ecetet, 2 kanál tejfölt, 1 citrom levét folytonos keverés közben tűzön sűrűre főzünk. Mikor kihült, a tojásokat leöntjük vele.

Régi előfizető.

Tisztelettel értesítjük igen tisztelt előfizetőinket, hogy folyó év július hó 10-től kezdődőleg minden hó elsején ajándékosási sorsolást rendezünk tíz jutalomtárgy kiosztásával azon igen tisztelt előfizetőink között, akik előfizetési díjjal hátralékban nincsenek. A sorsolás eredményéről minden hó 20-án megjelenő számunkban tájékoztatjuk előfizetőinket és ugyanakkor küldjük szét az ajándéktárgyakat is.

Az első sorsolás eredményét lapunk július hó 20-i számában közöljük.

Jutalomtárgy: tíz darab 20 grammos ezüst kávéskanal, amelyben tíz előfizetőnk fog sorsolás útján részesülni.

Tisztelettel a kiadóhivatal.

„Kontraszt“. A túlságos óvatosságot is helyenvalónak tartom ebben a kérdésben, Nagyságos Asszonyom. Ha férjének az a kívánsága, hogy leányukat ne engedjék kizárólag fiatalleiber társaságában, meg kell hajolni óhajta előtt, mert ő tudja, hogy miért ragaszkodik kívánságához. Távol van attól, hogy ünneprontó akarjon lenni és helytelenül nevezőnk konzervatívnak az elve miatt, mert a legmodernebbül nevelt leánygyermek mellett is őrt kell álljon a szülők védőleg kiterjesztett karja. A szomorú esetek számtalanjai figyelmeztetnek minden szülőt, hogy gyermekeiket még az szükségesnek vélik, szem elől ne engedjék. Ezzel semmi esetre sem azt

Ez a valódi piros

védjegyű

FARINA GEGENÜBER

kölni víz

Ügyeljen a **piros** védjegyre!

Kapható minden jobb drogériában, illatszertárban és gyógyszerárakban

akarom hangsúlyozni, hogy a fiatalokat megfoszunk szórakozásaiktól, hanem azt, hogy minden szórakozásuk korlátok között történjen, amely korlátot mindenkor a szülő szeretete és élettapasztalata állít fel s amit a fiatalságnak szintén szeretettel kell fogadnia. Szív. üdv.

Szerk.

Kézimunkázó Olvasóinkhoz! Mai színes mellékletünk a legdivatosabb gobelin vagy keresztöltésű munkára való bordűröket tartalmazza. A minták elkészítéséhez a *Clark-féle »Horgony«* (Anker) mulinét ajánljuk, mivel az ezzel készített kézimunka a legtetszősebb és a legtartósabb. A *Clark-féle »Horgony«* muliné gyönyörű színét és selyemfényét a mosás után is a legtökéletesebben megtartja és a himzés közben nem foszlik. A színes mellékletünkhöz szükséges összes tudnivalókat, beleértve a *Clark-féle »Horgony«* muliné színzámait is lapunk hátsó belső oldalán ismertetjük.

A mintákhoz szükséges összes kellékek egyik jutányos beszerzési forrása Wieg Testvérek kézimunka áruháza, Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.

„Nótakedvelő“-nek szeretettel küldöm a kért dal szövegét. Gy. Mária.

A csónakunk pihent a Dunán,
Ringatta a tavaszi szél,
A zene szólt valahol Budán,
Emlékszel-e, hogy szeretted?
Csillagos égbolt ragyogott fenn,
De csudaszép volt a szerelem,
Akkor még boldog voltam nagyon,
De utolért a végzetem.

Ref. Csak tavasz ne jöjjön sohasem,
Én mindent felejtenék.

Csak ne hívna úgy a szerelem,
Nem mennék sohasem feléd.
Ne látnék többé ibolyát,
Ne lenne virágos rét.

Csak tavasz ne jöjjön sohasem,
Én meg nem bocsátanék.

Neked csak játék volt a szívem,
Hazug volt ajkadon a csók.
Bánatomat magammal viszem,
A szívek nem gyógyíthatók.

A régi nyárnak már nyoma sincs,
S én egyre várlak, hogy szólj, vagy
[ints,

De mit tudod te, mi fáj nekem,
Mert hiszen neked szíved sincs!

Ref. Csak tavasz ne jöjjön stb.

Kottája 2 pengőért kapható: Rózsa-
völgyi és Társa zeneműkereskedésében.

„Kétségbeesett férfi“. Nagyon sajnálatos, hogy felesége háziasszonyi kötelességéről ennyire megfeledkezik! Azt hiszem azonban, hogy szigorúsággal semmit sem fog elérni. Azt ajánlanám Önnek, hogy szeretettel, jószággal próbálkozzék meg reá hatni. Appelláljon felesége jószágos szívére. Mondja el neki, hogy mennyire nem izlik Önnek a finom ebéd — az ő távollétében. Azt hiszem, ez feltétlenül használni fog. Az asszonyi szívet csak szeretettel lehet bevenni.

„Ilona asszony“.

„Norma“, „T. B. Az első virág“, „Cinkota“, „Az első szent áldozás“ novellák, illetve költemények nem közölhetők. Szív. üdv. Szerk.

„Előfizető“ részére küldöm a kért «kókuszesőke» receptjét. Négy tojás kemény habjához 1/4 kg porcukrot tesszünk s tűzőn addig keverjük, míg sűrű lesz. Ha hályagot vet, a tűzről le vesszük és keverünk bele 10 deka kókuszlisztet és egy kávéskanál 0-ás lisztet. Viaszozott tepsire csókokat rakunk és lassú tűznél szárítjuk. Mária.

„Czunczi jeligré“.

Messze mentél, nagyon messze, talán [sohse látlak,
Félek, hogy majd vége lesz a szép sze- [relmes nyárnak,
Féltelek a szétlét, égő napugártól,
Féltem a te szerelmedet az elhervadástól.

Azt mondják, hogy nem jössz vissza, [hiába is várlak,
A szerelem és a hűség nem egy úton [járnak,

Ég a lelkem érted, szemem ki van sírva,
Beteg szívem a szenvedést nem sokáig [birja ...

Szeretettel küldi

Katinka asszony, Ragály.

„Kétségbeesett férfi“. Mondja, kedves férj uram, nem túloz Ön? Hogy mindennap elkésem pont az ebédnél kedves felesége?! És Maga ezt velünk, asszonyokkal, akarja elhitetni! Tudja-e, hogy a mi körünkben erre azt feleljük, hogy »túl lőtt a célon! Nem hiszem, hogy egyetlen asszonytársam hitelt adna a maga »kesergésének«. Én sem. De mégis, tegyük fel, hogy kedves felesége úgy féltékeny egy szerelmem tudná pontos ebédidőre elintézni komissióját és egy félóráskat megkésne, hát mondom, ebben az esetben Önnek joga van, hogy szép nyugodtan megkérje a feleségét, hogy legyen tekintettel Önre és ne várakoztassa meg, illetve ne hagyja egyedül, magányosan ebédelni. Mert egyedül ebédelni, egyedül vacsorázni nem kellemes, mi ezt nagyon jól tudjuk, kedves férj uram!

„Egy feleség, aki nem tud a panaszában hinni.“

Strandkelmék
Pizsama-anyagok
Fürdőtrikók
Sapkák
Frottiertkelmék, törülközők
Goldberger és Filtext műszelvények
Selyemharisnyák, divalkesztyűk
Delméek, puplink, pikék
Pazar választékban
Feltétlen legolcsóbban
és legjobban vásárolhatók
KLEIN ANTAL
divatnagyruházában
Király-utca 53. Akácfa-u. sarok

„W. Károlyné“. Nikkelezett gyerek-kocsiból a rozsdafoltokat nem lehet másként eltüntetni, csak ha a megtámadott részt újból nikkelezeti, mivel a nikkel a rozsdá kimarta. Szív. üdv. Szerk.

Tisztelettel közöljük igen tisztelt előfizetőinkkel, hogy régi előfizetőink, akik ez évben már a második felévi előfizetési díjat fizetik be, a beküldött összeg után azonnal megkapják 9 darabból álló futógarnitúra kézimunka ajándékukat.

„Fáj az élet.“ Ne mondja, hogy nem bírja tovább a szenvedést, a megalkuvást, a lemondást, hogy csak a halál az egyedüli megoldás, ami mindent elrendezne. Megvizsgáztathatnám-e azzal, hogy nem Ön az egyedüli, akit megsejtenek, akit elárulnak, akit kiájtásznak és akitől ellopják a boldogságát? Paloták és konyhák lakói, milliárdosok és koldusok, a legszebb és kevésbé szép asszonyok, a műveltség és tudomány magaslátát érintők és a primitív lelkűek egyaránt ki vannak téve ennek a szenvedésnek, amit férfi egy másik nőért okoz nekik. Szomorú sorsán nem szabad kétségbe essen, nem szabad, hogy mindent feláldozzon érte. Nem használ vele, ha bántódik, ha sírva kel és sírva fekszik.

A kisírt szemek előtt minden férfi menekül és oda menekül, ahol mosolygást, nevetést talál. Meg kell tanuljon egy időre nála nélkül élni és vegye úgy, mintha testvére volna, akit szeretettel vár haza. Igyekezzen kellemessé tenni otthonát, hogy oda mindig visszavágyjon. Igérje meg nekem, Nagyságos Asszonyom, hogy egyszer sem kérdezi meg férjét, hogy hol járt, mit csinált és különösen, ne tegyen neki szemrehányást, ha elmegy otthonról. A saját boldogsága érdekében kérem erre, mert én hiszem, hogy még lesz része abban a boldogságban, amiért most meg akar halni. Ha a férje látja fogja, hogy Ön nem tartja fontosnak az ő hűtlenségeit, ha látja, hogy az ő hidegsége dacára is tud mosolyogni, kedves lenni, — bizonyosan gondolkodni fog és rájön, hogy az ő felesége mennyivel különb, értékesebb nagylelkűbb azoknál, akik pillanatnyi mámort adtak neki. Higgye el, Nagyságos Asszonyom, hogy a férfit a szerelem varázsa csak nagyon rövid ideig tartja fogva. Amint elszáll a mámor, visszatérnek az otthonukba, ahol mindig megtalálják az életük tartalmát, megtalálják a szeretetet, mely nem kér, nem követel, csak ad, az önfeláldozásig mindig csak ad. A mártirok életéhez hasonlatos az asszonyi élet és ezzel a végtelenül kegyetlen mártíriummal meg kell birkóznia és fölébe kell kerülni. Győzni föltette erős akarattal s abban a hitben, hogy csak a győzgekkel lapdázhat a sors szeszélye. Az elválás nem volna megoldás s ebbe még akkor se egyeznék bele, ha esetleg a férje proponálná. Tíz évi boldog házasság után jogosan ragaszkodhat a további évek boldogságához is. Addig is, míg ez elkövetkezik, találjon vigasztalást, megnyugvást önmagában, mint aki bizonyos, hogy a megpróbáltatás után jönni fognak az igazi egymásratalálás felemelően szép, harmonikus évei. Bizonyos, hogy a szeretetet nélkülözni, szeretet nélkül élni a legnehezebb, a legszörnyesebb, de kárpótlást nyújt a természet ezerféle kínálkozó szépsége és a művészetek csodái, az irodalom gondolkodtató mélységei és száryalásai, amelyben ha el tudunk merülni, mindenről megfeledkezve szállunk egy tökéletesebb régióba és sok mindenért vigaszt, kárpótlást találunk. Bár Nagyságos Asszony is megtalálna benne lelke nyugalmát, bár mosolyt varázsolna ajkára és letörölné könnyeit. Igaz részvétellel és megértéssel várom megnyugtatóbb sorait. Szív. üdv. Szerk.

Tisztelettel kérjük igen tisztelt előfizetőinket, szíveskedjenek lejárt felévi előfizetéseiket, valamint hátralékos előfizetéseiket beküldeni, hogy a nyomdával szemben fennálló súlyos fizetési kötelezettségeinknek eleget tudjunk tenni.

Teljes tisztelettel a kiadóhivatal.

„Egy tolnamegyei előfizető“. A kérdézet ügyben szíveskedjenek felvilágosítástért a Baár Madas intézethez fordulni (Budapest, Attila-u. 101).

Szív. üdv. Szerk.

„Magda“. Előbbi kritikánkkal bátorítani és ambicionálni akartuk, azonban ez a költemény is csak kedves, úgynevezett hangulatos vers, de nem több. Mi pedig ennél többet várunk.

Szív. üdv. Szerk.

Játekkereskedés és Babakimika
Bpest, IV., Egyetem-u. 1. (Bukács Kálmán)

MERK kárpitostól
BUDAPEST, VI.,
HEGEDŰS SÁNDOR-
UTCA 15.
a legjobb
Kérjen ismertetőt. Tel.: Aut. 171-02.

HÖLGYEIM! RÉGI JÓ ISMERŐSEIK

ezen

védjegyek

és amint a varráshoz csak eme márkákkal **garantált cérnát használják**,
úgy csakis

20 grm Coats „Lánc“ Mercer Crochet

Clark „Horgony“ Muliné

cérnával horgoljanak

és

szállal himezzenek,

M E R T

a Coats-jéle „Lánc“ Mercer Crochet egy selymesen fénylő, simulékony és könnyen feldolgozható horgoló cérna, amely rugalmas és mégis szilárd és a legszebb eredményt szolgáltatja. Ezzel készült munkák nem húzódnak, a minta a szépségét hiven megtartja és a használat dacára szinte elpusztíthatatlan. Mosható akár-hányszor, sohasem lesz szürke és nem válik foszlóssá, hanem frissességét és selymes fényét teljes mértékben megőrzi.

a „Clark Horgony“ Muliné hat szátra bontható, olyan mint a selyem és kitűnően mosható, sőt ki is főzhető, anélkül, hogy selymes fényéből és lágyágából veszítene és színét hagyná. 221 színből álló nagy választék áll rendelkezésre. A lányfonal könnyen siklik át bármely anyagon, rendkívül gyorsan telít és a munka szépségét biztosítva, fáradozásukat siker fogja koronázni.

Magyarországi főraktár:

Angol-Magyar Cérnagyár Rt. Budapest, V., Visegrádi-utca 14

Kapható az egész országban minden kézimunkaüzletben!

E példányhoz mellékelte színes kézimunkamintát

a Clark-jéle »Horgony« (Anker)-muliné számára tervezték. A mintalap a legdivatosabb gobelin- vagy keresztöltés-munkára való bordűrököt tartalmazza, amelyek használhatók terítőre, selyem- vagy ripszfüggönyökre, párnára bordürszerűen bedolgozva, azonkívül fehér nyári ruhákra. Gobelinnek himezve egyszálú cordova congrét használunk, keresztöltésnek pedig duplaszálú *penelope canavát*: ha ruhára dolgozzuk, akkor ugyancsak *penelope canavát használunk*, de olyképpen, hogy a *penelope canava* a ruhaanyagra lesz ráfércelve. A minta kidolgozása után a szálát kihúzzuk s így a ruhán csupán a keresztöltési munka marad meg. Hogy a minta eredeti színezés szerinti elkészítését megkönnyítsük, alant adjuk a kidolgozáshoz szükséges Clark-jéle »Horgony« (Anker)-muliné színszámait: A kosárhoz: 423, 424, 427, 501, 504, 597, 599, 512, 498, 500, 475, 478, 480, alapszín: 446. A bordűr széle: 447, 450, 444, 406, 504, alapszín: 446. Rózsabordűrhez: 497, 498, 500, 501, 503, 504, 597, 599, 421, 427, 512, alapszín: 537. A bordűr széle: 580, fehér. Tájékezéshez: 588, 590, 435, 436, 472, 497, 498, 500, 512, 597, 424, 503, 406, 409. A bordűr széle: 448, 466, 568, alapszín 446.

MAGYAR ÚRIASSZONYYOK LAPJA

Veres Iudvari és kamarai fényképész felvétele

SÖRG ANTAL GYERMEKE: IFJ. ANTAL, BUDAPEST